

ஓர் அரசியலின் கதை

பார்த்திபனும் சத்தியமூர்த்தியும் மகாமகம் கூட்டத்தை வேடிக்கை பார்க்கச் சென்று விபத்தைத் தரிசிக்க நேரிடுகிறது.

அவர்களது நண்பனான கங்காதரன் உதவி அமைச்சரின் செயலாளனாக அரசியல் நிகழ்ச்சிகளை விமர்சிப்பதில் உதவுகிறான். பார்த்திபனின் உறவினனான நடேசனை அமைச்சருக்கு அறிமுகம் செய்ததும் அவன் திடீர் பணக்காரனாகிறான். அரசியல் போலவே பணம் சேர்க்கவும் அறவழியில்ல மறவழிகளும் தவிர்க்க முடியாது எனச் செயல்படுகிறான்.

அமைச்சர் வேண்டியபடி விடுதலைத் தியாகியின் பேத்தியான சரோஜினியின் கல்லுரர் நுழைவிற்கு கங்காதரன் உதவுகிறான். அவள் கங்காதரனை விட்டு விடுவதாக இல்லை. தன் தாத்தாவிடமும் அழைத்துச் செல்கிறான். இளமைக் காலத்து சிறைவாசமும் தியாகமும் சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் நாட்டுக்குப் பயன்படவில்லை என அவர் கலங்குகிறார்.

மகாத்மாவின் போதனைகளை ஏற்று தன் வாழ்க்கையைப் போராட்டமாக்கிய தன் தாத்தாவின் தியாக வாழ்வு மாகபடுவதை கங்காதரன் ஏற்கத் தயாராயில்லை.

புலனுணர்வுகளில் அனைவரிடமும் தொக்கி நிற்பது அழகிய லுணர்வே என்ற பார்த்திபனின் கோட்பாடுகளை சத்தியமூர்த்தியும் கங்காதரனும் ஆராய்கின்றனர்.

சி.ச. கரிணாசலிங்கன்

ஓர் அரகியலின் கதை

செ. கணேசலிங்கன்

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்

184 பிராட்வே :: சென்னை 600 108.

முதற்பதிப்பு : ஆகஸ்டு 1997
©
விலை : ரூபாய் 45.00
TITLE : ORU ARASIYALIN KATHAI
SUBJECT : A SOCIAL NOVEL
AUTHOR : SE. GANESALINGAN
SIZE : 12.5 x 18 cm
NO. OF PAGES : 190
PAPER : CREAMWOVE 11.6 KG.
PRICE : Rs.45.00
BINDING : DUPLEX BOARD
PUBLISHER : KUMARAN PUBLISHERS
79, 1st Street, Kumaran Colony,
Vadapalani,
Chennai - 600 026.
LASER TYPESETTING : SUVITA COMPUTERS
1-B, Bharathi Salai
Triplicane
Chennai - 600 005.

Printed by

நினைவில் நிற்கும்
நண்பன்
செல்வராசாவுக்கு

நாவலைப் படிக்குமுன் சில குறிப்புகள்

உலகெங்கும் அரசியல் விஞ்ஞானம் கல்லூரியில் கற்பிக்கப்படும் மாணவர்களுக்கு முதலில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் நூல் இத்தாலிய அரசியல் விமர்சகன் மக்கியாவல்லி (1469 - 1527) எழுதிய இளவரசன் (THE PRINCE) என்ற நூலாகும். இந்த அரசியல் நூலைச் சர்வாதிகாரிகளின் கை நூல், தலையணை மந்திர நூல் என்றும் சொல்வர். ஆங்கிலத்தில் மக்கியாவல்லி என்ற சொல் சர்வாதிகாரப் போக்கிற்கு, குரூர் அரசியலுக்கு மரபுச் சொல்லாக இன்று பரவலாக வழங்கப்படுகிறது.

அரசியல் என்ற சதுரங்க விளையாட்டின் பல்வேறு அம்சங்களையும் இளவரசன் என்ற ஆங்கிலத்தில் 50 பக்கம் கொண்ட இச்சிறு நூல் கூறும். ஓர் இளவரசன் தன் ஆட்சியைக் காப்பாற்ற எத்தகைய கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதை இந்நூல் விரிக்கும்.

மக்கியாவல்லி வெறும் கற்பனையில், மற்றைய அறிஞர்கள் அறம் கூறுவது போல, அனைத்துக் கருத்துகளையும் கூறவில்லை. ஒவ்வொரு கூற்றிற்கும் ஐரோப்பிய வரலாற்றிலிருந்து ஆதாரம் காட்டியுள்ளான். அதனால் மக்கியாவல்லியின் கூற்றுகள் எல்லாம் ஒரு தர்க்க முறையில் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

மக்கியாவல்லி இளவரசன் நூலை எழுதிய காலத்தில் ஐரோப்பாவில் மட்டுமல்ல உலகெங்கும் மன்னராட்சிக் காலமே நீடித்தது. இன்று உலகெங்கும் ஜனநாயக ஆட்சி தோன்றி விட்டதாகவும் இளவரசன் என்ற நூலில் கூறப்பட்டவை காலம் கடந்து விட்டதாகவும் பலர் கருதலாம். அது தவறு.

இத்தாலியில் தோன்றிய மற்றொரு அரசியலறிஞன் கிராம்ஸி (1891-1937). இவர் ஒரு மார்க்சியவாதி. இத்தாலியில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவனாகவும் தொழிற் சங்கவாதியாகவும் இருந்தவர். முசோலினியின் பாஸிஸ சர்வாதிகார ஆட்சியில் சிறைப்படுத்தப்பட்டு மரணமடைந்தவர். அன்னார் சிறைக்காலத்தில் எழுதிய 'சிறைக்குறிப்புகள்' உலகெங்கும் இன்று கற்கப்படுகிறது. ஆங்கிலத்தில்

500 பக்கங்கள் வரை கொண்ட சுருக்கப்பட்ட நூல். மார்க்சியக் கோட்பாட்டில் கருத்தியல், அடிப்படை அமைப்பு, மேல்மட்ட அமைப்புகளிடையேயான தொடர்பு பற்றி அன்னார் கூறிய கருத்துகள் இன்று பெரும்பாலான மார்க்சிய அறிஞர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

கிராம்ஸி தன் 'சிறைக்குறிப்பு' களில் இளவரசன் நூலைப் பற்றி நீண்ட விமர்சனக் கட்டுரை ஒன்றையும் எழுதியுள்ளார். அந்த நூலில் மக்கியாவல்லியின் இளவரசனுக்கு நிகராக இன்றைய ஆட்சியிலுள்ள அரசியல் கட்சித் தலைவரைக் குறிப்பிடலாம் எனக் கூறியுள்ளார். இன்று ஆட்சியிலுள்ள அரசியல் கட்சியினர் மக்கியாவலியைத் தாம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்று கூறிக் கொண்டே அன்னாரின் கொள்கைகளையே கடைப்பிடிக்கின்றனர் என்பதே அவரது கருத்தாகும்.

மேலும் மக்கியாவல்லி என்ற ஆங்கில வார்த்தை ஒரு குறிப்பிட்ட நபரைக் குறிக்காது சர்வாதிகாரப் போக்காளரைக் குறிப்பதாக உள்ளதை முன்னரும் குறிப்பிட்டேன். அரசியலில் அரசைக் காக்கும் பணியில் எத்தகைய அநீதி முறையையும் கூட கடைப்பிடிக்கலாம் எனக் கூறினான்.

அர்த்த சாஸ்திரம், வரி வசூலித்தல், செலவிடுதல், அதிகாரிகள், உளவு பார்த்தல் பற்றியே பெரும்பாலும் பேசும் என வரலாற்றாசிரியர் ரோமிலா தாப்பர் கூறுவார். இளவரசன் நூலை அர்த்த சாஸ்திரத்துடன் ஒப்பிடுவதில் பயனில்லை.

திருவள்ளுவர் அரசனுக்கு, அரசியலுக்கு அறம் போதித்தார். மக்கள் பக்கம் நின்று மன்னனை அச்சுறுத்தினார். பயிர் வளரக் களை எடுப்பது போல் கொடியவர்களைச் சமூகத்திலிருந்து அகற்றி விடவும் அறிவுரை வழங்கினார். வள்ளுவரோடு மக்கியாவல்லியை ஒப்பிட முடியாது.

மக்கியாவல்லி மக்களைப் பயமுறுத்தி இசைய வைக்கவும் அனுமதி வழங்கினான். வன்முறையால் அடக்கி விடலாம் என்றும் கூறினான். அரசன் தன் ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்ட அறவழி மட்டுமல்ல மற வழிகளையும் கையாளலாம் எனக் கூறினான்.

சர்வாதிகாரிகள் இளவரசன் நூலை கற்றிருக்காத போதும் நூலில் கூறப்பட்ட கொள்கையையே பெரும்பாலும், விழிப்பு நிலையற்ற நிலையிலும் கடைப்பிடிப்பர். ஆயினும் சில கொள்கைகளில் தவறி விடலாம். அவை அவர்கள் வீழ்ச்சிக்கும் காரணமாகும்.

மக்கியாவல்லி இளவரசன் நூலில் குறிப்பிட்ட சில முக்கிய கருத்துகளைக் கீழே காண்க. இவை பயங்கரமாகத் தோன்றலாம். ஆயினும் இன்றைய அரசியலில் கூட இவை கடைப்பிடிக்கப்படுவதை எவரும் எளிதில் காணலாம்:

- இளவரசன் தன் கருமத்தில் வெற்றி பெற, தன் குறிக்கோளை அடைய எத்தகைய தீவிர போக்கையும் கடைப்பிடிக்கலாம்.
- மனிதத் தன்மையான விவாதத்தினை மட்டுமல்ல, மிருகத்தனமான பலாத்காரத்துடனும் செயல்படலாம்.
- சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப இளவரசன் அன்பு மட்டுமல்ல அச்சமும் காட்டுதல் வேண்டும். ஒரு தடவை கரூரம் காட்டி பின்னர் சில தடவை தாளாண்மை காட்டலாம்.
- நேச உணர்வை விட அச்ச உணர்வையே இளவரசன் வளர்க்க வேண்டும்.
- சான்றோரின் பற்று, பணிவு, மனிதாபிமானம் ஆகிய பண்புநலம் கடைப்பிடிப்பின் தீமையும் பயக்கலாம். இத்தகைய நற்பண்புகள் இல்லாத போதும் இளவரசன் தன்னிடம் இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளல் வேண்டும்.
- மக்களை அணை, அல்லாவிடின் அடக்கு, சிறு தீங்கு மூலம் அவர்கள் வஞ்சம் தீர்க்க விடாமல் அச்சமேற்படுத்த வேண்டும்.
- அரசியலில் நன்மை புரிபவை தீமை பயக்கலாம். தீமை புரிபவை நன்மை தரலாம். இளவரசன் தீய செயலுக்காகவன்றி நற் செயலுக்காகவும் வெறுக்கப்படலாம்.
- மக்கள் பொதுவாகச் சலன புத்தி உள்ளவர்கள். ஆகவே கருத்தை, கருமத்தை அதே வேளை கொடுப்பதைப் பெற்றுக்

கொண்டு மேலும் மேலும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தால் அச்சமேற்படுத்துவது அவசியம்.

- மக்களுக்கு எவ்வித வாக்குறுதிகளும் தரலாம். அவையெல்லாம் நாணயமாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதல்ல.
- பலமற்ற நிலையில் எவ்வாறாயினும் சாதித்தே தீருவேன் என தமது ஆற்றலை உணராமல் செயலில் இறங்குவது கண்டிக்கப்பட வேண்டும்.
- இளவரசன் போர்களைப் பின் தள்ளிப் போடுவது எதிரிக்கு வாய்ப்பாக அமையலாம்.
- போரில் வெற்றி பெறும் வேளை இளவரசன் சட்டங்களை, விதிமுறைகளை உடனே மாற்றக் கூடாது. தோற்றவரின் குடும்பம் மீண்டும் எழாதவாறு முற்றாக நிர்மூலமாகக் வேண்டும்.
- எச்சரிக்கையாகச் செயலாற்றுவதைவிட மூர்க்கத்தனமாகச் செயற்படுவதே உகந்தது.
- குரூர மன்னனையே இராணுவத்தினர் விரும்புவர். ஏனெனில் அவர்கள் எப்படியும் மக்களிடை கடுமையாக நடந்து கொள்ளலாம்.
- கருணை காட்டுவதைத் தவிர்க்க. இச்சகம் பேசுவோரை, தாமே அறிவுரை கூற வருவரை விட்டு விடு. நல்ல அமைச்சரை, ஆலோசகர்களைத் தேர்ந்து தானே வினா எழுப்பி அறிவுரை கேட்க வேண்டும். தீர்மானத்தை எப்பொழுதும் இளவரசனே எடுக்க வேண்டும்.
- தாளாண்மை காட்டினால் மக்கள் மேல் வரி போட நேரும். தீமை பயக்கலாம். உலோபியாக இருந்தால் பிரச்சினையில்லை.
- சில வேளைகளில் இளவரசன் கபடமாக, கொடூரமாக, மனிதாபிமானமற்று சமயக் கோட்பாடுகளை உதாசீனம் செய்வதில் வல்லவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

- இளவரசன் விவேகமாக அமைச்சர்களைத் தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தேர்ந்தவர் திறமைசாலிகளாகவும் நன்றி உடையவர்களாகவும் இருந்தால் இளவரசன் அறிஞன். தவறினால் கண்டனத்திற்கு உள்ளாவான்.
- இளவரசனுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் நல்லுறவு இருத்தல் வேண்டும். ஒருவர் மற்றவர் மேல் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். அல்லது இருவருக்கும் அழிவே.
- இளவரசன் தன் தேசத்துச் சொந்தப் படைகளை நிறுவிக் கொள்ள வேண்டும். கூலிப் படைகளைத் தவிர்க்க வேண்டும்.
- பிறர் நேசிப்பதை விட அஞ்சச் செய்வதே பத்திரம், பாதுகாப்பு.
- கண்ணியமும் மதிப்பும் ஈட்டித் தருகிற ஒழுக்க நெறிகளை எல்லாம் புதிதாக ஆட்சியைக் கையகப்படுத்திய இளவரசன் கைப்பிடித்தொழுக முடியாது.
- அரசியலிலும் அதிர்ஷ்டம் காட்டாற்று வெள்ளம் போல் வரலாம். அதை முழுமையாக நம்பும் இளவரசன் அதிர்ஷ்டம் அஸ்தமித்ததும் அவலமடைகிறான்.

மக்கியாவல்லி கூறிய இக்கோட்பாடுகள் நமக்குப் பயங்கரமாகத் தோன்றலாம். ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தால் இத்தகைய கொள்கைகளையே இன்றும் அரசுகள் நடைமுறைப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

மக்கியாவல்லியின் இளவரசன் நூலை கிராம்ஸி மதிப்பீடு செய்யும் போது பின்வருமாறும் குறிப்புகள் கூறியுள்ளான்:

- ✦ மக்கியாவல்லி நல்ல அரசாங்கம் பற்றிக் கூறுவதை விட்டு இளவரசனைக் காப்பாற்றுவதிலேயே அதிகக் கவனம் செலுத்தியுள்ளான்.
- ✦ இந்நூல் அரசியலில் கருத்தியல், அரசியல் விஞ்ஞானம் இரண்டும் நாடக வடிவத்தில் இணைந்த பொய்மை.
- ✦ கோட்பாடு எதுவுமின்றி சந்தர்ப்பவாதமே ஒரே அரசியல் வழி என்று இந்நூல் கூறுகிறது.

- ✦ படைபலம், வன்முறை, பயமுறுத்தல் அரசியலில் பயன்படும் என்ற கூற்றுகள் ஆபத்தானவை.
- ✦ தனி மனித சர்வாதிகாரத்தில் மின்னல் வேகத்தில் பொய்மையையும் பரப்பலாம். அத்தகைய வேகம் ஆபத்தானது.
- ✦ அறிவு சார்ந்தவையும் ஒழுக்க நெறி முறைகளின் மாறுதல்கள் யாவும் பொருளாதார மாற்றத்திலேயே தங்கியுள்ளன.
- ✦ மக்களின் நல்லெண்ணத்துடனேயே அரசைக் கட்ட முடியும். அவர்களது ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும் என்று கூறும் வேளை முரண்பாடாக இளவரசன் தன் பலவீனத்தைக் காட்டாமல் குருரமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் மக்கியாவல்லி கூறினான்.
- ✦ மனித சபாவம் என்பது வரலாற்றில் தீர்மானிக்கப்படும் சமூக உறவின் முழுமையே தவிர மத வழியாக வந்த மாற்றமடையாத, நிலையான குணாம்சமல்ல.
- ✦ மக்கியாவல்லியின் அரசியல் முறைகளை நடைமுறையில் இன்னும் காணலாம். ஆனால் எவரும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. பெரிய அரசியல்வாதிகள் மக்கியாவல்லியின் எழுத்துகளுக்கு எதிரானவர் என்று கூறிக்கொண்டே அவனது கூற்றுகளைப் பக்தியோடு கடைப்பிடிக்கின்றனர்.
- ✦ செயலுக்கத்திலுள்ள அரசியல்வாதி ஒரு படைப்பாளி; ஒரு முனைப்பாளன். ஆனால் அவன் சூனியத்திலிருந்து தன் சொந்த ஆசைகள், கனவுகளின் கலங்கிய நிலையிலிருந்து படைப்பதில்லை.
- ✦ மக்கியாவல்லி தனிப்பட்ட மனிதன். எழுத்தாளன். அரசியல் தலைவனல்ல; இராணுவத் தலைவனுமல்ல.
- ✦ பாம்பாட்டியைப் பாம்பு கடிப்பது போல வெற்றிப் பேச்சாளன் வெற்றுப் பேச்சாலேயே வீழ்ச்சியடையும் முதல் நபராவான்.

- * அரசியலுக்கும் ராஜ தந்திரத்திற்கும் இடையான வேறுபாட்டை மக்கியாவல்லி தெளிவாக வைக்கவில்லை. இதுவே தவறான கணிப்புகளுக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது. அரசியலே ராஜதந்திரத்தை விட முக்கியமானது.
- * Machiavelli is nothing other than the devil incarnate - மக்கியாவல்லி பிசாசின் மறுபிறப்பில்லாமல் வேறில்லை என கிராம்ஸி கூறினான்.

பாரதி பாடினான்: பேயரசு செய்தால் பிணம் தின்னும் சாத்திரங்கள்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் வளர்ச்சிக்கு இன்று தூணாக நிற்பவை சர்வதேசக் கம்பனிகளே (Multi nationals). மக்கியாவல்லியின் அரசியல் நிர்வாக முகாமைத்துவக் கோட்பாடுகளைக் கடைபிடித்தே இன்றைய சர்வதேசக் கம்பனிகள் வளர்ந்து ஆதிக்கம்பெற்றுள்ளன என அந்தோனியே என்ற முகாமைத்துவ ஆய்வாளர் கூறுவார். (ANTHONY JAY-MANAGEMENT AND MACHIAVELLI-LONDON.1987) அறவழியன்றி மறவழியே ஏகாதிபத்திய வளர்ச்சிக்குத் துணை நிற்கிறது என்பது வெளிப்படை.

மற்றுமொன்று : மக்கியாவல்லி கூறிய சர்வாதிகார மன்னராட்சியின் தொடர்ச்சி இன்னும் முற்றுமுழுதாக நின்றுவிடவில்லை. அதன் வடிவமே ஓரளவு மாறியுள்ளது

இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டமும் அரசியலும் ஒருகாலக் கட்டத்தில் உணர்வுமிக்கதாக முதன்மை பெற்றிருந்தன. திலகர் போன்ற நீவிரவாதிக்களைத் தொடர்ந்து மகாத்மா காந்தியின் தலைமையிலும், அறையகவல்லியும் நம்பிக்கை வைத்து சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பல லட்சம் மக்கள் தமது வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்தனர். மரணித்தவர் ஒருபுறம். இளைமக்காலத்தில் அடி, உதைபட்டு, காயப்பட்டு சிறைக் கொடுமைகளை அனுபவித்தவர் மறுபுறம்.

மகாத்மா சுதந்திரம் பெற்றதுடன் மறைந்துவிட்டார். அவரது நம்பிக்கைக்கும் தியாகத்துக்கும் ஏற்ற பயன் பரந்துபட்ட மக்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை; மகாத்மா கனவு கண்ட கிராம ராஜ்ஜியத்தைக் காண முடியவில்லை. வறுமை, மருத்துவ வசதியின்மை, கல்வியறிவின்மை,

ஊழல், சாதிக்கொடுமை, மதப்பூசல், அதிகாரத்துவமும் இன்று மலிந்துள்ளன என தியாகிகள் முதுமையில் கலங்குகின்றனர். தொடர்ந்த இளம் பரம்பரையினரும் இத்தியாகிகளின் செயல்களுக்கு மதிப்புத் தருவதாகவும் இல்லை எனவும் இவர்கள் மனம் வருந்துகின்றனர். வாய்ப்புப் பெற்றவர் தியாகிகள் பட்ட துன்பங்களை எண்ணிப் பார்க்காது, அறியாதவர் போல சொகுசு வாழ்வு வாழ முயல்கின்றனர் எனவும் மனம் நொந்து போகின்றனர்.

இராமானுஜர், மகாத்மா காந்தி போன்றவர்கள் வழிபாட்டுக்குரியவரே அன்றி அவர்கள் காட்டிய வழிகள் கடைப்பிடிப்பதற்கல்ல என்ற கருத்தே ஆதிக்கம் பெற்றிருப்பதாக எண்ணிக் கொள்கின்றனர்.

பசி நீங்கிய மாந்தரின் உணர்வுகளில் முதன்மையாகத் தொக்கு நிற்பது அழகியலுணர்வு. ஐம்புலன்களாலும் பல்வேறு வகைகளில் அறிந்துணர்ந்து மகிழ்ச்சி அடைவதாகும். மனிதர் மகிழ்ச்சியை மட்டுமே விரும்புவார். (ஆனால் யதார்த்த வாழ்வு அவ்வாறிருப்பதில்லை. அதனால் கலை, இலக்கியங்களில் துன்பியலையும் கொணர நேருகிறது)

ஒவ்வொரு மனிதனும் இயற்கையில் காணும் அழகியல் உணர்வுடன் மாந்தரால் படைக்கப்படும் கலைகளின் மூலமும் இன்பியலை, அழகுணர்வைச் சுவைத்து மகிழ்கிறான். அத்தோடு தானும் உற்பத்தியிலோ, சேவையிலோ கலைகளைப் படைக்கிறான். கண்ணாலும் செவியாலும் கிரகிக்கும் அழகியலுணர்ச்சி உடற்பூரிப்பை, சிலுசிலுப்பை, மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது. முதன்மையானது. ஆடற்கலை நமது நெஞ்சங்களை அசைக்கின்றன. நாவாலும் நாசியாலும் பெறும் மகிழ்ச்சி அடுத்தபடியானதே.

ஐம்புலன்களாலும் அனுபவிக்கப்படுவது பாலின்பம் என வள்ளுவர் கூறியபோதும் அது உளவியல் சார்ந்தது. அழகியலுணர்ச்சிக்கு அடுத்ததே.

அழகியலுணர்வு புலனுணர்வுகளில் முதன்மையானது. ஆழமானது. மென்மையானது. பரந்த கலை, இலக்கியத்திலேவோ கொண்டுள்ளது. என்றும் திருப்தி தராதது. பொருளுற்பத்திக்கும்

அழகியல் உணர்வுக்கும் உள்ள தொடர்பு ஆராயப்பட வேண்டும். மனித சமுதாயம் நிலைக்கும் வரை இந்த ஆராய்ச்சி தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

இந்நாவல் என் இருபத்தைந்தாவது நாவலாகும். என் மூன்றாவது நாவலான செவ்வானத்திற்கு நீண்ட முன்னுரை எழுதும் வேளை சமூக நாவல் என்பது சமூக வரலாற்று நாவல் என கலாநிதி கைலாசபதி கூறியிருந்தார். அந்நாவல் வரலாற்றின் ஒரு காலக்கட்டத்தைக் குறிப்பிடும் அரசியல் நாவலாகும். என் நாவல்கள் யாவுமே சமூக வரலாற்று நாவலாகவே அமைந்திப்பதைக் கவனிக்கலாம். இந்நாவல் அதற்கு விலக்கல்ல.

தமிழ் நாட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கலைவடிவமான சினிமாவில் அரசியல் ஆழமாகப் பதிந்திருப்பதை அனைவரும் அறிவர். சினிமா மூலம் அரசியலுக்கு வந்து அரசியலாதிக்கம் பெற்றுள்ளவர்பலர். இவற்றை எல்லாம் நன்கறிந்திருந்தும் நாவல், சிறுகதையில் அரசியல் நுழைவது தவறு என எண்ணிக் கொண்டேயிருக்கும் எழுத்தாளரே பெரும்பான்மையாக இருப்பது விசித்திரமானதே.

கலை, இலக்கியம் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டதல்ல.

தமிழ் இலக்கியத்தின் தனிச்சிறப்பு வரலாற்றைத் தொடர்ந்து இலக்கியம் மூலம் வகுக்கமுடிவதே என கலாநிதி சிவத்தம்பி கூறுவார்.

இந்நாவலின் கையெழுத்துப் படிசுவரைப் படித்து சிறுதிருத்தங்கள் செய்வதில் உதவிய டாக்டர் ந. தெய்வகந்தரம் அவர்கட்கு நன்றி. என் 18 நாவல்களுக்கு அட்டைப்படம் வரைந்துதவிய நண்பர் மணியம் செல்வன் அவர்களே இந்நாவல் அட்டையையும் அர்த்தத்துடன் அழகு படுத்தியுள்ளார். அன்னாருக்கு என் நெஞ்சு நிறைந்த அன்பு நன்றி. கணினியில் பிரதி எடுப்பதிலும் அச்சிடுவதிலும் உதவிய அச்சகத்தினருக்கும் என் நன்றி.

செ. கணேசலிங்கன்

சென்னை

9.8.1997.

ஓர் அரசியலின் கதை

1

“நீ சொன்னபடியே நேரத்திற்கு வந்தாயே. அதே வியப்புத்தான்”

காலை உணவிற்கு உட்கார்ந்தபடியே தன் நண்பன் பார்த்திபனைப் பார்த்தபடி சத்தியமூர்த்தி சொன்னான்.

“அதற்குத் தானே மாலதி ‘டைட்டான் வாச்’ ஒன்றை அன்பளிப்பாய் தந்தாளே. உனக்குச் சொல்லவில்லையா”

பார்த்திபன் தன் இடது கை சேட்டிங் கைப்பகுதியை உள்ளே சிறிது இழுத்து விட்டு நண்பனுக்குக் காட்டியபடி மாலதியைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் ஒன்றை உதிர்த்த படிச் சொன்னான். மாலதி எதுவும் பேசாமல் வெளிவர இருந்த பெருமைச் சிரிப்பை அடக்கியபடி இருவரது கட்டிலும் இடலியை எடுத்து வைத்தாள்.

“அப்படியா. ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாதே. பணம் தைவைப்பட்டால்தானே என்னையோ, அம்மாவையோ கேட்க வேண்டும். தன் சம்பளப் பணத்தில் வாங்கிப் பரிசளித்திருப்பாள். இனிமேல்ல்லாம் எங்களுக்கு இவை பற்றியெல்லாம் சொல்ல வேண்டியதில்லையே” சத்தியமூர்த்தி இடலியைப் பிய்த்து சட்டினியில் தொட்டு சுவை பார்த்தபடியே சொன்னான். மாலதியை ஒரு கணம் நியிர்ந்து மெல்லிய நகைப்போடு பார்த்தான். அவள் முகத்தில் ஒரு வித பெருமை பொலிவதை அவன் அறியாமலில்லை.

“இட்லி நல்ல சொப்ராசு, பூப்போல இருக்கிறது”

இவரது அழகியலுணர்வுப் பாராட்டா என மாலதி ஒரு கணம் எண்ணினாள். மாலதியைப் பாராட்டுவதோடு பார்த்திபன் பேச்சை மாற்ற முயன்றான். பாராட்டுக்கு மாலதியின் முக மாற்றத்தை அளக்கும் நோக்கோடு பார்க்கான்.

“அதை விடப்பா. மாலதி பண்ணிய இடலிதான், சட்னிதான்; உன் சமையற் கலையுணர்வுப் பாராட்டுகளைக் கல்யாணம் செய்து ஐந்து ஆறு மாதத்திற்குப் பின்னர் சொல்லு. இப்ப இந்த ‘வாச்சைப்’ பற்றி, சொல்லப்பா. எப்படி நல்ல வாச்சா நேரம் சரியாகக் காட்டுகிறதா? அந்தப் பாராட்டையல்லவா கேட்க விரும்புவாள். எந்தக் கடையில் போய் ஏமாந்து எவ்வளவு பணத்தைக் கொடுத்தாளோ தெரியாது.”

சத்திய மூர்த்தி நளினமாகவும் கேலியாகவும் சொன்னான்.

“வாச்சுக்கென்ன, ரேடியோ டைமோடு சரியாக ஓடுகிறது. எனக்கு ‘பிராண்ட் நேம்’ பற்றியெல்லாம் கவலையில்லை. ஒழுங்காக நேரம் காட்டினால் போதும்.”

கைக் கடிகாரம் பற்றிய தன் கோட்பாட்டைக் கூறுவதோடு மாலதியையும் திருப்திப் படுத்துவதாகப் பார்த்திபன் பதிலளித்தான்.

“வாச்சின் ஸ்ராப் பிடித்ததா? எங்கே பார்ப்போம்”.

பார்த்திபன் மீண்டும் இடது புற சேட்டின் கைப் பகுதியை முழுங்கையால் இழுத்துவிட்டபடி சத்திய மூர்த்தியிடம் காட்டினான். நேரம் 9.05 ஆகியிருந்தது.

“ஸ்டீல் செயின் நல்லாயிருக்கிறது. புதிசு கையை அழுத்தவில்லைத்தானே”

“இல்லையே எல்லாம் சரியாக ‘பிக்ஸ்’ ஆயிருக்கிறது. கையில் போட்டு முனையை அழுத்தும்போது இறுகப் பிடிப்பது தான் கொஞ்சம் லூஸ். அதுதான் சரிப்பண்ணிக்கிடலாம்”.

மாலதி மேல் குறை கூறாமல் உண்மையைச் சொல்வதாக எண்ணிக்கொண்டே அவளின் முகத்தைப் பார்த்தான். எவ்வித மாற்றமுமில்லாமல் ‘சட்னியா, சாம்பாரா’, என்று மெல்லிய குரலில் கூறிய படியே இரண்டையுமே இருவரது தட்டிலும் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மாலதியின் இளம் பச்சை நிறச் சேலையும் சட்டையும் காதில் தொங்கும் சிமிக்கி, நெற்றியில் சிறிய திலகம். நடுவகிட்ட முடியுடன் அவளின் தோற்றத்தை மனதில் பதித்து வைக்கும் நோக்குடன் சில கணங்கள் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பார்வையைத்

தாங்காதவளாக மாலதி முகத்தைத் திருப்பினாள். முதுகுப்புறத்தில் படர்ந்து முற்றும் காயாத முடியிடை விரிந்து மணம் வீசும் மல்லிகைக் கொத்துச் சொருகியிருந்த தோற்றத்தையும் நெஞ்சில் பதித்துப் புன்முறுவல் பூத்தான்.

“கடிகாரக் கடைக்கு அழைத்துச் சென்று பிடித்த பரிசை வாங்கித் தந்திருந்தால் லூஸ்ஸராப், இந்தப் பிரச்சினை வந்திருக்காது.”

குனிந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த சத்தியமூர்த்தி தலையை நிமிர்த்தியபடி சொன்னான். நிட்சயதார்த்தம் முடிந்த பின்னர் எங்கும் அழைத்துச் செல்வதில் தனக்கு ஆட்சேபனையில்லை என்பதையும் சத்திய மூர்த்தி மறைமுகமாகத் தெரிவிப்பதாயிருந்தது.

“தேவையான பரிசுப் பொருள் வியப்பூட்டுவதாக இருக்க வேண்டும் எனவே எல்லோரும் எதிர்பார்ப்பார்கள். அந்தளவில் உனக்கு வெற்றிதான்”.

மாலதியின் செயலைப் பாராட்டுவதாக சத்தியமூர்த்தி சொன்னான். மேலும் தொடர்ந்தான்:

“காதலர் பரிசு பரிமாறுவது பற்றி ஒ’கென்றி எழுதிய கதையை பார்த்தி நீ படித்தாயோ தெரியாது. எனக்கு நன்கு பிடித்த சிறுகதையில் அதுவுமொன்று”

“அந்தக் கைக்கடிகாரமும் முடியும் பற்றிய கதை தானே”

“பார்த்திபன் மூர்த்தியைப் பார்த்துக் கூறி முடிக்கமுன்னரே, மாலதி கேட்டாள்:

“அது என்ன கதை அண்ணா. கொஞ்சம் சொல்லேன்.”

மாலதியின் ஆவலும் வாஞ்சையும் மிக்க குரல்.

“காதலனுக்கு கிறிஸ்மஸ் பரிசு வாங்கப் பணமில்லாமல் தன் முடியை விற்று அவனது கைக்கடிகாரத்திற்கு தேவையான ஸ்ராப்பை வாங்கிச் செல்ல, காதலன் தன் கைக் கடிகாரத்தை விற்று காதலியின் நீண்ட முடிக்கு பயன்பட வேண்டும் என முடியில் செருகும் சீப்பு ஒன்று வாங்கிச் செல்கிறான்”.

“நல்ல கதையாயிருக்கே. தேடிப்படிக்க வேண்டும். எங்கே கிடைக்கும்” - மாலதி ஒரு நல்ல கதையைச் சுவைத்த உள்ளப் பூரிப்புடன் சொன்னாள்.

“என்னிடமே ஓ கென்றி எழுதிய முழுக்கதைகள் அடங்கிய தொகுதி உள்ளதே. நாளைக்கு எடுத்து வந்து தருகிறேனே”.

“கைக்கடிகாரத்திற்கு மாற்றுப் பரிசாக” - மூர்த்தி சிரித்தபடி சொல்லிக் கொண்டே உணவு முடித்து எழுந்தான். பார்த்திபனும் தொடர்ந்து சென்று கை கழுவி விட்டு வந்தான்.

கைதுடைக்க சிறு டவலை நீட்டிய போது மாலதி ஒரு கணம் பார்த்திபனைப் பார்த்து உள்ளூர மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் அடைந்தான்.

“உங்களுக்கு ‘வையிட் பாண்டும் சேட்டும்’ நல்லாயிருக்கிறது”

நிச்சயத்தார்த்ததின் பின் அங்கு வந்திருந்த போது மாலதி ஒரு தடவை சொல்லியிருந்தாள். அதன் படியே அவன் வெண்ணிற உடையுடன் வந்ததைப் பார்த்து, ‘என் பாராட்டைப் பெரிதாக மதித்து நடக்கிறார்’ எனவும் மனதில் எண்ணிக் கொண்டாள். ஆனாலும் அன்று பார்த்திபன் கூறிய பதில் அவளுக்கு விசித்திரமாகவே தோன்றியது.

“பாராட்டுக்குத் தாங்ஸ். உடைகள் அவரவருக்குப் பிடித்ததாக உடலுக்கு வசதியானதாக இருக்க வேண்டுமே தவிர மற்றவரைத் திருப்திப்படுத்த இல்லை. அதுவே என் கருத்து. கொள்கை” - பார்த்திபனின் பேச்சில் அழுத்தமிருந்தது.

“ஏனப்படிச் சொல்லுறிங்க. உங்களுக்குப் பிடித்ததாகவே நான் உடைகள் அணிய விரும்புவேன். இந்தப் பச்சை வர்ண காட்டன் சேலை உங்களுக்குப் பிடித்ததா?”

“ஆமாம். உனக்கு அழகாகவே இருக்கிறது. உனக்குப் பிடித்தவற்றை எல்லாம் எதையும் நான் பாராட்டுவேனே தவிர எதையும் திணிக்க மாட்டேன்”.

“ஏனப்படிச் சொல்லுறிங்க?”

“ஒவ்வொருவரிடமும் பூரணத்துவமான அழகியலுணர்வு உள்ளது. உடை, உணவு, நறுமணம், இசை, அழகுபடுத்தல் தொடக்கமாக கலைகள் எல்லாவற்றிலுமே மகிழ்வும் பூரிப்பும் அடையத்தக்க தனித்துவம் உள்ளது. அதற்குரிய தனி மனித சுதந்திரத்திற்கு எவ்வித தடையோ, கட்டுப்பாடோ இருக்கக் கூடாது”.

ஏதோ புதிய தத்துவம்பேசுவது போலப் பார்த்திபனின் பேச்சு இருந்தது. அவனது கூற்றுகள் அவளது சிந்தனையைக் குழப்புவதாகவும் அவ்வேளை தோன்றியது.

“என்னண்ணா ஒவ்வொருவரிடமும் அழகியலுணர்ச்சி இருக்கிறது. உணவு, அழகுபடுத்தல், உணவு, நறுமணம், இசை என்றெல்லாம் அவர் அன்று சொன்னார். எனக்கு முற்றாகப் புரியவில்லை”.

மாலதி அண்ணனிடம் விளக்கம் கேட்டாள்.

“நீயே அவனிடமே கேட்டிருக்கலாமே. விரிவாக விளக்கி யிருப்பான்”

“எப்படியண்ணா நன்கு பேசிப் பழகு முன்னரே கேட்பது. என் அறியாமையெல்லாம் கலியாணத்தின் முன்னரேயே அளக்கச் சொல்லுகிறாயா? ஓரளவாவது தெரிந்து வைத்திருந்தால் பின்னர் மேலும் விவரமாகக் கேட்கலாமே. சொல்லண்ணா” - கெஞ்சலாக அண்ணனிடம் மாலதி கேட்டாள்.

“அழகியலுணர்ச்சி பற்றி அவன் தனிக் கோட்பாடு வைத்திருக்கிறான். மனிதனின் புலனுணர்வுகளில் முதன்மையாகத் தொக்கி நிற்பது அழகியலுணர்வு என்பான். புலனுணர்வு என்றால் என்ன என்று நீ படிக்கவில்லையா?”

“ஐம்புலனுணர்வு. கண், காது, மூக்கு, நா, உடல் அது தானே”.

“உதாரணமாக நீ மல்லிகைப் பூ வாங்கி முடியில் வைக்கிறாயே, ஏனென்றால் அதன் அழகு நறுமணம்; கண்ணாலும் நாசியாலும் உடனே உணரப்படும் அழகியலுணர்ச்சி. ஆனால் இது இயற்கையிலிருந்து பெற்றது. அதே வேளை மனிதனால் ஆக்கப்படுவதிலிருந்து பெறுவது

கலையுணர்ச்சி. உன் இட்லி மென்மையாக நல்லாயிருந்தால் தொடுவதிலும் சுவைப்பதிலும் ஏற்படும் உணர்வை சமையற் கலையிலிருந்து ரசிக்கும் அழகுணர்ச்சி என்பான். ஏதோ நீ தானே அவனோடு வாழப் போகிறாயே. அவனது புதிய புதிய கோட்பாடுகளையெல்லாம் கேட்டுக் கற்றுக் கொள்.”

“என்னண்ணா நா, நாசியாலும் கிடைப்பதும் கலையுணர்ச்சியா”

“ஆமாம் சிறிய கலை உணர்வு. கண், செவி, உடலால் உணர்வதே உயர்ந்த கலைவடிவ அழகுணர்ச்சி என்பான்.”

அவன் சென்ற பின்னர் இரவு பூராவும் மாலதி அவன் கூறியவற்றைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தாள். ‘பார்த்திபன் என்ன புதுமையான மனிதரா’ என்றும் அன்று எண்ணத் தோன்றியது. மறுநாள் பள்ளிக்குச் சென்ற போது மாலதியின் தோழி தமயந்தி நளினமாகப் பாராட்டுவது போலச் சொன்னாள்:

“உன் சேலை நல்ல செலக்கண்பா. இப்பொழுதெல்லாம் மிஸ்டர் பார்த்திபனின் பார்வைக்குத் தானே தேர்ந்தெடுப்பாய். அல்லது அவர் தான் வாங்கித் தந்தாரோ.” நளினச் சிரிப்பு.

“இல்லைத் தமயந்தி. பார்த்திபன் மற்றவரைப் போல இல்லை. வேறுவிதமாகச் சொல்லுகிறார்’ என்ற பீடிகையுடன் மாலதி அவன் கூறிய கருத்துகளை விபரமாகக் கூறினாள்.

“அப்படியா. மிக முற்போக்கானவராக இருக்கிறாரே. நீ அதிர்ஷ்டக்காரியப்பா. நாங்க தான் உடுப்பதில் கூட சுதந்திரமின்றி வீட்டுக்காரருக்கு வேண்டியதை மட்டும் சமைத்துப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். பார்த்திபன் பெண்களுக்குச் சம உரிமை, ஜனநாயக உரிமை எல்லாம் பேசுகிறாரே”?

தமயந்தி பாராட்டி எல்லாவற்றையும் விளக்கினாள். அவ்வேளையில் மாலதிக்கு எல்லாம் புதுமையாகப் புரியத் தொடங்கியது. இது வரை அவள் சரியான கருத்துகள், மதிப்புகள் என எண்ணியிருந்தவை தவறானவை எனக் கணிக்கத் தொடங்கினாள். ஆனாலும் அழகியலுணர்வு பற்றி அவன் கூறியது மாலதிக்கு சற்றும் புரியவில்லை. அண்ணனின் விளக்கம் ஓரளவு தெளிவாக்கிய போதும்

இன்னும் குழப்பமாகவே இருந்தது. நெருங்கிய தோழியான தமயந்தி பார்த்திபனை பாராட்டியது அவளுக்குத் தென்பட்டியது. அடிமனதுள் பெருமையும் மகிழ்வும் ஏற்பட்டது.

மாலதி பழைய சிந்தனையோடு சமையற்கட்டிலிருந்து காப்பி கொண்டு வந்தாள். இருவரும் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தபடியே விரைவாகக் காப்பியை அருந்தி விட்டுப் புறப்பட்டனர்.

வீட்டின் முன்புறமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த பார்த்திபனின் ஸ்கூட்டரை ஒதுக்குப்புறமாக நிறுத்தும்படி சத்தியமூர்த்தி கூறினான். வண்டியை ஒதுக்கிவிட்டு அதன் பெட்டியிலிருந்து நோட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்து வந்து ‘அழகியல் பற்றிய என் குறிப்புகளைத் தர மறுந்துவிட்டேன்’ எனக்கூறி சத்திய மூர்த்தியிடம் தந்தான். தன் அறையில் வைக்கும்படி அவன் மாலதியிடம் கொடுத்தான். மகாமகம் நீராலும் விழாவும் ஒரு கிலோமீட்டர் தூரத்திலேயே நடந்து கொண்டிருந்தது. அங்கு ஸ்கூட்டரில் செல்வதிலுள்ள சிரமத்தை இருவரும் அறிவர். நடந்தே செல்வதாக முடிவு செய்திருந்தனர். பார்த்திபன் ஸ்கூட்டரைத் தள்ளி கவரோரமாக நிறுத்தினான்.

இருவரும் வெளியேற சிலிப்பரை காலில் மாட்டும்போது மாலதி வேடிக்கையாகச் சொன்னாள்.

“மகாமகம் புண்ணிய நீரில் நீராட டவல் எதுவும் எடுத்துச் செல்லவில்லையே”.

“ஏன் காலையில் இங்கே குளித்ததை நீ காணவில்லையா”?

சத்தியமூர்த்தி தங்கையிடம் பதில் கூறினான். பார்த்திபன் அதைப் பொருட்படுத்தாதவன் போல ‘பாத்ரூம் எங்கே?’ என்று மாலதியிடம் கேட்டான்.

மாலதி சுட்டிக்காட்டிவிட்டு, அண்ணாவிடம் வந்து மீண்டும் கேலி பேசினாள்.

“போயும் போயும் அவரையும் கூட்டிக் கொண்டு பெண்கள் குளிப்பதையா பார்க்கப் போகிறீங்க”.

“என்ன கிண்டலா ? பார்த்தி தான் ஜனத்திரளைப் பார்க்கலாம் என்று சொன்னான். இத்தனை கூட்டத்தைப் பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு ஒரு தடவை தானே பார்க்க முடியும். சென்ற தடவை உனக்கு வயசு பதினொன்று. பாவாடை சட்டையோடு அப்பா, அம்மாவோடு போனோம். நினைவிருக்கா. அழுக்குத் தண்ணியில் குளிக்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டாய். இந்தத் தடவை அப்பா இல்லை. அம்மா கூட்டம் சேர்ந்து விடுமென்று ஏழு மணிக்கே போய்விட்டாரே. நீ வளர்ந்து இதெல்லாம் மூடநம்பிக்கை என்று விட்டு விட்டாய். நல்லதே.”..

“அதுதான் போகுது. பகுத்தறிவுக் கட்சியிலிருந்து ஜெயலலிதாவும் சசிகலாவும் ஹெலிகாப்டரில் ஏன் வருகிறார்கள் ? அம்மா அந்த வேடிக்கையையும் பார்த்து விட்டுத்தான் வருவாராம்”

“ஓ, சமையல் உன் பொறுப்பா. மாப்பிள்ளைக்காகச் சமைக்க வேணும் தானே”.

“அதல்லண்ணே ! பகுத்தறிவுவாதியான அண்ணாவின் வழி வந்த அதிமுக கட்சி மூட நம்பிக்கைக்கெல்லாம் வழி காட்டுகிறதே.”

“அந்தக் கொள்கையெல்லாம் போய்விட்டது. ஜெயலலிதாவே காலையில் பூஜை முடித்துத்தான் சாப்பிடுவாராம். ராகுகாலம் பார்த்துத்தான் வெளியே புறப்படுவாராம். தற்போது மகாமகத்தில் நீராடி புண்ணியம் சேர்க்க வருவாங்க என்று நினைக்கிறேன். இப்போது திராவிட இயக்கத்தின் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பெல்லாம் நின்று விட்டதே.”

“புண்ணியம் சேர்ப்பது என்றால் என்ன ? அடுத்த உலகத்துக்கா”

“இல்லை. இந்த உலகத்திற்கு, பணம் சேர்க்க”

பார்த்திபன் வந்ததும் இருவரது பேச்சாடலும் நின்றுது. பார்த்திபனும் மூர்த்தியும் புறப்பட்டனர். “சீக்கிரம் சாப்பாட்டுக்கு வந்து விடுங்க” - மாலதியின் குரல்.

சந்து வழியாகச் சென்று தெருவில் ஏறிய போது சாரிசாரியாக மக்கள் கூட்டம் நகரை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. திருவிழாக் கூட்டத்தில் அகப்பட்டவர் போல நண்பர்கள் இருவரும் கூட்டத்தோடு அசைந்து கொண்டிருந்தனர்.

“இந்தக் கூட்டத்தைப் பார்க்கும்போது நாடு இன்றும் அறியாமை இருளில் இருப்பது தான் தெரிகிறது”

“இப்போது பகல், இரவு சந்திரன் வருவான்” - பார்த்திக்கு மூர்த்தி பதில் சொன்னான்.

2

நண்பர்கள் இருவரும் சந்து முனையில் ஏறுவதைப் பார்த்துவிட்டு மாலதி கண்களைத் திருப்பியதும் பார்த்திபனின் ஸ்கூட்டர் அவள் கண்ணில் பட்டது. அதனருகே சென்று தட்டி அசைத்துப் பார்த்தாள். வண்டியைப் பூட்டாமலே விட்டுச் சென்றிருப்பது தெரிந்தது. பின் சீட் உட்பட மட்காட் எல்லாம் ஒரே புழுதி மயம்.

உள்ளே சென்று கிழிந்த டவல் ஒன்றை எடுத்து வந்து வண்டியைத் துடைத்தாள்.

அவரிடம் புதிய பஜாஜ் வண்டியிருக்கிறது என்று பெருமையாக பள்ளியில் தன் தோழி தமயந்தியிடம் ஒரு தடவை சொன்னாள். அதற்கு அவள் சிரித்தபடி நளினமாகச் சொன்னது மாலதியின் நினைவில் வந்தது.

“அந்தக் காலத்தில் இளவரசன் குதிரையில் ஏறிவந்து இராணியைக் கவர்ந்து குதிரையின் முன்புறம் ஏற்றி அணைத்தபடி பாய்ந்து செல்வாராம். இந்தக் காலத்தில் காதலன் ஸ்கூட்டரில் வருவானாம். நீதான் பின் சீட்டில் இருந்து கட்டி அணைத்து உனக்குப் பாதுகாப்புத் தேட வேண்டும்”. மாலதியால் தோழி சிரித்தபடி கூறிய கேலிப் பேச்சை தாங்க முடியவில்லை.

“தமயந்தியை மகாராஜன் அப்படித்தான் கவர்ந்து சென்றானோ” மாலதியும் கிண்டல் பண்ணினாள்.

“நான் தான் அவரைப் பார்த்துப் பேசிப் பிடித்தேன். நள வெண்பாவில் சுயம்வரம் பற்றி நீ படிக்கவில்லையா” ?

தமயந்தி சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

“மற்றைய வில்லன்கள் வர குதிரையில்தான் ஏற்றிச் சென்று சண்டை போட்டதாகப் படித்த நினைவு...”

“அவரிடம் குதிரை என்ன, பழைய சைக்கிள் தான் ஒன்றிருந்தது. நான் ஏறியதே இல்லை. என்ன இருந்தாலும் நீ அதிஷ்டக்காரி தாண்டி”

“எனக்குப் பயம் அந்த வண்டியில் ஏற”

“என்ன பயமடி அவரைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிரு. அது ஒரு திறிலாயிருக்கும்”.

மாலதி உள்ளூறச் சிரித்த கிளுகிளுப்புணர்வுடன் வண்டியின் பின்புறத்தில் ஒரு தடவை ஏறியிருந்தாள். கால்களை ஒரு புறம் போட்டு பார்த்திபனின் தோளில் கையைப் போடுவதா அல்லது கால்களை இருபுறமும் போட்டு இடுப்பில் கட்டிப் பிடிப்பதா எனக் கற்பனை செய்து பார்த்தாள். காதலியரா, மனைவியரா ? சிலர் கால்களை இருபுறமுமாக அகட்டிப் போட்டு இடையில் இரு கரங்களையும் பிடித்தபடி செல்வதைப் பார்த்திருக்கிறாள். அப்படி வண்டியில் உட்கார்ந்து செல்வதற்குச் சுரிதார் நல்ல வசதியாயிருக்கும் என எண்ணிக் கொண்டாள்.

மாலதியே மூன்று, நாலு சுரிதார் வாங்கியிருந்தாள். வேறு சில கணவர் போல உடையிலே பார்த்திபன் எவ்விதத் தடையும் செய்யமாட்டார், அவரும் சுரிதாரை விரும்பலாம் என்ற நினைவும் வந்தது. பள்ளிக்கூடத்தில் அண்மையில் சேர்ந்த இளம் ஆசிரியை தான் கல்லூரியில் பெரும்பாலும் சுரிதாரே போட்டது பற்றியும் திருமணத்தின் பின் கணவர் ‘தமிழ் பண்பாடல்ல’ எனத் தடை செய்தது பற்றியும் கவலையோடு சொன்னது மாலதியின் நினைவில் வந்தது.

‘எல்லா வகையிலும் நான் அதிர்ஷ்டசாலியா’ என்று மற்றத் தோழியர் அடிக்கடி கூறியவற்றை மனதில் வைத்து ஆராய்ந்தபடி ஆறிய இட்டிலியைச் சாப்பிட்டாள். பார்த்திபனுக்கும் சேர்த்துச் சமையல் செய்வது பற்றி எண்ணிக் கொண்டாள்.

‘சீக்கிரமாகச் சாப்பாட்டுக்கு வந்துவிடுங்க’ என்று மாலதி சொன்னதும், அண்ணன் ‘யாருக்குச் சொல்லுகிறாய்’ எனக் கேட்டதை

நினைத்த போதும் சிரிப்பு உதட்டில் வழிந்தது. ‘இருவருக்குந்தான்’ என்று சொல்வதே கஷ்டமாக இருந்தது. பார்த்திபனுடன் நெருங்கிப் பேசிப் பழகி நேரடியாக அழைக்க முடியாது எல்லாவற்றையும் மறைமுகமாகச் சொல்ல வேண்டிய நிலைமையையும் எண்ணிப் பார்த்தாள்.

சீர், சீதனம் எதுவுமே வேண்டாம் என்று பார்த்திபன் கூறியதை வைத்து அதிஷ்டக்காரி என எல்லோரும் கூறியதையும் மாலதி எண்ணிப் பார்த்தாள். ‘அண்ணாவிடம் கேட்டு எனக்குரிய பங்கைப் பெற்றிருக்கலாம்’ என்று கூட பார்த்திபனிடம் சொல்லத் தக்க சந்தர்ப்பமோ உரிமையோ கிட்டவில்லை. அதனால் பார்த்திபனுக்கே மரியாதை இல்லாமல் போகிறது எனவும் எண்ணிக் கொண்டாள். தன் பங்கு சீர்பற்றி வெளியே எவருடனும் பேச முடியாத விஷயம்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறார். சட்ட விதிகளுக்கும் பயப்படுகிறாரா”

அண்ணன் சீர் பற்றிச் சொன்ன வேளை தன் வியப்பைக் காட்டுவதாக மாலதி கேட்டாள்.

“அவர் அதை இலட்சியமாகக் கடைப்பிடிப்பவர். என்றுமே தன் கொள்கை, இலட்சியங்களில் கொஞ்சமும் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார். அதனால்தான் சிலவேளை உனக்கும் பிரச்சினைகளும் ஏற்படலாம்”.

“அதிலெண்ண அண்ணா, கொள்கைகள் முற்போக்காக இருந்தால் பிரச்சினையே ஏற்படாதே”

மறைமுகமாக மாலதி தன் கருத்தைத் தெரிவித்தாள்.

“இப்பொழுது நீயே சீர் வாங்கிச் செல்வது தவறு என்பது போலக் கேட்கிறாயே...”

“என்னிடமுள்ள நகைகளை எடுத்துச் செல்வதற்கு அவர் ஏதாவது தடை செய்வாரா”?

“அப்படியெல்லாம் சொல்லமாட்டார். திருமணம் கூட அடக்கமாகத் தமிழ் திருமணமாக, மாலை மாற்றுவதோடு எப்போதும் செய்யலாம் என்று சொன்னார். அம்மாவைத் திருப்திப்படுத்தவே மாசி வேண்டாம், பங்குனியில் நடத்தலாம் என்ற போது ஒப்புக் கொண்டார்”

“சடங்கு முறைகளும் அவருக்குப் பிடிக்காதா”

“அது மட்டுமல்ல, சீர்திருத்தத் திருமணம் எனத் திருமண வடிவத்தை மட்டும் மாற்றிவிட்டு உள்ளடக்கத்தில் பெண்ணை வாசகி போல், கண்ணகி போல, கண்ணதாசன் பாடும் நல்ல பெண்மணி போல அடங்கி ஒடுங்கி வாழ வேண்டும் என்றெல்லாம் வாழ்த்துவதும் அவருக்குப் பிடிக்காது”.

தன் நண்பனை ‘அவன்’ என்று கூட அவ்வேளை பேசாமல் அவர் என்று மரியாதையாகப் பேசியதையும் சமையலுக்குக் காய்களை நறுக்கும் போதே மாலதி எண்ணிக் கொண்டாள். நண்பன் மேல் அண்ணனுக்கிருந்த மதிப்பு அவளை வியக்கச் செய்தது.

தன்னை எதற்காக விரும்பினார் என்பதும் மாலதிக்கு வியப்பாகவே இருந்தது.

“என்ன அண்ணா, போயும் போயும் என்னைத் தானா அவருக்குப் பிடித்தது. வயசில் கூட நாலு வயசுதான் வித்தியாசம். பதினேழு, பதினெட்டு வயசில் கூட அவர் தேடி என்னை விட அழகான பெண் பார்த்திருக்கலாமே...”

“வயசு குறைந்த பெண் என்றால் அறிவு, அனுபவத்திலும் சமத்துவமில்லாமல் இருக்கும். அதனாலும் முரண்பாடுகள் ஏற்படலாம் என்றார். அதே வேளை பெண்ணும் தன்னைப் போன்ற ஆசிரியர் தொழிலில் இருக்க வேண்டும் என்பது அவரது கொள்கை”

“அதென்னண்ணா விசித்திரமாக இருக்கிறதே”

அண்ணன் பார்த்திபன் பற்றிக் கூறிய விஷயங்களில் பலவும் அவளுக்கு ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. அண்ணனோடு ஓராண்டின் முன்னர் தங்கள் வீட்டிற்கு வந்து சென்றதாகக் கூறினாராம். அவளுக்கு நினைவில்லை. அவர் மறக்கவில்லையாம்

ஜனவரியில் அதே ஸ்கூட்டரில் அண்ணாவைத் தேடி வந்திருந்தார்” அண்ணா இல்லை” என்றதும் அவர் மெல்லிய சிரிப்புடன் சொன்னார்:

“பரவாயில்லை. நீங்க மூர்த்தியின் தங்கை மாலதி தானே. முன்னரே பார்த்திருக்கிறேன். பார்த்திபன் தேடி வந்ததாகச் சொல்லுங்கள்” - தன்னை நான் பார்ப்பதற்காகத்தான் அன்று வந்தாராம்

தன்னை மதித்துத் திருமணம் செய்ய முன் வந்த சிறப்பை எண்ணிப் பார்த்த போது தோழியர் ‘அதிர்ஷ்டக்காரி’ எனப் பாராட்டுவதும் நினைவில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. என்ன பண்பான நடைமுறை. ‘என்னைப் பிடித்ததா என்று மாலதியைக் கேட்டுச் சொல்ல வேண்டும்’ என்று அண்ணாவை வற்புறுத்தினாராம்.

மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சென்னை வங்கியில் வேலை செய்பவன் ஜாதகப் பொருத்தம் எல்லாம் பார்த்து விட்டு, “கலியாணமானால் வாத்தி வேலையை விட்டுச் சென்னையில் வந்து வாழ வேண்டும். என் மனைவியை வேலைக்கு அனுப்ப மாட்டேன்” என்ற ஒப்புதலுடனேயே குடும்பத்தோடு பெண் பார்க்க வந்து ‘பெண்ணைப் பிடிக்கவில்லை’ என மறைமுகமாகப் புறோக்கர் மூலம் செய்தி அனுப்பியதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியும் அவமானமும் மனத்துன்பமும் பெற்றிருந்த நாட்கள் மாலதியின் நினைவில் துன்ப உணர்வை ஏற்படுத்தியது.

வெளியே ‘ஆசிரியர் தொழிலை விட்டு பட்டணம் சென்று கூட்டுக் குடும்பத்திற்குச் சேவை செய்ய நானும் விரும்பவில்லை.’ எல்லோருக்கும் காரணம் கூறி நடித்த போதும் மாலதியின் நெஞ்சில் ஆறாத வருவாகவே அச்சம்பவம் நிலைத்திருப்பதைப் பலர் அறியார். பின்னர் இடையிடையே பெண் பார்க்க எனப் பேசி வருபவர்களுக்கு சாக்குப்போக்குக் காரணம் காட்டி தடை செய்தே வந்தாள்.

இங்கே பார்த்திபன் ஆசிரியத் தொழிலில் தொடர்ந்து பணியாற்ற வேண்டும் என விரும்புவது வியப்பூட்டவே செய்தது. மாலதியும் தன் ஆசிரியத் தொழிலை தொடர்வதையே விரும்பியிருந்தாள்.

வாழ்நாள் பூராவும் சமைத்து, குடும்பத்துக்குத் தொண்டு செய்வதா? எமக்காகப் பிடித்த தொழிலைச் செய்ய உரிமையில்லையா?

பார்த்திபனின் கோட்பாட்டை அண்ணன் சொன்னது அவ்வேளை அவளுக்கு முற்றாகப் புரியவில்லை.

“அது மார்க்சிய சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையானது”

“அதென்னண்ணா”

“வாழ்நிலை தான் சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது என்பது. பண்ட உற்பத்தியில் ஈடுபடும் தொழிலாள வர்க்கத்தவர்களது சிந்தனை ஒன்றாயிருக்கும். அவர்களது உபரி உழைப்பு முதலாளிகளால் அபகரிக்கப்படுவதால் ஒன்றிணைந்து போராடுவர். அவர்களது உழைப்பை அபகரிக்கும் முதலாளியுடன் தான் பகைமை முரண்பாடு ஏற்படும் என்பது.”

ஏதோ அண்ணன் எளிமையாக விளக்குவதாகக் கூறியபோதும் மாலதிக்கு முற்றாகப் புரியவில்லை.

“அதற்கும் கலியாணத்திற்கும் என்ன தொடர்பண்ணா”

“அந்த மார்க்சிய சித்தாந்தத்தைத் திருமணத்திற்குத் திருப்புவது விசித்திரமானதே. குடும்பங்களில் ஆண் உழைக்கும் போது முதலாளியாக எண்ணிக் கொள்கின்றான். கூலியில்லாத, மதிக்கப்படாத தொழிலைச் செய்யும் மனைவியை அடிமையாக எண்ணிக் கொள்கிறான். இருவர் சிந்தனையும் வெவ்வேறாக இருக்கும் போது என்றும் முரண்பாடும் பகைமை உணர்வும் நிலைக்கவே செய்யும் என்பதே அதன் அர்த்தம்”.

மேலும் தொடர்ந்து அண்ணன் சொன்னார்:

“இருவரும் ஆசிரியத் தொழில் செய்யும் போது ஒரே சிந்தனை இருக்க வாய்ப்புள்ளதல்லவா?”

அண்ணனிடம் அதற்கு மேல் மாலதி விளக்கம் கேட்கவில்லை. வீட்டில் அண்ணனின் மேசையின் மேலுள்ள தட்டிலிருந்த நூல்களை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்திருந்தாள்.

எப்படியானாலும் அன்று தானே சமைத்தாக வேண்டும். அம்மாவின் உதவியுமில்லை. சமையலை தட்டிக் கழித்து சாதம் வடித்து சாம்பார் வைத்து சமாளிக்கவும் முடியாது. பார்த்திபனுக்காகச் சிறப்பாக காய், கூட்டுப் பொரியல் என ஆரம்பித்தாள்.

“அவர் என்ன கொள்கை பேசினாலும் சமையல் வேலை நான் தானே செய்ய வேண்டும்” - அண்ணாவிடம் சொன்னாள்.

“ஏனப்படிச் சொல்லுகிறாய், தஞ்சாவூர் தாளம்பட்டிக் கிராமத்தில் ஆசிரியராக இருந்து அங்குள்ள விவசாயிகளின் தொழிற் சங்கத்திலும் உதவியபோது, தானே சமைத்தே சாப்பிட்டார். அவர் உனக்குச் சமையலில் உதவ நேரமில்லாவிட்டால் கூலிக்கு ஒரு சமையற்காரியை நிச்சயம் ஏற்பாடு செய்வார்.”

பார்த்திபன் தன் சமையலுக்கு உதவி செய்வதை எண்ணிய போதும் தன்னை அறியாது சிரிப்பே வந்தது. சிரித்துவிட்டு சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டாள். சமையலில் ஆர்வமாக ஈடுபட்டாள்.

அம்மா வந்துவிட்டால் பார்த்திபனுக்காகவும் நல்ல சமையல் செய்து விடலாம் எனவும் எண்ணிக் கொண்டாள். பார்த்திபன் வீடு நகரின் ஓரத்தில், அங்கிருந்து மூன்று கிலோமீட்டர் தூரத்திலேயே இருந்தது. எப்படியும் சாப்பிடுவதற்கு, வண்டி எடுப்பதற்கு அங்கு வந்து தானே போக வேண்டும். ‘ஒலி’ கேட்டு மணிக் கூட்டைப் பார்த்தாள். நேரம் பத்தரை. ‘பெண்டூலம்’ மெதுவாகவே ஆடுவதாக எண்ணிக் கொண்டாள்.

3

பார்த்திபனும் மூர்த்தியும் நீராடும் இடத்தை அடைந்தபோது ஒரே கூட்டம். நெரிசலில் அசையவே முடியவில்லை. ஜனத்திரள் குறைவாக உள்ள இடத்தைத் தேடி, இருவரும் கையைப் பிடித்தபடி அசைந்து கொண்டிருந்தனர்.

திரும்பிய இடமெல்லாம் ஜெயலலிதாவின் ‘கடஅவுட்டு’கள் மட்டும் உயர்ந்து நின்றன. மற்றது மனிதத் தலைகள். ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடே இல்லாமல் மனித உடல்கள் நெரிபட்டுக் கொண்டிருந்தன. சந்தைச் சலசலப்பு ஒலி.

திரும்புமிடமெல்லாம் போலிஸார். இந்து முன்னணி சார்ந்த தொண்டர்களாக இளைஞர்கள் வேறு. எவராலும் கூட்டத்தைச் சமாளிக்க முடியவில்லை.

“புரட்சித்தலைவியே வருக, எங்கள் இதய தெய்வமே வருக. தெய்வத்தாயே வாழ்க. ஆதிபராசக்தியே வருக. எங்கள் தேவியே வருக. செவ்வியே வாழ்க”

கடஅவுட்களும், போஸ்டர்களும் பேசின.

இந்தப் பிரச்சார ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்தவர் யார்? கட்சியா? விழா ஏற்பாடு செய்தவர்களா?

மகாமகத்து நீராடுவிழாவா? இந்து மத தீர்த்தப் பெருநாளா? அதிமுகவை இந்து மதத்துள் இழுத்து அரசியல் லாபம் தேடும் கொண்டாட்டம்?

நண்பர்கள் இருவரும் தம்முள் பேசி ஆராய்ச்சி செய்தபடி ஓரப்பக்கமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தனர்.

கிராமப்புறங்களிலிருந்து ஜெயலலிதாவைப் பார்க்க வந்த கூட்டம். கட்சிக்காரரின் ஏற்பாடு. நூற்றுக்கணக்கான லாரிகள் ஆங்காங்கே தெருவெல்லாம் நிறுத்தப்பட்டதை வரும் வேளை பார்த்தனர்.

ஆங்காங்கே பேசிக்கொண்டனர். கூட்டம் முப்பது நாற்பது லட்சம் இருக்கலாம் என சிலர் மதிப்பீடு செய்வதும் செவியில் விழுந்தது.

நேற்றை விட இன்றே கூட்டம் அதிகம். ஜெயலலிதாவின் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டம் வேறு.

வடகிழக்குப் பகுதியாக காசி விகவநாத கோவில் பக்கமாக இரு நண்பர்களும் நெரிசலிடையே அசைந்தனர்.

ஹெலிகாப்டர் ஓசைகேட்டு அனைவரும் வானத்தைப் பார்த்தனர். ஜனத்திரளின் ஆரவார ஒலியிடையே ஹெலியின் ஓசை மெதுவாகவே ஒலித்தது.

கங்கை, யமுனையிலிருந்து இருபத்தொரு குடம் நீர் எடுத்து வந்து கும்பகோணக் குளத்தில் ஊற்றப்பட்டது.

காசி விகவநாதர் கோவிலண்டையில் பார்த்திபனும் மூர்த்தியும் நின்று ஜனத்திரளை நோட்டமிட்டனர். மறுகோடிப் பகுதியில் ஜெயலலிதாவும் தோழி சசிகலாவும் நீராடுவதற்காகத் தனியான

மறைவிடம் கட்டப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது. அந்தப் பகுதித் தெரு வழியே வருவது போவது எல்லாம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அதனாலும் கூட்டம் மறுபக்கங்களில் நெரிசலை ஏற்படுத்தியது

ஆங்காங்கே ஒலிபெருக்கிகளும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. தெளிவாக எதுவும் கேட்கவில்லை. சனத்திரளின் ஒலி மேலோங்கியிருந்தது.

சமஸ்கிருத மொழியில் வேதங்கள், மந்திரங்கள் ஓதும் ஒலிகளும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஜெயலலிதாவும் சசிகலாவும் நீராடுவதற்கான வழிபாடு.

அந்த நெரிசலை விட்டு வெளியேறி விடலாம் என பார்த்திபனும் மூர்த்தியும் தீர்மானித்தனர். அந்தக் கூட்டத்துள் வந்தது தவறு எனவும் பேசிக் கொண்டனர்.

அங்கிருந்து வெளியேறுவதே இயலாத செயலாகத் தோன்றியது. கூட்டத்துள் சிறைப்பட்டது போலிருந்தது. நீராடுவது, வேடிக்கை பார்ப்பதை விட்டு வெளியேறுவதற்கே பெரும்பாலானோர் முயன்றனர். சிறிது தூரத்தில் தெருப்பகுதியில் போலீசார் ஜனத்திரளை ஒதுக்குவதும் தெரிந்தது.

வெய்யில் வெப்பம். வியர்வை வேறு. பசிக் களைப்போடு பலர்.

அலை போல வந்த இடிபாடு அனைவரது நிலைகளையும் பெயர்ப்பது போலிருந்தது. கால்கள் இடறுப்பட்டன.

“பார்த்தி கவனம். வெளியே போய்விடுவோம்”

மூர்த்தியின் அபாயக் குரல்.

“என் வாச் விழுந்துவிட்டது”

பார்த்திபன் சத்தமிட்டபடியே குனிந்தான்.

மற்றோர் அகரத்தனமான இடிபாடு. அலை போல் மக்கள் கூட்டம் தள்ளப்பட்டது.

கால்கள் வலுவிலிழந்து நிலத்தில் சரிய அவர்கள் மேல் ஜனத்திரள் ஏறி மிதித்தபடி வேகமாக அசைந்தது.

அலையோடு ஓடிய மூர்த்தியால் பத்து மீட்டர் தூரத்திலேயே சூல்களை நிதானப்படுத்தி நிமிர்ந்து நிற்க முடிந்தது. மூச்சு வேறு இழுத்தது.

“ஐயோ ஐயோ” என்ற ஒரே அலறல்.

பார்த்திபனைக் காணவில்லை. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபடி ‘பார்த்தீ, பார்த்தீ’ என்று மூர்த்தி சத்தமிட்டான். அவலக் குரல்களிடையே அக்குரல் அடிபட்டுப் போனது.

கண்முன்னே நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் ஒருவர் மேல் ஒருவராகக் கிடப்பதைப் பார்த்த போது இரத்தம் உறைந்தது. ஒரு சிலர் சேறும் சகதியுமாக அனுங்கியபடி மற்றவரது உடல்களின் மேல் கைகளை ஊன்றியபடி வெளியே வர முயன்றனர்.

தப்பினோம் பிழைத்தோம் என அவ்விடத்தை விட்டு கூட்டம் நகரத் தொடங்கியது.

“என்ன நடந்தது. என்னப்பா அங்கே” என்று வியப்போடு கேட்டபடி வேறு சிலர் வந்தனர்.

போலிசாரும், இந்து முன்னணித் தொண்டர்களும் மற்றும் பலரும் அங்கு வந்தனர். விழுந்தவர்களை ஒவ்வொருவராகத் தூக்கி வந்து ஓரமாகக் கிடத்தினர். பலரது மூச்சுகள் இழுத்துக் கொண்டிருந்தன.

கூடி வந்த உறவினர் ஏக்கத்துடனும் அழுகையுடனும் ‘அப்பா, அம்மா, அண்ணா, கணபதி, ராமசாமி, வேலம்மா .....’ குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

சத்திய மூர்த்தி தலையில் இடிவிழுந்தவன் போல மடிந்து கிடந்த மனித உருவங்களிடையே தன் நண்பன் பார்த்திபனின் உடலைத் தேடிக் கொண்டிருந்தான்.

4

மணி பன்னிரண்டரை அடித்தபோது அரவங்கேட்டு அண்ணனும் பார்த்திபனும் வந்துவிட்டார்களா என்ற ஆர்வத்தோடு

மாலதி வெளியே வந்தாள். ஈரச் சேலையோடு அம்மா. சேலையில் ஆங்காங்கே சேறு படிந்திருந்தது.

“இப்படித்தான் வருவாய் என எதிர்பார்த்தேன். தண்ணீர் நிரப்பி வைத்திருக்கிறேன். குளித்து விட்டு வா அம்மா”

மாலதி கூறியபடியே அண்ணாவும் பார்த்திபனும் கோவிலடிக்கு வேடிக்கை பார்க்கச் சென்ற விபரத்தைக் கூறினாள்.

“சமையல் எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. அவர்கள் வந்து விடலாம். பாயாசம் தான் பாக்கி. வந்து கொஞ்சம் உதவி செய்யம்மா....”

சமையல் வேலைப் பரப்பரப்போடு மாலதி வேண்டினாள்.

“மகாமகத்தில் நீராடி விட்டு கிணற்று நீரில் குளிப்பதா, கால்களைக் கழுவி சேற்றைத் துடைத்து வேறு சேலை கட்டி விட்டு வருகிறேன்” என அம்மா சொன்னார்.

“ஜெயலலிதாவைப் பார்க்கப் பெரிய கூட்டம் வந்திருக்குமே...”

“கூட்டமா கூட்டம். என்ற வாழ்நாளில் இது நாலாவது மகாமகமடி. இத்தனை கூட்டத்தை நான் என்றுமே எங்குமே பார்த்ததில்லை. நெரிசல் வேறு. நானே நெருக்கடியில் விழுந்து விடுவேனோ என்றே பயந்தேன். விசுவநாதர் கோவில் பக்கமாக சரியான நெரிசலாம். நிலத்திலேயே விழுந்து போயும் கிடக்கிறார்களாம்.”

அம்மா கூறியபடியே மாலதி எடுத்து வந்த சேலையையும் உவலையும் பெற்றுக் கொண்டு குளியலறைப் பக்கமாகத் தாயார் சென்றார்.

அம்மா வந்து பாயாசம் பண்ணுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை மாலதி செய்தாள்.

பாயாசமும் ஆக்கியாயிற்று. மணி ஒன்று அடித்தது. ஒன்றரையும் ஆகிவிட்டது. மாலதி இருப்புக் கொள்ள முடியாமல் வாசலைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். நேரம் இரண்டு மணியை நெருங்கியதும் சன நடமாட்டமும் பேச்சுக் குரலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சந்துப் பகுதிக்கு மாலதி வந்தாள். நன்கு பழகியவர், தெரிந்தவர் எவரும் செல்வதைக்

காணவில்லை. எல்லோர் முகத்திலும் ஒருவித பரபரப்புத் தெரிந்தது. சோகமான பேச்சாடல். சேறுபட்ட உடைகளுடனும் நீரில் நனைந்த, விரிந்த முடியுடனும் மூவர் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பார்த்து ஆற்றா நிலையில் மாலதி கேட்டாள்.

“ஜெயலலிதா, சசிகலா போய்விட்டார்களா”

“ஹெலிகாப்டர் அப்போதே போய்விட்டதம்மா” ஒருவன் சொல்ல மற்றவன் தொடர்ந்தான்.

“கோவிலடிப்பக்க நெரிசலில் ஒரே ரகளை. எத்தனையோ பேர் காயப்பட்டார்கள். செத்தும் போனார்கள்”.

“போலீஸ் எல்லாரையும் விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் ஓடி வந்தோம்” மூன்றாமவன் தொடர்ந்து சொன்னான்.

‘அந்த ரகளையை இவர்கள் வேடிக்கை பார்க்கிறார்களா ? உதவி செய்து கொண்டிருக்கிறார்களா’ என்று மாலதியின் நெஞ்சம் ஆறுதல் கூறிய போதும் ஒருவித பயமும் பதட்டமும் நெஞ்சை ஊடுருவிக்கொண்டிருந்தது.

திடீரென நினைவு வந்தவளாக வீட்டிற்குள் நுழைந்து ரேடியோவைப் போட்டாள். இரண்டு மணி ஆங்கிலச் செய்தியில் மகாமக நீராட்டு நெரிசலில் சிலர் இறந்ததாகவும் பலர் காயமடைந்து ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டதாகவும் கூறப்பட்டது.

அண்ணாவுக்கு, பார்த்திபனுக்கு ஏதாவது நடந்திருக்குமா என மனம் பதறிக் கொண்டிருந்தது.

ஆங்கிலச் செய்தியின் முடிவைத் தொடர்ந்து மாநிலச் செய்திகள் வாசிக்கப்பட்டன.

ஜெயலலிதா சசிகலா ஹெலிகாப்டரில் நீராடி சென்றது பற்றியும் கட்டுக்கடங்கா நெரிசலில் அகப்பட்டு ஐம்பது பேர் வரை மரணமடைந்ததாகவும் அறுபது பேர் வரை காயமடைந்து ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டதாகவும் செய்தி அறிவித்தது.

சமையற் கட்டுப்பக்கமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்த தாயாரிடம் பதட்டத்தோடு சென்ற மாலதி ரேடியோச் செய்தியைச் சொல்லத் தொடங்கியபோது நா தழுதழுத்து நெஞ்சு இடையிடை அடைத்துக் கொண்டது.

“அண்ணாவையும்— அவரையும் இன்னும் காணவில்லையம்மா”.

அவளை அறியாமல் வியமலும் அழுகையும் தொடர்ந்தது.

மூன்று மணியடித்தது.

நாலு மணியடித்தது

இருவரையும் காணவில்லை.

5

பார்த்திபனின் மரண வீடு

வெள்ளை உடையில் வீட்டின் முன்புறத்தில் கட்டிலின் மேல் கிடத்தப்பட்டிருந்தான். உடலைப் பேண சுற்றுமுற்றும் ஐஸ்கட்டிகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றிலிருந்த கண்ணீர் சொட்டுவது போல நீர்த்துளிகள் நிலத்தில் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. சாம்பிராணிப் புகையும் அத்தர் மணமும் மேலோங்கி நின்றது.

தாயும் அக்காளும் வாய்புலம்பி அழுது கொண்டிருந்தனர்.

பார்த்திபனின் தோழர்களும் நண்பர்களும் சக ஆசிரியர்களும் மலர் மாலை போட்டு கலங்கிய கண்களுடன் உடலைச் சுற்றிச் சென்றனர். ஆங்காங்கே சிறு குழுக்களாக உட்கார்ந்தனர்.

மகாமகத்தில் நடைபெற்ற விபத்துப் பற்றிய விவாதங்கள் ஆங்காங்கே சிறுசிறு குழுக்களிடையே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

“இங்கே மட்டுமா, ஐம்பது அறுபது வீடுகளில் இதே மரணச் சடங்கு நடைபெறுகிறதே. கண்ணீரும் கதறலும் நடைபெறுகிறதே. இதற்கெல்லாம் யார் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும்”.

ஒருவன் காரசாரமாக குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

“சீப் மினிஸ்டரில் ஏன் பழி போட வேண்டும்? அவர்களுக்கே மகாமக விழாவில் பங்கு பெற உரிமையில்லையா?”

“போலிசார் தக்கபடி கவனம் எடுத்திருக்க வேண்டும்...”

“பன்னீராயிரம் போலீசார் டியூட்டியில் வந்திருந்தனர். ஐஜி டிஎஸ்பி, ஏஎஸ்பி எத்தனைபேர்...”

“கூட்டத்திற்கல்ல, சீப்மினிஸ்டர் தோழியுடன் நீராடுவதற்குப் பாதுகாப்பளிக்கவே கொண்டு வரப்பட்டனர். அவர்கள் ஹெலிகாப்டரில் வந்து இறங்கி நீராடிச் செல்லும் ஒரு பகுதிப் பாதையை முடக்கி விட்டனர். அதனாலேயே நெரிசல் ஏற்பட்டது”.

“எப்படியானாலும் சீப்மினிஸ்டர் மேல் பழி போட வேண்டாம். நெரிசல் நடைபெற்றது, ஐம்பது அறுபது பேர் கொல்லப்பட்ட செய்தி எல்லாம் சென்னைக்குச் சென்ற பின்னரே அவர்களுக்கே கூறப்பட்டது”.

“போலீசார் அம்மாவின் ஆத்திரத்தை உடனே கிளறாமல் இருப்பதற்காக இருட்டிப்புச் செய்திருப்பார்கள். பின்னர் அறிக்கைகள் சமாதானங்கள் இறந்தவர் குடும்பங்களுக்கு நஷ்ட ஈடு, போன உயிர் திரும்ப வருமா”? - ஒருவர் கேட்டார்.

“எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே என்பது போல எல்லாப் பழியும் இறைவனுக்கு, இன்று எல்லாப் பழியும் ஆளும் கட்சித் தலைவருக்கே...”

ஒரு ஆசிரியர் இடையிட்டுச் சொன்னார்.

“ஆமாம். அந்த இறைவன் இருந்த இடத்தில் அன்று மன்னன் இருந்தான். இன்று எங்கள் சீப் மினிஸ்டர் குல தெய்வமாக, ஆதி பராசக்தியாக இருக்கிறார். கட்சிக்காரர் எழுப்பிய ‘கடஅவுட்’ களில் பார்க்கவில்லையா.”

“அதனால் தானே அவரது கால்களில் விழுந்து வணங்குகிறார்களே..”

“தெய்வமென்றால் தொழுகையும் படையலும் தீப ஆராதனையும் கிடைக்கும். திட்டுதலும் கிடைக்கும்.”

“ஆளும் கட்சித் தலைவருக்கும் இவையெல்லாம் கிடைக்கத்தானே செய்யும். அவற்றைத் தாங்கும் நெஞ்சுறுதியும் வேண்டும்.”

மற்றொரு புறத்தில் முன்னாள் கல்லூரிப் பேராசிரியர், அரசியல் விஞ்ஞானப் போதகர் முரளிதரனின் வியாக்கியானம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அவர் அப்பழுக்கில்லாமல் இன்றைய அரசியல் போக்குகளை விவாதிப்பவர். அவர் மக்கியாவல்லியை முதன்மையாக வைத்தே அரசியலைக் கல்லூரியில் ஆரம்பிப்பவர்.

15 ம் நூற்றாண்டில் மக்கியாவல்லி கூறிய ‘இளவரசன்’ இன்று ஆட்சி செய்யும் அரசியல் கட்சித் தலைவனாகியிருக்கிறான் என வாதிடுவார். அவரோடு விவாதித்துக் கொண்டிருந்த மாணவனுக்கு யதார்த்த அரசியல் பாடம் நடத்துவது போலக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

“ஆட்சியாளன் பரிவுடையவனாக, நம்பிக்கை வைக்க கூடியவனாக, மனிதாபிமானமும் பற்றும் உள்ளவனாக இருக்க வேண்டும். இவை இல்லாத போதும் இப்பண்புகள் உள்ளவனாக மக்களுக்குக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும்”.

“எப்படி சார் நடித்துக் காட்டிக் கொள்ள முடியும்?” மற்றொரு மாணவன் கேட்டான்.

“சினிமாவில் பல்வேறு பாத்திரங்களில் கபடமாக, கொடூரமாக, மனிதாபிமானமற்றவனாக, சமயக் கோட்பாடுகளுக்கு எதிரானவர் களாக, வாழ்க்கையில் காதலைக் காணாதவரும் காதலர்களாக நடிக்கவில்லையா. தாயாக, தந்தையாக, அண்ணன், தம்பி, தங்கை, நண்பராக, தோழராக நடிக்கவில்லையா?”

“நீங்கள் சினிமா, நாடகம் மூலம் அரசியலுக்கு வருபவர்களைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள்...”

“அப்படி வருபவர்களும் தமிழ்நாட்டில் உள்ளனர் தானே. அவர்கட்கு இத்தகைய பாவனைகள் எளிதாகி விடும்.”

“மற்றவர்கட்கு...”. மாணவன் இழுத்தான்.

“மற்றவரும் நடத்து, அல்லது பாவனை செய்து பழக வேண்டும். அரசியலில் நுழைந்து ஆதிக்கம் பெறுபவர்கள் எளிதில் பழகி விடுவர். இத்தகைய கபட நாடகங்களை நடத்தக் காட்டித் தருபவர் பலர் அரசியல் உலகில் இருப்பர். மீடியா என்று கூறப்படும் பத்திரிகைகள், டிவி, ரேடியோ, போன்றவை இன்றெல்லாம் நன்கு பயன்படும். போலீஸ் தடியடியால் காயப்பட்டவர், சாதி, மத, இனக்கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்டவர் மேல் அரசியல் தலைவர்கள் இரக்கமும் வருத்தமும் தெரிவிப்பதற்குப் போட்டோ எடுப்பவர், டிவி காமராவுடன் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று காயமடைந்தவருக்கு ஆறுதல் கூறுவதாக நடப்பதைப் படம்பிடித்து மக்களனைவருக்கும் மீடியா மூலம் காட்டி மக்கள் ஆதரவைப்பெறலாம்”.

பேராசிரியர் முரளிதரன் விரிவாக அரசியலை விளக்க முயன்றார்.

“அதுசரி, இந்த அம்மா ஏன் இந்த வேளையில், மத நம்பிக்கையற்ற இயக்கத்தின் தலைமைப் பதவியில் இருந்து கொண்டு இங்கே வந்து மதம் சார்ந்த மூடநம்பிக்கைக் கூட்டத்தோடு நீராடி இத்தனை கொடூர மரணங்களுக்குக் காலாக இருக்க வேண்டும்”:- ஒருவர் கேட்டார்.

“அரசியல் தலைமைப் பீடத்தில் இருப்பவர் பரிவு, நம்பிக்கை, நேர்மையில் மட்டுமல்ல சமய உணர்வு மிக்கவராகக் காட்டிக் கொள்வது மிகவும் முக்கியமானது”. மேலும் தொடர்ந்தார் :

“மக்கள் செயலைக்கொண்டு கணிப்பதைவிட கண்களைக் கொண்டே ஒருவரைக் கணித்துக்கொள்கிறார்கள். அதனால்தான் இத்தனை லட்சம் மக்கள் பங்குபற்றும் அரிதான சமய நிகழ்ச்சியில் அம்மாவும் பங்குபற்றினார். அதில் எவ்வித தவறுமில்லை. அரசியல் தலைவர் தான் பரந்துபட்ட மக்களோடு நிற்பதாகவும் காட்டிக் கொள்ளவேண்டும்”.

“ஆனால் நடந்த பேரழிவு...”

“இது எவரும் எதிர்பாராத விபத்து. விபத்துகள் எவ்வேளையும் எங்கேயும் நடைபெறலாம்”.

“நல்ல சமாதானந்தான்..”

மாணவன் தன் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தினான்.

“அப்படியெல்லாம் நான் கூறிவிட வரவில்லை. அரசியலில் நல்ல நோக்கத்தோடு செய்பவை தீமை பயக்கலாம். அதே வேளை தீய நோக்கத்தோடு செயலாற்ற முயல்பவை நன்மையும் தரலாம்.”

“இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி என்ன சொல்லுவீர்கள் ?” ஒருவர் கேட்டார்.

“அரசியல் லாபம் தேடும் நல்ல நோக்கத்தோடு தான் அம்மா செயலாற்றினார். எதிர்பாராமல் அதில் ஒருகறை விழுந்து விட்டது. தற்போது மற்றைய கட்சிகளெல்லாம் உங்களைப் போலவே கூக்கூரல் எழுப்பவே செய்வர். ஓரிருவாரத்தில் எல்லாம் பழங்கதையாகி விடும். இன்று மீடியாக்கள்தான் மக்கள் அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் அம்மா தன்கையில், ஆதிக்கத்தில் வைத்திருக்கிறார்.”

“பத்திரிகைகளுக்கு லஞ்சம் கொடுத்தா” ? எதிர்கட்சி ஆதரவானவன் ஒருவன் சொன்னான்.

“இல்லை. விளம்பரம் தந்து”. மற்றொருவன் பதில் கூறினான்.

சத்தியமூர்த்தி மனச்சோர்வும் உடற்சோர்வுமாக ஒரு மரநிழலில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனைச் சுற்றி ஒருசில நண்பர்கள். அவன் பணியாற்றும் கல்லூரி நண்பர்கள் சிலர் பார்த்திபனைப் பற்றி ஏற்கனவே அறிந்திருந்தனர். அவர்களும் நட்பு ரீதியாக அனுதாபம் தெரிவிக்க வந்திருந்தனர்.

“நான் ஆறினாலும் மாலதியை எப்படி ஆற்றுவது என்றுதான் தெரியவில்லை”..... சத்திய மூர்த்தியின் நெஞ்சு அடைத்து வார்த்தைகள் தடுமாறின.

“இங்கே வர முயற்சி செய்யவில்லையா”

“அம்மாவும் அடுத்த வீட்டாரும் வந்து தடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். பள்ளிக்கூடத்தில் நன்கு பழகிய தோழியரும் ஆறுதல் கூற வீட்டுக்கு வந்திருந்தனர். ஆனாலும் இந்த அதிர்ச்சியை எப்படித்தான் தாங்கப்போகிறாளோ தெரியவில்லை”. மூர்த்தியின் குரல் நெஞ்சை அடைத்தது.

“காலம்தான் அந்த மனப்புண்ணையும் ஆற்றிவிடக் கூடியது.”

“அந்தக் காலத்தை எப்படித்தான் கடத்துவது என்பது எனக்கே தெரியவில்லை. நானே பார்த்திபனை அழைத்துச் சென்று கண் முன்னே பறிகொடுத்தேன்”.

சத்தியமூர்த்தி கண்கலங்கச் சொன்னான். அதன் மேல் பேசமுடியவில்லை.

“நீங்கள் அந்த நெரிசலில் தப்பியதே வீட்டாருக்கு ஓரளவு ஆறுதல் தானே...”

“நானும் அதில் மாண்டிருந்தால் என் துன்பங்களிலிருந்து தப்பியிருக்கலாம் என்று கூட எண்ணுகிறேன்”.

“சீசீ அப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாது..” ஒரு நண்பன் முதுகில் தட்டிவிட்டுச் சொன்னான்.

முரளிதரனும் சத்தியமூர்த்தியிடம் வந்தார்.

கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்திலேயே பேராசிரியரை அவன் அறிவான். பார்த்திபனின் நித்சயதார்த்தம் பற்றியும் நன்கு அறிவார். பார்த்திபனின் தூரத்து உறவினர்.

விபத்து நடந்த முறைகளைக்கேட்டு அறிவதே அவரது முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. பேராசிரியரோடு நடந்த உண்மை நிகழ்ச்சியை அறிய அவரின் மற்றொரு பழைய மாணவனான கங்காதரனும் சேர்ந்து கொண்டான்.

கங்காதரன் உதவி அமைச்சரின் பிரத்தியேக செயலாளராக பணிபுரிபவன். பெரும்பாலும் உதவி அமைச்சரின் மேடையே பேச்சுகளைத் தயாரிப்பது மட்டுமல்ல ஆலோசனைகள் வழங்குவதும் அவனே. அரசியல் விஞ்ஞானத்தில் பட்டம் பெற்றதோடு பேராசிரியர் முரளிதரனுடன் நெருங்கிய தொடர்பும் வைத்திருந்தான். நடந்தவற்றை நேரடியாக அறிந்து உதவி அமைச்சருக்கும் விபத்துப் பற்றிய விபரங்களை விளக்க முடியும் என்பதும் அவனது நோக்கமாயிருந்தது.

சத்தியமூர்த்தியின் விளக்கம், போலிஸார் ஒரு பக்கத்து நெருக்கடியைத் தீர்க்கமுயல அது மறுபக்கத்தில் பயங்கர விபத்தை ஏற்படுத்தியது என்பதே முடிவாகத் தெரிந்தது.

“பலூனை ஒரு பகுதியில் அழுத்த மறு பகுதியில் வீக்கம் எடுப்பது போலக் கூறலாமா”? கங்காதரன் கேட்டான்.

“அப்படித்தான் நான் எண்ணுகிறேன். ஒரு நெரிசல் அலையில் நான் எங்கோ தள்ளப்பட்டேன். பார்த்திபனைப் பார்த்தால் காணவில்லை..”

பார்த்திபனின் கொள்கைகளை நன்கு அறிந்த ஆசிரியர் சிலர் முன்வந்து இறுதிச் சடங்கு ஒழுங்குகளைக் கவனித்தனர். மதச் சடங்குகள் எதுவுமின்றி சுகாட்டில் எரியூட்டும் ஒழுங்குகளைச் செய்திருந்தனர். அங்குள்ள வேலைகளைப் பார்த்திபனின் உறவினனான நடேசன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். இளம் வயதினனான நடேசனின் கறுகறுப்பும் செயல்களும் அனைவரது கவனத்தையும் ஈர்த்ததில் வியப்பில்லை. கங்காதரனும் அவனை நன்கு கவனித்துக் கொண்டான்.

உறவினரான போதும் நடேசன் அத்தனை கலக்க-மடைந்தவனாகத் தெரியவில்லை. வீட்டார் மற்றைய உறவினர் கதறி அழ, நண்பர்கள் கலங்க, பாடையைத் தூக்குவதிலும் நடேசன் முன்நின்றான். சுகொடு அண்மையிலேயே இருந்தது.

பார்த்திபன் உடலுக்குத் தீ மூட்டத் திரும்பும் போது பேராசிரியர் முரளிதரன் கங்காதரனிடம் சொன்னார்:

“பார்த்திபன் குடும்பத்திற்குக் கிடைக்க வேண்டியவற்றை நீதான் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்..”

“நித்சயமாக, பார்த்திபனுக்காக இதுவும் செய்யாவிட்டால் நான் நண்பனாக இருந்து என்ன பலன்”?

கங்காதரன் வெறும் வார்த்தைகளாகக் கூறவில்லை. உடனேயே அங்கே அவ்வேளையிலும் சோர்வடையாமல் நின்று, எரியூட்டுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற நடேசனிடம் அருகே சென்று தன்னை அறிமுகப் படுத்தி அவ்வேளை முன்னின்று செய்த உதவிகளுக்குப் பாராட்டிவிட்டுச் சொன்னான்:

“பார்த்திபன் குடும்பத்திற்குச் சில உதவிகள் செய்ய வேண்டும். அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை நான் கும்பகோணத்திற்கு வீட்டுக்கு

வருவேன். அ.தி.மு.க கிளை அலுவலகத்திற்குப் பின்புறமாகவே எங்கள் வீடு இருக்கிறது. வந்து பார்ப்பாயா”?

“நிச்சயமாக. முன்னரே உங்களை உதவி அமைச்சரோடு பார்த்திருக்கிறேன்”.

நடேசன் கூறிவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தான்:

“நானும் அ.தி.மு.க விலேயே அங்கத்தினராக இருக்கிறேன். எலெக்ஸனில் என் பணத்தைக்கூட செலவு செய்து வேலை செய்தேன்”.

“நல்லது. ஞாயிற்றுக்கிழமை உன்னைப் பார்க்கிறேன்.”

கங்காதரன் எண்ணியிருந்ததைவிட தீவிரமான வாலிபனாக அவனைக் கண்டு உள்ளூற மகிழ்ந்தான்.

6

நடேசன் அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை கங்காதரனிடம் சென்றான். அவனை வரவேற்று உட்காரச் செய்தான். காப்பி வரவழைத்துத் தந்து அவனது குடும்பம், செய்யும் தொழில் பற்றி விசாரித்தான்.

“அதெல்லாம் ஒரு சோகக் கதை சார். நான் எவரிடமும் சொல்வதில்லை. நீங்க கட்டாயப் படுத்தினால் உங்களிடம் கூறுவேன்”.

கங்காதரன் ஆர்வத்தோடு அறிய விரும்பிக் கேட்டதும் கும்பகோணம் கல்லூரியில் முதலாண்டு படித்துக் கொண்டிருந்த போது தந்தையார் இறந்துவிட கிராமத்திற்குச் சென்று நிலங்களைப் பார்த்துப் பயிர் செய்தான். தாயையும் சிறிய தங்கையையும் கிராமத்து வீட்டில் விட்டு, நிலங்களை விற்ற பணத்துடன் கும்பகோணம் வந்து மளிகைக் கடை வியாபாரம் செய்து தோல்வியடைந்தான். அப்பா ஆதரித்த அ.தி.மு.க விற்கே கிராமத்தில் உழைத்தது போல வியாபாரத்தில் தோல்வியடைந்தபோதும் அ.தி.மு.க விற்கே கடந்த தேர்தலில் வெற்றிகிட்டப் பணி ஆற்றியது பற்றியும் விபரமாகச் சொன்னான்.

கங்காதரன் ‘திலகா’ என அழைத்து தன் தம்பியை அவனுக்கு அறிமுகப் படுத்தி வைத்தான்.

“அப்பா, தாத்தா காங்கிரஸ்காரரா?”

“தாத்தா தான். எப்படி உனக்குத் தெரியும்?”

“கங்காதர திலகர் பெயரை உங்கள் அப்பா இரண்டு பெயன்களுக்கும் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற என் ஊகம், சரியாகிவிட்டது”.

சிரித்தபடியே நடேசன் சொன்னான்.

“உனக்கு தஞ்சாவூர் மாவட்டம் முழுவதும் தெரியுமா?”

“இங்கே தானே வளர்ந்து கற்றேன். விவசாயம் செய்யும் போது விவசாயிகள் சங்கத்திலிருந்து எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் போயிருக்கிறேன். கட்சிக்காகத் தேர்தலில் பணியாற்றவும் எல்லா இடமும் சென்றிருக்கிறேன்”.

“அ.தி.மு.க வில் பணியாற்றியது என்று சொல்லுகிறாய். உனக்கு ஒரு பலனும் கிட்டவில்லையா?”

“நான் நாணயத்தோடு பணியாற்றினேன். நலிந்துபோனேன்”.

சிரித்தபடியே நடேசன் சொன்னான்.

“உன் சிரிப்பைப் பார்த்தால் இனிமேல் அ.தி.மு.க வை விட்டு விலகுவாய் போலிருக்கிறது”.

“அப்படி முட்டு முழுதாய் விட்டுவிட மாட்டேன். கல்லூரியில் முதலாண்டு அரசியல் விஞ்ஞான பாடத்தில் அப்போது விரிவுரையாளராய் இருந்த முரளிதரன் சார் சொன்னார். அரசியலில் குறிக்கோள் தான் முக்கியம். அதை அடைய எந்த வழியும் கையாளலாம் என்றார். நான் எதிர்த்து வாதாடினேன். அவர் தான் அப்படிச் சொல்ல வில்லை, மக்கியாவல்லி இளவரசன் தன் ஆட்சியைக் காப்பாற்ற அவ்வாறு வழி சொல்லிவிடுகிறான் என்றார்”.

“அவர் வென்றார். நீ தோற்றுவிட்டாய். அவ்வளவோடு நிறுத்துவோம். உன்னைப் போல தஞ்சாவூரை நன்கு தெரிந்த ஒருவர் உதவி அமைச்சருக்குத் தேவை. நான் அறிமுகப் படுத்தி வைக்கிறேன்”

“சரியுங்க. நன்றி”

“அதற்கல்லவே உன்னை இங்கே வரும்படி சொன்னேன். பார்த்திபன் குடும்பத்தவர் விபரமல்லாம் அறிந்து கடிதமாக எழுதிதாயார் சகோதரியர் கையெழுத்துடன் கொண்டுவா. அவர்களுக்கு குரிய நஷ்டஈட்டையும் பெற்றுக் கொடுக்க நாங்க உதவ வேண்டும்”. கங்காதரன் சொன்னான்.

“எவ்வளவு தரப்போறாங்க சார்?”

“முதலமைச்சர் 25,000/- கொடுப்பதாக அறிவித்துள்ளார். டில்லியிலிருந்து பிரதம மந்திரியும் உதவுவதாக அறிவித்துள்ளார். முடிந்தவரை பெற்றுத் தருவேன்.”

மறுநாளே உரிய கடிதத்துடன் கங்காதரனைப் பார்க்க நடேசன் பகல்வேளை வந்தான். இரவு தன்னுடன் சென்னைக்குப் புறப்படும்படி கங்காதரன் வேண்டினான்.

இரவு வண்டியில் படுக்கையுடன் கூடிய பிரயாணம். எழும்பூர் நிலையத்திலிருந்து கங்காதரன் ஆட்டோவில் தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கு குளிக்கச் செய்து காலை உணவு முடித்து உதவி அமைச்சரிடம் நடேசனை அழைத்துச் சென்று அறிமுகப் படுத்தினான்.

கங்காதரன் தொடர்ந்து அடித்துக்கொண்டிருந்த போனில் பேசிக் கொண்டிருந்த போது உதவி அமைச்சர் லாவகமாகச் சொன்னார்.

“உனது நாணயம், நம்பிக்கை, கட்சிக்கான உழைப்புப் பற்றியெல்லாம் செகரிட்டரி சொல்லியுள்ளார். உனக்கு இங்கே என்ன உதவி வேண்டுமென்றாலும் தயங்காது வரலாம். எங்களுக்கு அந்தப்பக்கத்தில் வேண்டியவை பற்றி அவ்வப்போது தெரிவிப்பேன்”.

“ரொம்ப நல்லது சார். கட்சிக்காக நான் என்றும் கட்டுப்பட்டு உழைப்பேன்.”

நடேசன் விநயமாக நன்றி கூறிவிட்டு வணங்கியபடி எழுந்தான்.

“ஆனால், ஒன்றை மறக்கக்கூடாது மிஸ்டர் நடேசன். அரசியலில் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு விலை உண்டு, வாக்குச் சீட்டு உட்பட.”

“தெரியுமங்க”

கங்காதரன் அவனை வெளியே அழைத்துவந்து சொன்னான்: “என்வேலை முடிந்தது. இனி நீயே அவரைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். எப்படியும் சென்னைக்கு நீ அடிக்கடி வரவேண்டும். நண்பர் உறவினர் வீடு வேண்டாம். எங்காவது மூலைப் பக்கமாக ஒரு இடம் வாடகைக்கு எடுத்துக் கொள். முகவரியை மட்டும் எவரிடமும் தராதே. என்னிடம் மட்டும் கொடுத்துவிடு. அவசரமானால் நான் வருவேன். அல்லது சொல்லி அனுப்புவேன். அங்கே வரும் வேளை உன்னைப் பார்க்க வேண்டியிருந்தால் பார்த்திபன் வீட்டுக்கு செய்தி அனுப்புவேன்”.

“ரொம்ப நன்றி. பார்த்திபன் வீட்டு அலுவல்”.

“அதை நான் பார்த்துக் கொள்வேன். ஏதாவது தேவையென்றால் நான் தெரிவிப்பேன்”.

“ரொம்ப நன்றியுங்க”

“செலவுக்கு ஏதாவது பணம் வேணுமா”

“வேணாமுங்க. நான் ஊருக்குப் போய்விடுவேன்” நடேசன் நயமாகச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

அ.தி.மு.க வின் ஓராண்டு வெற்றி விழா தமிழ் நாடெங்கும் கொண்டாடப் பட்டது. கூட்டங்கள் ஊர்வலங்கள் மட்டுமல்ல பத்திரிகை களிலெல்லாம் ஓராண்டுச் சாதனைகள் பக்கம் பக்கமாக விளம்பரமாக வெளியிடப்பட்டது. எதிர்க்கட்சிப் பத்திரிகைகள் ஒரு சில தவிர விளம்பரம் பெற்ற பத்திரிகைகள் எல்லாம் ஜெயலலிதாவின் ஆட்சியைப் பாராட்டி எழுதின.

ஜெயலலிதாவின் கட்டிவட்டிகள், படங்கள், பத்திரிகை விளம்பரங்கள், செய்திகள் அவரைத் தமிழகம் என்றும் காணாத புரட்சித் தலைவியாகக் காட்டின. தனி நபர் வழிபாடு அதன் உச்சக் கட்டத்தை எட்டியது.

அதே வேளை பத்திரிகைச் சுதந்திரம் பறிபோவதாக நக்கீரன், தினகரன், குமுதம், விகடன் உட்பட எதிர் கட்சிப் பத்திரிகைகள் எல்லாம் குரல் எழுப்பின.

நகரில் அனுமதியின்றிப் போஸ்டர்கள் ஒட்டப் படுவதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது. எதிர் கட்சிகளை ஒடுக்க முதலமைச்சர் முயல்வதாகவும் கூக் குரல்கள் எழுந்தன.

சட்ட சபையிலும் கூச்சலும் குழப்பமும் ஏற்படத் தொடங்கியது.

தேர்தலில் ஒன்றிணைந்து போட்டியிட்ட காங்கிரசுடனும் உறுவுகள் முறியத் தொடங்கின. கங்காதரனின் உதவி மந்திரி அதனால் மிகவும் கவலைப்பட்டார். கங்காதரனிடம் தன் கவலையையும் துக்கத்தையும் தெரிவித்தபோது அவன் தான் கற்ற அரசியல் விஞ்ஞானத்தைக் கூறிச் சமாதானப் படுத்தினான்.

“அரசியல் பலம் உங்கள் கைகளில் இருக்கும் போது நெருங்கிய அரசியல் நண்பர்கள் இருக்கக் கூடாது. எதிரிகள் இருக்கலாம். எதிரிகளை நாம் தூரத்தில் வைத்திருப்போம். நெருங்கியிருக்கும் கூட்டாளிகளால்தான் எப்போதும் ஆபத்து ஏற்படும். அவர்கள் அரசியல் லாபத்தில் பங்கு கேட்கலாம். ஆட்சியாளரின் குறைகளை அறிந்து கபடம், சூழ்ச்சி, கொலை மூலம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியும் விடலாம்”.

“ஆமாம். சிந்திக்க வேண்டியாதுதான்”.

“நன்றியுள்ள நாய் என்ற கூட்டாளி எஜமானையே திடீரெனக் கடித்து விடலாம். எதிரியான புலி, சிங்கத்தை நாம் தூர வைத்திருப்போம். அவைபற்றி நாம் எப்போதும் விழிப்பாயிருப்போம்”.

கங்காதரனின் கூற்றுச் சரிபோலவே உதவி அமைச்சருக்குத் தோன்றியது. கட்சியில் மற்றவருக்கும் கூறி காங்கிரசை எதிரியாக்கியதற்குப் பாராட்டுத் தெரிவிக்க வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டார்.

ஐனதாக்கட்சி சுப்பிரமணிய சாமியைத் தொடர்ந்து தி.மு.க வும் ஜெயலலிதாமேல் லஞ்ச ஊழற்குற்றச் சாட்டுகளைச் சுமத்தத் தொடங்கியது. ஐயா பப்பிளிகேஷன்ஸ், ரான்சி நிலம், ஸ்பிக் உட்பட 18

குற்றச்சாட்டுகளை சுமத்தி கவர்னராக இருக்க பீஷ்மநாராயணன் சிங்கிடம் நீதி மன்றத்தில் வழக்குத் தொடர தி.மு.க அனுமதி கேட்டது. அவர் குற்றங்களை ஆராய்வதாகக் கூறி நாட்களைக் கடத்தினார்.

ஜெயலலிதா பலாத்காரத்தைத் தூண்டி எதிர்ப்பவரைப் பழிவாங்குகிறார் என்ற குற்றச்சாட்டும் எதிர்கட்சிகளால் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டன. காவிரிப் பிரச்சனையில் தமிழ் நாட்டுக்குச் சார்பாகப் பேசவில்லை என மத்திய மந்திரி சிதம்பரம் திருச்சியில் தாக்கப்பட்டார். தன் அதிகாரத்தை அவமதித்ததற்காக நிர்வாக சேவையிலிருந்த சந்திரவேகா மேல் குண்டர்களைக் கொண்டு அசிட் வீசப்பட்டது என்றெல்லாம் அரசமேல் குற்றச் சாட்டுகள் கூறப்பட்டன.

7

நடேசன் அரசியல் ஆதிக்கத்தில் சிறிய பங்கு பெறும் உரிமை பெற்ற உணர்வோடு செயல்படத் தொடங்கினான். அரசு கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக உள்ளவர் பலமாதங்களாக தனது கிராமத்திற்கு அண்மையிலுள்ள இராமநாதபுரம் கல்லூரிக்கு மாறுதல் பெற முயல்வது நடேசனுக்கு நன்கு தெரியும். கல்லூரி முடிந்து வரும் வழியில் காசி விசுவநாதர் கோவிலில் இறங்கி வழி படுவதை நடேசன் அடிக்கடி கண்டுள்ளான்.

அன்று எதிர் பாராமல் அவரைக் கோவிலடியில் சந்திப்பதுபோல காத்து நின்று கண்டு குசலம் விசாரித்தான்.

“என்ன மாதக் கணக்காக உங்களைக் காணவில்லை சார். நீங்கள் மாறுதல் பெற்று ஊருக்குப் போய்விட்டீர்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்”.

“எங்கே அப்படி இட மாறுதல். காசி விசுவநாதர் கூடக்கருணை காட்டுவதாக இல்லையே”.

“அப்பாவியான அவரை ஏன் இழுக்கிறீங்க சார். காசைவீசினால் கடவுளால் செய்ய முடியாதவற்றையும் செய்துவிடலாம்”.

“என்னால் முடிந்ததை வீச நான் தயாராகத்தானே யிருக்கிறேனே”.

“எவ்வளவு வீசமுடியும்?”

“ஐந்து ரூபாய் வரையில்”

“எனக்குத் தெரிந்தவர் ஒருவர் சென்னையில் இருக்கிறார். பேரம்பேசுவார். எப்படியும் உங்கள் தகுதிக்குள் கேட்டு முடித்து விடுகிறேன். பணம் தயாராக இருக்கிறதா?”

“ஆமாம். பணத்தைத் தயாராக வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் ஆர்டர் கிடைத்த உடனேயே பணம் தரமுடியும். ஒருவன் முன்பணம் ஆயிரம் வாங்கிவிட்டு ஏமாற்றிவிட்டான்...”

“பிறகு நீங்க ஏமாற்றமாட்டீங்களே...”

“என் நாக்கு சுத்தமானது. சொன்னால் தவறுமாட்டேன்”

“மாறுதலுக்கு வேண்டிய காரணம் காட்டி ஒரு விண்ணப்பக் கடிதம் எழுதி நாளைக்குத் தந்து விடுங்கசார்”

கடிதம் பெற்ற இரண்டு வாரத்தில் மாறுதல் ஆர்டர் பிரதியுடன் விரிவுரையாளரைச் சென்று பார்த்தான். அவரே வியப்படைந்தார். மாறுநாளே பணம் தந்தார்.

மற்றொருவர் ஓய்வு பெற்று இரண்டு வருஷமாகியும் பென்ஷன் வரவில்லை என்றார். இரண்டு வருட பென்ஷனின் கூட்டுத் தொகையைக் கணக்கிட்டுப் பேரம்பேசப்பட்டது.

வேறொருவர் அரசு சுவீகரித்த நிலத்தின் பணத்தைப் பெற இரண்டு வருடங்களாக அலைந்து திரிந்தார். சீக்கிரம் பெற்று பாங்கில் போட்டால் வட்டியாவது கிடைக்குமே எனக்கூறி ஒருவருட வட்டியைப் பேரம்பேசினான். மற்றொருவனுக்கு பஸ் ஓட்டலைசென்சு தேவைப்பட்டது. ஒரு மாதத்திலேயே வாங்கித்தந்தான்.

வேலை முடிக்கும் திறமையில் நடேசனின் பெயர் ஆங்காங்கே பரவத் தொடங்கியது. அவனைப்பலரும் தேடினர், முடிக்க முடியாத வேலைகளை முடிப்பதற்கு.

கங்காதரன் கூறிய ஆலோசனைப்படி சென்னை ராயப்பேட்டைப் பகுதியில் ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டான். கும்பகோணம்- சென்னையாக பாதிநாட்களை அங்கும் இங்குமாகக் கழித்தான்.

கும்பகோணத்திற்கு வந்த வேளைகளிலும் தஞ்சாவூர் மயிலாடுதுறைப் பக்கமாகவே சுற்றி வர நேரிட்டது. அந்தப் பகுதிகளில் விற்பனைக்குள்ள ஒரு ஏக்கருக்குக் குறையாத நன்னிலங்கள், நகரையொட்டிய வியாபார நிலையங்கள், மில்கள், பாக்டரிகள் பற்றிய விவரங்களைத் திரட்ட வேண்டியிருந்தது.

பேரம்பேசும் விஷயங்களில் அவன் ஈடுபடுவதில்லை. என்ன பிளாமியில் அவை வாங்கப்படுகின்றன என்பதும் நடேசனுக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் அவன் கேட்காமலே அவற்றுக்குரிய கமிஷன் இருமடங்காகக் கிடைத்து வந்தன.

திடீரென வந்து சேரும் ரொக்கப் பணங்களை மற்றவர் சந்தேகப்படாமல் கையாளுவதே அவனுக்குச் சிரமமாயிருந்தது.

ஆங்காங்கு முன்பு பெற்ற கடன்களைக் கொடுத்து முடித்ததோடு கிராமத்தில் முன்னர் தான் விற்பனைத்திற்கு இரு மடங்காக விலை கொடுத்து பரம்பரை நிலத்தை வாங்கிக் கொண்டான். அதில் ஒரு மனத்திருப்தி. சென்னையில் வங்கிகளில் சேமிப்பு, நடைமுறைக் கணக்குகள், வைப்புக் கணக்குகளும் திறந்தான். கும்பகோணம், தஞ்சாவூரிலும் புதிய வங்கிக் கணக்குகள் ஆரம்பித்தான்.

எத்தகைய சேவைக்கும் பேரம்பேசும் முறைகளை எல்லாம் கற்றுக் கொண்டதோடு கறாராகக் கடைப்பிடிக்கவும் பழகிக் கொண்டான். மதிப்பீட்டுத் தொகையில் பத்து விழுக்காடு தனக்குக் கிட்டாது விட்டால் அந்த வேலையை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான்.

ஒரு வாடிக்கையாளருக்கு உதவும் வேளை அவருக்குக் கிட்டக்கூடிய நிகர லாபத்தில் பாதியைத் தரும்படி பேரம்பேசுவான்.

அதுவே மார்க்கெட் மாமூல் என்றும் சொல்லிவிடுவான். அல்லது வேறு ஆளைப் பார்த்து ஏமாறுங்கள் என்பான்.

எட்டு மாத காலத்திலேயே ராயப்பேட்டை அறையை விட்டு விட்டு ஆழ்வார்பேட்டையில் முதல்மாடி பிளாட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டான். இரண்டு அறை கொண்ட அந்த மாடியை ரொக்கத்திற்கு வாங்கிவிடலாமோ எனவும் எண்ணத் தொடங்கினான். அங்கு, தான் தங்கும் வேளை பயன்படுத்தக்கூடிய டீனி, பிறிட்ஸ், எலெக்ட்ரிக் காஸ் குக்கர்கள் வாங்கிப் பயன்படுத்தினான். அவையெல்லாம் என்றும் பயன்படுத்தக்கூடிய மூலதனப்பொருள்கள் எனக் கருதினான். தற்போது பஸ்களில் ஏறி இறங்குவது சிரமம் மட்டுமல்ல, நேரம் வீணாகிறது என நடேசன் விட்டுவிட்டான். ஆட்டோ வசதியாக இருந்தது. டாக்ஸி, சொந்தக்கார், வைத்திருப்பதற்குரிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டபோதும் தனது அந்தஸ்தை திடீரென உயர்த்துவது பலரது சந்தேகத்திற்கு ஆளாக நேரும் என எண்ணித் தவிர்ந்துக் கொண்டான். ஊரிலும் எளிமையாகவே நடமாடுவான்.

கிடைக்கும் பணத்தைக் காப்பாற்றுவதிலுள்ள சிரமங்களையும் உணரத் தொடங்கினான். லஞ்சப்பணமா? கறுப்புப் பணமா? அதிக உழைப்பு, மூலதனமின்றி, தொழில்சாலை, வணிகமின்றிப் பலர் சில வருடங்களில் கோடீஸ்வரர் ஆவதைப் பார்த்தான். அவர்களோடு ஒப்பிட்டுப் போது தான் சிறிய குட்டை என எண்ணிக்கொள்வான்.

இவற்றால் பிரச்சினை ஏதாவது ஏற்படுமா என்ற அச்சமும் கிலிகளும் இடையிடையே மன அமைதியின்மையை ஏற்படுத்தவே செய்தன. ஆனாலும் விடுபட்டு விடமுடியாத சிக்கலில் நுழைந்திருப்பதை அவனால் உணர முடிந்தது. சுப்பிரமணியசாமி, திமுக சார்ந்தவர், அவர்களைச் சார்ந்த பத்திரிகைகள், கட்சியாளர்கள் கூட்டங்களில் முழக்கமிட்போதும் தன் வருமானம் நின்றுவிடவில்லை. லஞ்சப்பணம் உச்சியிருந்து கீழே இறங்கிக் கொண்டிருப்பதே நடேசனுக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றியது. அந்தப்பெருங் கடலில் தான் ஒரு சிறிய கிணறு என்பதையும் அவன் அறியாமலில்லை. தானாகவே வந்து குவியும் பணத்தை எவன் தான் விட்டு விடுவான் என மனதை சமாதானப் படுத்திக் கொண்டான்.

அதே வேளை கங்காதரன் போல ஒருவன் இருப்பதும் அவனுக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றியது. ஆனால் அவனது அறிவும் ஆற்றலும் கொள்கையற்றவர்களுக்குப் பயன்படுவதே வேடிக்கையாகவும் இருந்தது.

அன்று தன் மனதில் குடைந்து கொண்டிருந்த சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்வதற்காகக் கங்காதரனிடம் சென்றிருந்தான். முன்னர் பார்த்த அதே அறைதான். மணியை அடித்து கதவு திறந்ததும் கைப் பெட்டியைத் திறந்து எடுத்து வந்த பார்சலை மேசைமேல் வைத்து விட்டு சுகநலம் விசாரித்தான். பார்த்திபனின் வீடு பற்றிய செய்திகள் சொன்னான். பார்த்திபன் தாயாருக்குச் செய்யும் உதவி, அக்கா பிள்ளைகளுக்குப் பெற்ற அட்மிஷன் பற்றியெல்லாம் சொன்னான்.

“சத்தியமூர்த்தி, தங்கை எப்படியிருக்கிறார்கள்”.

“வீட்டுக்குப் போகவில்லை. மூர்த்தியை வழியில் பார்த்துப் பேசினேன்” கங்காதரனின் அறையை நோட்டமிட்டான். முன்னர் இருந்த டெலிபோன், டிவி, ஒரு படுக்கை, ரொட்டி, வாழைப்பழம், எலெக்ட்ரிக் குடேற்றும் ஒரு வளையம், புத்தகங்கள் பத்திரிகைகள் மட்டுமே இருந்தன. மாற்றம் ஏதுவுமில்லை.

சாவதானமாக அரசியல் நிலைமைகளைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டனர். கங்காதரன் காப்பி தயாரித்து பிஸ்கெட்டுடன் கொடுத்தான். நன்றி கூறிச் சாப்பிட்டான்.

“உங்கள் அறிமுகத்தாலும் உதவியாலுமே என்னால் ஓரளவு பணம் பண்ண முடிந்தது. அதற்காக நான் என்ன பிரதிஉபகாரம் செய்யலாம்...”

“எதுவும் பலன்எதிர் பார்த்து நான் செய்வதில்லை. ஒருவருக்கு நன்மை என செய்வது சிலவேளை தீமையாகவும் முடியலாம். சில வேளை தீமை செய்வது கூட நன்மையாகலாம். அரசியலில் இதுவே நடைமுறை. அது என்ன பார்சல்?”

“ஒருகட்டுப் பணம்...”

“எனக்கு வேண்டியதில்லை. எடுத்துக்கொண்டு போகலாம்...”

இலஞ்சம் வாங்குவதல்ல, கொடுப்பதிலுள்ள சிரமத்தையும் நடேசன் அறியாமலில்லை. ஒருவருக்குப் பிரதி உபகாரம் என எண்ணியது அவமதிப்பாக மாறியது. நடேசனை ஒருகணம் தலைகுனியச் செய்தது.

“உங்களைப் போல ஒருவர் இந்தச் சூழலில் வேலை செய்வதுதான் என்னால் புரிய முடியவில்லை. தவறாக எண்ணியதற்கு மன்னித்து விடுங்கள்” - நடேசன் தயவுடன் சொன்னான்.

“நான் இருக்கும் சூழலில் இவ்வாறு நீ எண்ணியதில் தவறில்லை. வேலையில்லாத பட்டதாரியாக முன்னர் இருந்தேன். தற்போது கூலி வேலை செய்கிறேன். அவ்வளவே”

“அதற்கு இந்த இடமா”

“வேறு எங்கும் வேலை கிடைக்கவில்லை. அப்படி ஒரு பாக்கிரியிலோ, கம்பனியிலோ வேலை கிடைத்தாலும் கூலி வேலைதான். அவன் கொள்ளை இலாபமடிக்க உழைக்க வேண்டும் அல்லது கள்ளக் கணக்கெழுதிக் கொடுக்க வேண்டும்...”

“இங்கே தொடர்ந்து இருக்க முடியுமா?”

“நான் வெளியேறுவதானாலும் உதவி அமைச்சர் விட்டுவிடமாட்டான். எனக்கும் நான் சுற்ற அரசியல் நடைமுறைகளைச் சரிபார்க்க இடம் கிடைத்திருக்கிறது. அரசியலில் பேச்சுக்கும் செயலுக்கும் தொடர்பேயில்லை. பேச்சை முற்போக்காக எழுதித் தரும்படியே உதவி அமைச்சரும் கேட்கிறான். நானும் எழுதிக் கொடுக்கிறேன். பேச்சில் மக்கள் நாயகனாக விளங்குகிறான். பத்திரிகை நிருபர், ஆசிரியர்களையும் கவனித்துக் கொள்கிறான். நீயும் படித்திருக்கலாம். அம்மாவும் பாராட்டினாலாம்”.

“மக்களெல்லாம் ஏமாளிகளென்று ஆட்சியாளர் எண்ணிக் கொள்ளுகிறார்கள்...”

“ஆமாம். ஐந்து ஆண்டுக்கு ஒரு தடவை அவர்களை விலைக்கு வாங்கிவிடலாம் என அவர்களிடமே பணத்தைப் பறித்தெடுத்துச் சேர்க்கிறார்கள்...” சிரித்தபடியே கங்காதரன் சொன்னான்.

“அவர்களால் தோற்கடிக்கவும் முடியுந்தானே...”

“அப்படியல்ல, தோற்கடிப்பதாக எண்ணி மற்றொரு அரசியல் குழுவிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். அவ்வளவே...”

“சரியாகச் சொன்னீங்க. இங்கேயும் பலாத்காரமும், ஊழல் என் றெல்லாம் எதிர்க்கட்சியினர் குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்களே” - நடேசன் நயமாகச் சொன்னான்.

“இது அரசியல் விளையாட்டு. குற்றச்சாட்டுகளை மக்கள் முதலில் நம்ப வேண்டும். அடுத்த தேர்தல் வரும் போது பெரும்பாலான மக்கள் நம்பினால் தலைமையை மாற்றிக் கொள்ளலாம். அதுவரை நீயும் உன்தொழிலைத் தொடரலாம்...”

“இந்தத் தொழிலை விட்டு விடலாமோ என்றே இடையிடை எண்ணிப் பார்க்கிறேன்...”

நடேசன் தன் மனதில் இடையிடை தோன்றும் அச்சத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

“அப்படியெல்லாம் வெளியேறிவிடமுடியாது. அது ஒரு சுற்றுவட்டம். நீயும் விட்டுவிடமாட்டாய். இலஞ்சம் என்பது வெறும் பணத்தோடு மட்டும் சேர்ந்ததல்ல. இன்னும் பலதூரம் நீ போய் அனுபவப் படநேரும். புலிபாயும் வேகத்தில் நீ தூக்கி எறியப்படும்வரை நீயும் அதன் வாலை விட்டுவிட மாட்டாய். நானும் வெளியே புறப்பட வேண்டும். மீண்டும் சந்திப்போமே...”

கங்காதரன் வெளியே புறப்பட இருப்பதைத் தடை செய்யாமல் புறப்பட எழுந்தான். கதவில் தட்டும் ஒலி கேட்டு கங்காதரன் கதவண்டை சென்றான். கடைசியாகக் கூறிய வார்த்தைகள் நடேசன் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றின் அர்த்தம் அவனுக்கு முற்றாகப் புரியவில்லை.

“லஞ்சம் என்பது வெறும் பணத்தோடு மட்டும் சேர்ந்ததல்ல. இன்னும் பலதூரம் போய் நீ அனுபவப்பட நேரும்.”

கதவுப்பக்கம் சென்ற கங்காதரன் ஒரு பெண்ணோடு வந்தான். துப்பட்டாயில்லாமல் சுரிதார்; தோளில் தவழும் முடி. கையில் கண்ணாடியைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

புறப்பட எழுந்து நின்ற நடேசனுக்கு அப்பெண்ணை அறிமுகப்படுத்தினான் :

“மிஸ்டர் நடேசன். எங்க ஊர், மிஸ் சரோஜினி, பிரெண்ட்”

“சுவீட் நேம்”

“இவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. சரோஜ் என்று தான் கூப்பிடுவார்”

“அதுவே நல்லா ஒலிக்கிறது. சரோஜினி நாயுடுவின் பெயர். உங்க அப்பா, தாத்தா காங்கிரஸ் தியாகியாயிருக்க வேணும்”

நடேசனின் ஊகத்தை கேட்டு சரோஜினி உள்ளூறச் சிரித்தாள். நடேசனை மேலும் விபரமாக கங்காதரன் அறிமுகப்படுத்தினான்.

“நடேசனைப்பற்றி உனக்கு நான் முன்னர் சொல்லவில்லையா ? இங்கே ஒரு பெரிய கை. அரசியலாரின் ஒரு கையாள் என்றே சொல்ல வேண்டும். இந்த அரசாங்கத்தில் என்ன காரியம் பார்க்க வேண்டுமானாலும் இவரைக் கொண்டே செய்து விடலாம்”

“அப்படியானால் கட்டாயம் தெரிந்திருக்க வேண்டியவரே. உங்க அட்ரஸ் கங்காவிடம் இருக்கும் தானே...” - சரோஜினி இழுத்தாள்

“அதெல்லாம் வேணாம்மா அவருக்கு வீண் சிரமம். ஒரே பிஸி ஆன ஆள். நீங்க நேரடியாக தொடர்பு கொள்ளுங்கள். இதோ என் விசிடிங்கார்ட்” கங்காதரனின் பிரச்சினையை தீர்ப்பதாகவும் கூறினான். ஒருகணம் சரோஜினி அந்தக்கார்டை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“தாங்யூ”

கங்காதரன் எதுவும் பேசவில்லை,

“சாரி மாடம். நான் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தேன்...” நடேசன் விடைபெறுவதாக தன் சிறுபெட்டியுடன் வாயிற்கதவை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

“உன் பார்சல்...” - கங்காதரன் நினைவூட்டினான்.

“சாரி”

பார்சலை எடுத்து பெட்டியில் வைத்துக் கொண்டு மீண்டும் இருவருக்கும் கைகாட்டி விட்டு நடேசன் சென்றான்.

நடேசன் கதவைக் கடந்ததும் சரோஜினி கேட்டாள்:

“அது என்ன பார்சல் ? ரூபா நோட்டுக்கட்டுப் போல இருக்கிறது.. ?”

“போல என்ன நோட்டுக்கட்டேதான்”

“இங்கே ஏன் எடுத்து வந்தான். உங்களுக்கு.. ?”

“இங்கே வைப்பதற்காக எடுத்து வந்தான்.. நான் முடியாதென்றேன். எடுத்துப் போகிறான்”

“நண்பன் என்றீங்க, ஏன் முடியாதென்றீங்க ?”

“அது கறுப்புப் பணம்..”

“அப்படியென்றால்...”

“சரோஜ் ... இதெல்லாம் உனக்கு தேவையில்லாத விஷயம். அதையெல்லாம் இன்னும் கிளறிக்கொண்டிருக்கிறாயே. இத்தனை பழகியும் என்னை நீ புரிந்து கொள்ளவில்லையே..”

கங்காதரன் சிறிது சூடாகவே சொன்னான்.

“கறுப்புப் பணமென்றால் என்ன என்று கேட்பதும் தவறா ?”

“கறுப்புப் பணமென்றால் பிளாக்மனி. கல்லூரியில் படிக்கிறாய் இன்னும் தெரியாதா ? நேர்மை, சட்டரீதியில்லாமல் லஞ்சம், திருட்டு, கொள்ளை, கள்ளக்கணக்கெழுதி சேர்ப்பதெல்லாம் கறுப்புப் பணம் ... போதுமா ?” - கங்காதரன் குரலில் கடுகிடுப்பு.

“போதும் போதும் கங்கா. கறுப்புப் பணமென்றால் நீங்க ஏன் ஆத்திரப்படுகிறீர்கள். அதே வேளை கறுப்புப் பணம் சேர்ப்பவர்களோடு நண்பர்களாய் இருக்கிறீர்கள்”

“ஆமாம் கறுப்புப் பணத்தைத் தான் வெறுக்கிறேன். மனிதர்களையல்ல. இந்த மனிதர்களையெல்லாம் அந்தப் பணம் எப்படி ஆட்டி வைக்கிறது என்பதையும் கவனித்து வருகிறேன். அவர்களிடம் மனிதாபிமானம் குறைந்து வருகிறது. அமைதியில்லை, வீம்பு அதிகரிக்கிறது. அரசியலில் இருப்பவர்கள் தாம் ஆக்கிய சட்டங்களையே

இலஞ்ச ஊழலில் சேர்ந்த பணத்தால் வாங்கி விடலாம் என்றும் நம்புகிறார்கள்.”

கங்காதரனின் குரலில் முன்னர் இருந்த கடுகடுப்பு குறைந்து வருவதை சரோஜினி ஊகிக்கத் தவறவில்லை. அவன் மேல் ஏற்பட்ட கோபம் பொதுமைப்பட்டதை உணர்ந்தாள்.

“சரிசரி கங்கா புனித கங்கைதான். உங்க கோபம் ஆற கொஞ்சம் காப்பி போட்டுத் தருகிறேன், நான் வெறும் பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணல்ல. எனக்கும் எல்லாம் புரியும்”

“என்ன புரியும்”

“அந்தப் பார்சலைப் பற்றிச் சொன்னதும் உங்களுக்கு ஏன் கோபம் வந்ததென்று. சரிசரி அந்த விஷயத்தை விட்டு விடுவோம். நீங்க கிளம்ப ஆயத்தப்படுத்துங்க...”

சரோஜினி சமாதானம் பேசியபடியே பிறிஜிலிருந்து பால் பாக்கெட்டை எடுத்து பாத்திரத்தில் விட்டு எலெக்ட்ரிக் அடுப்பில் வைத்தாள். பாத்திரங்களைக் கழுவி அடுக்கினாள். அறையைத் துப்பரவாக்கினாள்.

“இன்றைக்கு எங்கே அழைத்துப் போகப் போகிறாய்..?”

“சினிமாவிற்குப் போவதாக நீங்க ஒப்புக் கொள்ளவில்லையா?”

“என்ன படம்?”

“தேவர் மகன்”

“அதில் ரொம்ப காதல் காட்சிகள் வருமோ..”

‘ஏதோ காதல்காட்சிகளைப் பார்க்க விரும்பாத சந்தியாசி, பிரம்மச்சாரிபோலப் பேசிறீங்க..”

“காதல் என்றதும் சினிமாவில் காட்டுவது போல பாட்டுப் பாடி ஒடிப் பிடித்து கட்டி அணைத்து விளையாடி, ஒரு பாட்டுக்குப் பதினைந்து தடவை உடுப்புகள் மாற்றி குருப்டான்ஸ் ஆடி யேட் பாடுவதா?”

கங்காதரன் முகம் கழுவி டவலால் முகத்தைத் துடைத்தபடி கேட்டான்.

“சினிமாக்காட்சிபற்றி என்னலாயிக் பேசுவது, அந்தக் காட்சிகள் உங்களுக்குப் பிடிக்கிறதா இல்லையா?”

“நீ என்னைக் காதலிப்பதாகச் சொல்லுகிறாய். நாம அப்படியெல்லாம் பூந்தோட்டத்தில், மலைப்பிரதேத்தில் ஆடிப்பாடிக் கொண்டிருக்கிறோமா?”

“சரி அது கற்பனையான காதல் தான். எல்லோருக்கும் பிடிக்கிறதே. தியேட்டரில் பார்க்கவில்லையா? என்ன இல்லாவிட்டாலும் பொழுது போக்காகவாவது இல்லையா?”

“சரியாகச் சொன்னாய். காதலை சினிமாவில் பொழுது போக்காக்கி விற்கின்றார்கள். நன்கு விலை போகிறது. அந்தக் கலையில் சினிமாடைரக்டர்கள் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றுள்ளார்கள். கவிஞர்கள் கவிதைகள், காவியங்கள் எழுதியும் எழுத்தாளர்கள் நாவல்கள், சிறுகதைகள் எழுதியும் காதல் என்பதைப் பொழுது போக்காக்கி விட்டார்கள். முதலாளிகள் லாபமுழைக்கும் விற்பனைப் பண்டமாக்கி விற்கிறார்கள்”.

“போதும் போதும் இந்தாங்க காப்பி. உங்களுக்குக் கடவுளிடமும் நம்பிக்கையில்லை. காதலிலும் நம்பிக்கையில்லை...”

“உனக்கு”

“இரண்டிலுமே நம்பிக்கையிருக்கிறது. கிளம்புங்க. இப்போது சினிமாவுக்குப் போகிறோம்...”

காப்பியை அருந்திபடியே சரோஜினி துரிதப்படுத்தினாள். கங்காதரன் ஒரு வெள்ளை சேட்டை எடுத்துப் போட்டான். அதைப் பார்த்தவள் அது வேண்டாம் என்று கூறி எதிரே ‘காங்கரில்’ தொங்கியிருந்த நீலநிற சேட்டை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“உன் உடையைப் பற்றி நான் எப்போதாவது குறை கூறினேனா. அது உன் விருப்பம். உன் சுதந்திரம் என்று விடுகிறேன். என் சுதந்திரத்தில் ஏன் தலையிடுகிறாய்?”

“என் உடையை நீங்க என்றும் பாராட்டியதில்லையே.”

“உனக்குப் பிடித்த, உன் சுதந்திரமான உடையெல்லாம் எனக்குப் பிடித்ததே. இந்த சுரிதார்கூட நல்லாயிருக்கிறது”

“சும்மா பாராட்டுறீங்க. என்னை திருப்திப்படுத்தப் பாராட்டுறீங்க”

“ஆமாம் உன் சுதந்திர உடையெல்லாம் என் கண்களுக்கு அழகாயிருக்கிறது”

கதவைப் பூட்டி இருவரும் கீழே இறங்கி வந்தனர். சரோஜினியின் ஸ்கூட்டரை கங்காவை ஓட்டும்படியும் தான் பின்புறம் இருப்பதாகவும் சொன்னாள். அவளை ஓட்டும் படி வேண்டியும் மறுத்து விட்டாள்.

“நீங்க ஓட்ட பின்புறம் இருப்பது தான் திறிலிங்...”

“பழக்கமில்லாத வண்டி, நான் ஓட்டி விழுந்து விட்டால்...”

“உங்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொள்ளுவேனே...”

சிரித்தபடி சரோஜினி சொல்லிக் கொண்டே ஸ்ராட் பண்ணிய ஸ்கூட்டரின் பின்புறமாக ஏறி கங்காதரனின் தோளில் கைகளைப் போட்டுக் கொண்டாள்.

கூண்டு பழக நேர்ந்து சிலமாதங்களிலேயே தன்னை ஆட்டிப் படைக்கும் அளவிற்கு சரோஜினி வளர்ந்து விட்ட நிலைமையைக் கங்காதரன் எண்ணிப் பார்த்தான். ஏன் இந்தப் பெண் விரைவிலேயே தன்னுடன் நெருங்கிப் பழக வந்து விட்டாள் என்பது அவனுக்குப் புதிராகவே இருந்தது.

தாயை இழந்தபெண். தந்தை. ராஜஸ்தானில் எக்ஸைஸ் வரிப்பகுதியில் ஆபீஸராகப் பணிபுரிகிறார். சென்னையில் தம்பியுடன் தாத்தாவின் பாதுகாப்பில் இருந்து கல்வி கற்கின்றனர். தன் தனிமையைப் போக்கத்தான் தன்னைப் பிடித்துக் கொண்டாளா என்றும் எண்ணத் தோன்றியது.

சென்னையிலுள்ள பிரபல தனியார் கல்லூரியில் விஞ்ஞான குழுவில் சேர்ந்து படிக்க சரோஜினிக்கு அட்மிஷன் தேவைப்பட்டது. லஞ்சமோ, பணமோ தராமல் நுழைவு பெற வேண்டும் என்பது. கொள்கையில் கண்டிப்பான தாத்தாவின் கட்டுப்பாடு. அந்தக்

கல்லூரியில் அது இயலாத காரியம் என அவளது தோழிகள், அங்கு படிப்பவர் அவளைப் பயமுறுத்திவிட்டனர்.

தாத்தா சுதந்திரப் போராட்டத் தியாகியாக இருந்த போதும் அவளுக்கு நேடியாக உதவத் தயாரில்லை. நாட்டுக்காகத் தான் ஆற்றிய தொண்டை எந்தச் சலுகைக்காகவும் விற்க அவர் தயாரில்லை.

‘சாதாரண ஏழைப் பெண்ணாக எங்காவது முயன்று கல்லூரியைத் தேடிக் கொள். படித்த பின்னர் வேலை கிடைக்கப் போகிறது’ என்பது தாத்தாவின் வாதம்

தாத்தாவுடன் சண்டைபோட்ட பின்னர் ‘எங்க ஊர் பையன் உதவுவான்’ என உதவி அமைச்சரிடம் தன் பெயரைச் சொல்லி உதவி பெறும்படி மட்டும் அனுமதி வழங்கினார். சரோஜினி உதவி அமைச்சரைப் பார்க்க அலுவலகம் வந்தாள். கங்காதரன் விபரம் எல்லாம் கேட்டு உதவி அமைச்சரிடம் அனுப்பினான். கங்காதரன் வழக்கமாக யார் வந்து கேட்டாலும் தான் செய்யும் கடமையாகவே கவனித்தான்.

அமைச்சர் கங்காதரனை அழைத்து அவளுக்கு உதவும்படி பணித்தார். அவளை அழைத்து வந்து தன் மேசையின் எதிரே உட்காரச் செய்து, கல்லூரி அதிபருக்குப் போன் செய்தான். பல தடவை முயன்ற பின்னரே கல்லூரி எண் கிடைத்தது. போனை எடுத்த பெண்ணிடம் விபரம் கூறினான். ‘சற்றுப் பொறுங்கள்’ என்று கூறிய பெண் பின்னர், அவர் பிளியாக ஸ்ராட் மீட்டிங்கில் இருக்கிறார் என்ற குரல். அவர்கள் தட்டிக் கழிப்பதை அவன் உணராமலில்லை. அங்கு அவன் கூட அமைச்சர் கூறியபடி அவ்வாறு பதிலளிப்பது வழக்கம்.

“நாளைக்காலையில் ஒன்பது மணிக்கு சர்டிபிக்கட்டுகளுடன் இங்கே வாங்க. நேரே சென்று முயலுவோம்” - கங்காதரன் அவளிடம் சொன்னான்.

“சரியுங்க, முயலுவதென்ன எனக்கு அட்மிஷன் வேணும்”. சரோஜினி அழுத்தமான குரலில் கூறியபடியே எழுந்து சென்றாள்.

மறுநாள் காலை 8.55க்கு அலுவலகம் வந்த போது அவள் அங்கே காத்திருந்தாள். பட்டு நிறத்தில் சுரிதார். அதே நிறத்தில் துப்பட்டா. உதவியாளரான ரைப்பிஸ்டரிடம் விரைவில் வந்து விடுவதாகக்

கூறிக்கொண்டே சரோஜினியையும் அழைத்துக் கொண்டே வெளியே வந்தான். எதிரே வந்த ஆட்டோவிற்குக் கை காட்டினான்.

“என் ஸ்கூட்டர் இருக்கிறது.”

“இருக்கட்டும், என் வண்டியும் இங்கேதான் நிற்கிறது...”

சரோஜினியை ஆட்டோவில் முதலில் ஏறச் செய்து அவனும் ஏறிக்கொண்டான். அவளிடமிருந்த விண்ணப்பப் பத்திரம் சர்டிபிக்கெட்டுகளை வாங்கி ஒரு தடவை நோட்டம் போட்டான்.

“எல்லாப் பெண்களும் மெடிக்கல், எஞ்சினியரிங், கம்பியூட்டர் என்றெல்லாம் படிக்க முயலுகிறார்கள். நீங்க சயன்ஸ் மட்டும் போதும் என நினைப்பதே விசித்திரந்தான்”

“அந்த அட்மிஷன் போன்ற கடினமான உதவியை நான் கேட்கவில்லை. எனக்கு இது கிடைத்தாலே போதும்”

“இங்கே அட்மிஷன் அத்தனை கஷ்டமா?”

“ஒரு பிரச்சினை. தாத்தா கடுமையான காங்கிரஸ் தியாகி. அட்மிஷனுக்கென பணம் எதுவும் கொடுக்கக் கூடாது என்பதில் கண்டிப்பாக இருப்பவர்...”

“அது சரியான கொள்கை தானே...”

“இந்தக் கல்லூரி பிரின்ஸிபால் அட்மிஷனுக்கு பணம் கேட்பார்களாம்...”

“அதெப்படிக்க கேட்க முடியும். கேட்டால் நாம் கொடுக்க வேண்டுமா?”

கங்காதரனின் அழுத்தமான பேச்சையும் வினாவையும் நன்றாக புரிந்து கொள்ளாத சரோஜினி சொன்னாள்:

“தாத்தாவும் இப்படித் தான் கேட்பார். ஆனால் அப்பா எப்படியானாலும் தாத்தாவுக்குத் தெரியாமல் ஏதாவது கொடுத்து விருப்பியபடி படிக்க அட்மிஷன் எடுத்துக் கொள் என்று எனக்கு எழுதினார்...”

“அதற்காக...”

“பிரின்ஸிபல் ஏதாவது கேட்டால் தருவதாகக் கூறி சமாளியுங்கள். தாத்தாவிற்கு தெரியாமல் இருந்தால் சரிதான்...”

சரோஜினி சாவதானமாகச் சொன்னாள்.

“ஓ, அப்படியானால் நீயே போய் அட்மிஷன் எடுத்துக் கொள்ளலாமே. லஞ்சம் தர நான் வரவேண்டுமா? ஆட்டோ நிறுத்து. நான் இறங்க வேண்டும்...”

கங்காதரனின் பேச்சையும் ஆட்டோ நின்றதையும் பார்த்து சரோஜினி அதிர்ச்சியடைந்தாள். ஓரமாக வண்டி மெதுவாக நகர்ந்தது. அவன் இறங்க முன்னால் அவனது வலது கரத்தைப் பிடித்து இழுத்தபடி தாழ்மையாக வேண்டினாள்:

‘ஐ ஆம் சாரி. நான் இப்படியெல்லாம் உங்களிடம் சொல்லியிருக்கக் கூடாது. எப்படியும் அட்மிஷன் பெற்றுவிட வேண்டும் என்பதாலேயே அப்படிச் சொல்லிவிட்டேன். மன்னியுங்கள். நீங்க அட்மிஷன் வாங்கித் தந்தால் போதும்...”

கங்காதரனை கீழே இறங்கவிடாமல் பிடித்துக் கொண்டாள்.

மீண்டும் ஆட்டோ அண்ணாசாலை வழியே ஓடி கல்லூரிப் பக்கமாகத் திரும்பியது.

“எப்படிக்க கோபம் வருகிறது. தாத்தாவை விட மோசமான வராயிருக்கிறார்” என சரோஜினி முணுமுணுத்தாள். தெரு வண்டிகளின் ஒசைகளிடை அவள் முணுமுணுப்பு தெளிவாக அவனுக்குக் கேட்கவில்லை.

“என்ன முணுமுணுப்பு...” கங்காதரன் ஓரளவு புரிந்தவனாகச் சொன்னான்.

“தாத்தாவைப் போலத்தான் பேசுநீங்க என்று சொன்னேன்”.

ஆட்டோப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு சரோஜினி பின் தொடர வேகமாக உள்ளே கங்காதரன் நடந்தான். கல்லூரி வாயிற்புறத்திலும் உள்ளேயும் கல்லூரி மாணவியர் நடந்து கொண்டும் குழுவாக நின்று பேசிக் கொண்டும் நின்றனர். அக்கல்லூரியில் சீருடை என்ற கட்டுப்பாடில்லை. சேலை, கரிதார், பாண்ட், ஸ்கேட் அன் பிளவுஸ் என

எல்லா ரகத்திலும் மாணவியரைக் காண முடிந்தது. அதற்காகத் தான் இவளும் விரும்பினாளோ ?

பிரின்ஸிபலின் ஆபீஸை அடைந்ததும் கங்காதரன் தன் விசிப்டிங் கார்டை எடுத்து வாயிலில் நின்ற பெண்மூலம் அனுப்பினான். மேலும் சிலர் அங்கே காத்திருந்தனர். ஐந்து நிமிஷத்தில் அவனுக்கு அழைப்பு வந்தது. சரோஜினியையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றான். “குட்மார்னிங் மாடம்” என கூறியபடி பிரின்ஸிபலின் எதிரே இருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு சரோஜினியையும் உட்காரச் செய்தான். அவள் தயங்கிபடி உட்கார்ந்தாள். அவளிடமிருந்த விண்ணப்பப் படிவத்தைப் பெற்று பிரின்ஸிபலிடம் தந்தான். தன் கண்ணாடியை நிமிர்த்தி இருவரையும் ஏற இறங்கப் பார்த்த பிரின்ஸிபல் விண்ணப்பத்தை மேலோட்டமாகப் பார்த்தார். நரை முடி, சுருக்கம் விழுந்த கண்மடல்கள். “சயன்ஸ் குரூப் எல்லாம் நிரம்பி விட்டது...”

“அப்படியெல்லாம் சொல்ல வேண்டாம். உங்க காலேஜ்ஜின் புகழைக் கேட்டு இங்கேதான் அட்மிஷன் வேணும் என்று பிடிவாதம் பண்ணுறாங்க. ஹெல்ப் பண்ணுங்க மாடம்” - தயவான வார்த்தை.

“இந்த குரூப்பில் ஒருசீட் உங்களுக்காகப் பார்க்கலாம். நாங்க புதுக்கட்டிடம் எல்லாம் போடுகிறோம். அதற்குப் பணஉதவி வேண்டும்...”

“அதெல்லாம் முடியாதுங்க”

“நாங்க இந்த குரூப்பிற்கு இருபத்தைந்து வாங்குகிறோம். நீங்க அழைத்து வந்தபடியால், ஒரு இருபது தந்தால் போதும். இன்றே அட்மிஷன் தரலாம்...”

“அதெல்லாம் முடியாதுங்க...”

“பத்தாவது தாருங்க”

“முடியாதுங்க”

“அவங்க கொடுக்கத்தக்க வசதியான குடும்பம். அப்பா எக்ஸைஸ் டிப்பாட்மெண்டில் வேலை செய்கிறார். நீங்க ஏன் தடுக்கிறீங்க... ஐந்தாயிரமாதல் தாருங்க...”

“பணமிருந்தால் லஞ்சம் தர வேண்டுமா ? நூறு ரூபாகூட தரமுடியாது. நீங்க அட்மிஷன் கொடுங்க”

“என்ன லஞ்சமா கேட்கிறேன்...”

“அப்படியும் சொல்லலாம் தானே. ஆண்டுக்குரிய பீஸ் கூட இங்கே அதிகமே. அதை மட்டும் தரலாம். நீங்க அட்மிஷன் கொடுங்க...”

“நீங்க மிரட்டுவது போலிருக்கிறது...”

“அப்படியல்ல, தாழ்மையாக அட்மிஷன் தரும்படி தான் கேட்கிறேன்...”

பிரின்ஸிபலின் முகத்தில் கோபம் வெடிக்க கழுத்தில் வியர்வையும் அரும்பியது. தன் சேலைத் தலைப்பால் வியர்வையை துடைத்தபடி விண்ணப்பப் படிவத்தின் மேல் எழுதிவிட்டு அவளிடம் நீட்டினார்.

“தாங்யூ வெரிமச்”

கங்காதரன் கூறியபடி எழுந்து, நடந்த நாடக அதிர்ச்சியில் எதுவும் பேசமுடியாதிருந்த சரோஜினியையும் அழைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான். நெற்றியிலும் கழுத்திலும் படிந்திருந்த வியர்வையைத் தோளில் இருந்த துப்பட்டாவால் துடைத்தபடி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“நீங்க பயமுறுத்தி விட்டீங்க...”

“உன்னையா, பிரின்ஸிபலையா ?”

“இரண்டு பேரையுமே...”

சரோஜினியை அழைத்துக் கொண்டு கல்லூரி ஆபீஸ் பக்கம் சென்றான். அங்கே ஒரு கியூவில் மாணவியர்.

“பீஸ் கட்டப் பணம் இருக்கிறதா ? அல்லது நான் தரலாம்” - தன் பாக்கெட்டில் கை வைத்தான்.

“இருக்கிறது”

“அப்போது செலுத்திவிட்டு எங்க ஆபீசுக்கு வந்து உன் ஸ்கூட்டரை எடுத்துச் செல்லலாம்.” கங்காதரன் கூறியபடியே புறப்படத் திரும்பினான்.

“சரிங்க, எனக்கு ஒரு “டிரிங்” வாங்கித் தருவீங்களா?”

நடைபெற்ற நாடகத்தில் நாவரண்ட வேண்டுதல்.

“வா. காண்டன் பக்கம் போகலாம்” கூறியபடியே சுற்றுமுற்றும் பார்த்து மாணவியர் குழுமியிருக்கும் இடத்தைக் கண்டு சென்றான். அங்கு பணம் தந்து இரண்டு பாட்டில் காளிமார்க் ஆரஞ்சு புட்டி வாங்கினான்.

“பெப்ஸி” - பாட்டில் உடைக்கு முன்னர் சரோஜினி சொன்னாள்.

“அது நான் சாப்பிடுவதில்லை...”

“ஏனுங்க...”

“அமெரிக்க பெப்ஸி, கொக்காகோலாவிலும் பார்க்க காளிமார்க் நல்லாயிருக்கு. மலிவு. பணம் வெளிநாடு போகாது. தாத்தாவைக் கேட்டால் தெரியுமே. ஒரு காலத்தில் வெளிநாட்டுத் துணியைக் கூடத் தெருவில் போட்டு எரித்திருப்பார்...”

“ஆமா. அப்படித்தான் சொல்லுவார்...”

“இன்று நாங்களே விருந்து வைத்து அழைக்கிறோம். சர்க்கரையையும் தண்ணீரையும் எஸ்கன்சுடன் கலந்து கோடி கோடியாக நமது பணத்தைக் கொள்ளையடித்துச் செல்லுகிறார்கள்”.

காளிமார்க் வெற்றுப் பாட்டிலை வைத்து விட்டு கங்காதரன் புறப்பட்டான்.

“ஸ்கூட்டர் எடுக்க வரும் போது பார்க்கலாமா? தாங்ஸ் சொல்ல வேணும்...”

“அதெல்லாம் வேண்டியதில்லை. அங்கு வரும் போது ஏதாவது தேவையிருந்தால் பார்க்கலாம்...”

கங்காதரன் சுறுசுறுப்பாகக் கல்லூரி வாசலை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அவன் வேகமாக, எந்தப் பெண்ணையும் பார்க்காமல் நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு சரோஜினி நின்றாள். தெருவிலே ஆட்டோ ஒன்றை நிறுத்துவது மட்டும் தெரிந்தது.

சரோஜினி அவனையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதைக் கவனித்துக் கொண்டு அருகே நின்ற பெண் மெல்லிய சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

“என்ன பாய் பிரெண்டா...”

“இல்லை ... பிரெண்ட்”

“பையன் ஸ்மாட்டாயிருக்கிறான்” - அவன் நடையைப் பார்த்த நினைவில் சொன்னாள்.

மௌனம். சரோஜினி நெஞ்சை அழுத்தியது.

“நியூ அட்மிஷனா?” - அந்தப் பெண் கேட்டாள்.

“ம்ம் இன்று தான்...”

“ராக்கிங் எல்லாம் இருக்கும் கவனம்...”

“என்ன பயங்கரமா?”

“நான் தான் உன் ‘பாய் பிரெண்ட்’ என்று சொல்லி பான்ட் போட்ட சீனியர் கேள் ரீட் தருவதாக ஹாஸ்டலுக்கு அழைத்துச் செல்வாள். சமாளித்துவிட்டால் பிரச்சினையில்லை. எதிர்ப்புக் காட்டினால் கஷ்டந்தான்.”

சரோஜினி கல்லூரியில் உரிய பில் செலுத்தி ரசீதுகள் பெறும் ஆரம்ப சடங்குகள் முடிய இரண்டு மணிநேரத்திற்கு மேலாகி விட்டது. கல்லூரிப் பாடங்கள் மறுநாளே தொடங்க இருந்தன. அதன் பின்னரே ராக்கிங் ஏதாவது நடைபெறலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டாள். அதை எண்ணிய போது உள்ளூர ஓரளவு அச்சமும் ஏற்பட்டது.

ஆட்டோவில் கங்காதரனின் அலுவலகத்திற்கு வந்து நன்றி கூறிவிட்டு தன் ஸ்கூட்டரை எடுத்துச் செல்லப் புறப்பட்டான். ஒரு மணி நேரம் கூட அன்று அவனுடன் பழகியதில்லை. அவனது சுறுசுறுப்பும் துணிச்சலும் நம்பிக்கையும் நேர்மையும் அவளது நெஞ்சத்தைத் திணுடித்து விட்டன. லஞ்சப் பணம் கொடுத்து அட்மிஷன் பெற்றாலும் பரவாயில்லை என்று அவள் கூறியதும் அவனுக்கு வந்த கோபத்தையும் ஆட்டோவை நிறுத்திய சம்பவத்தையும் ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்த்தாள்.

தன்னையறியாமல் அவனது கையைப் பிடித்து மன்னிப்புக் கேட்டதே வெற்றி தந்தது. அல்லது அட்மிஷனே கிடைக்காமல் போயிருக்கலாம் எனவும் நினைத்துக் கொண்டாள். அதே வேளை மற்ற கல்லூரிப் பெண் 'ஸ்மாட் ஹை' என்று கூறியதும் அவளது நெஞ்சை உலுப்பிக் கொண்டிருந்தது. அவளிடம் 'பாய் பிரெண்ட்' என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டாள். கங்காதரனுக்கு பீஸ் செலுத்தி விட்ட விபரங்களைச் சொல்லி நன்றி கூறிவிட்டுச் செல்வதற்காக அவன் பணிபுரியும் இடத்துக்குச் சென்ற போது அங்கே அவனில்லை. உதவி அமைச்சருடன் வெளியே சென்று விட்டதாக உதவியாளராக இருந்த டைப்பிஸ்ட் பெண் சொன்னாள்.

“ஏதாவது செய்தி சொல்ல வேண்டுமா”? அந்தப் பெண் கேட்டாள்.

“இல்லை. நான் போன் செய்வேன்” அங்குள்ள டெலிபோன் எண்ணைக் கேட்டுக் குறித்துக் கொண்டாள்.

மாலையிலும் மறுநாள் காலையிலும் போன் செய்தும் அவனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. நண்பகல் பிடிக்க முடிந்தது.

“சரோஜினி பேசுகிறேன். நேற்று அட்மிஷன் வேலைகள் முடிந்து தாங்ஸ் சொல்ல வந்தேன். நீங்களில்லை...”

“இதற்கெல்லாம் என்ன தாங்ஸ்...”

“நேரில் வந்து சொல்லவேண்டும்...”

“அதெல்லாம் வேண்டியதில்லை. காலேஜில் ஏதாவது பிரச்சினை என்றால் மட்டும் போன் செய்யலாம். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு நான் இங்கே இருக்க மாட்டேன். போனில் சொன்னதே போதும். நன்றி. வீணாக அலைய வேண்டாம். தாங்ஸ்”

கங்காதரன் போனை வைத்த ஒலி கேட்டது. அவளுக்கு ஏமாற்றமாகி விட்டது.

சில நாட்கள் கழித்து சரோஜினி மீண்டும் போன் செய்தாள். பலதடவை முயன்றே போனில் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“சரோஜினி பேசுகிறேன்...”

“காலேஜில் ஏதாவது பிரச்சினையா?... ”

“அப்படி ஏதுவுமில்லை. உங்களை ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டும்...”

‘அப்படி என்ன அவசர வேலை’

வேகமான பேச்சு. நறுக்கான பேச்சு. “தாத்தாவுக்கு எல்லாம் சொன்னேன். அவர் உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொன்னார்...”

“பார்க்கலாம்.”

“உங்கள் உதவிக்கு ஏதாவது பரிசு தரவேண்டும்... தாத்தாவும் சொன்னார். உங்களுக்குப் பயன்படத் தக்கதாக...”

“என்ன, என் உதவிக்கு லஞ்சமா?..”

“ஏன் அப்படியெல்லாம் சொல்லுறீங்க. அன்பளிப்புச் செய்வதும் லஞ்சமா..”

“ஆமாம். அன்பளிப்பு என்பதும் மறைமுகமான லஞ்சமே. பரிசு ஏதாவது கொண்டு வந்தால் திருப்பித் தந்துவிடுவேன்...”

“உங்களுக்குத் திடீரென கோபம் வருமா?”

“என் கொள்கைக்கு மாறானதாக எவர் பேசினாலும், என்னசெய்தாலும் கோபம் வரத்தான் செய்யும். பரிசுகள் பெறுவதுதான் மிகச் செலவானது. பிறகு நான் பரிசுதர வேண்டும். எனிதிங் பிறி்இஸ் எக்ஸ்பென்சிவ்”

“கோபம் வராத நேரமாக உங்களைப் பார்க்கவேண்டும்...”

“ஏதாவது அவசர அலுவலென்றால் பார்க்கலாம். அல்லது நேரத்தை வீணாக்க வேண்டாம். ஐ ஆம் வெரி பிஸி...”

டெலிபோன் வைக்கப்படும் ஒலி.

சரோஜினி அவனை விட்டுவிடுவதாக இல்லை. சிலநாள் கழித்து மீண்டும் போன் செய்தாள்.

“நான் அவசரமாக ஒருதடவை பார்க்கவேண்டும். உங்க வீட்டு விலாசம் வேண்டும்..”

“வீடல்ல. ஒரு றூமில் இருக்கிறேன். அங்கே நான் எவரையும் பார்ப்பதில்லை..”

“அதனாலென்ன றூமிலேயே பார்ப்பதே நல்லது..”

“அங்கே எவரையும் பார்ப்பதில்லை என்றேனே. அவசரமென்றால் இங்கேயே வரலாம்..”

“இல்லை. அங்கேயே வந்து பார்ப்பேன். நீங்க விலாசம் தரவிட்டால் உங்க ஆபீசிலேயே கேட்டுத் தெரிந்து வந்துவிடுவேன்..”

“சரிசரி நீ அங்கே வந்தாலும் நான் இருக்கவேணுமல்லவா. குறித்துக் கொள்..”

நுங்கம்பாக்கம் நெடுஞ்சாலையிலுள்ள பவுண்டன் பிளாட்ஸ் றூம் எண்ணைக் கொடுத்து விட்டு போனை வைத்துவிட்டான்.

அடுத்த ஞாயிறு காலையில் சரோஜினி அவன் கதவைத்தட்டினாள். றூம் பெருக்கவந்த பெண் எனவெறும் மேலோடு, படுத்திருந்து படித்த பத்திரிகையை வைத்துவிட்டு கதவைத்திறந்தான். சரோஜினி! இளம் சிவப்பு நிறத்தில் சுரிதாரும் துப்பட்டாவும். கையிலே தோல்பை.

“ஓ நீயா, இத்தனை காலையில்... றூம் பெருக்கும் பெண் என நினைத்தேன்..”

உள்ளே நுழைந்து சரோஜினி றூமை நோட்டம் போட்டாள். அவன் ஹாங்கரில் இருந்த சேட் ஒன்றை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டான்.

“ஆமாம். பச்சலர் றூம் மாதிரியே இருக்கிறது. நானே பெருக்கிவிடுகிறேனே..”

“ரொம்ப தாங்ஸ். அதற்கு கூலி தந்து ஒரு ஆளை வைத்திருக்கிறேன். உட்கார்..”

தன் நாற்காலியைக் காட்டிவிட்டு அவன் தன் கட்டிலில் உட்கார்ந்தான். தன் கைப்பையை மேசையில் வைத்தான். “தாங்ஸ்”

“சரி, என்ன அவசர அலுவல். சொல்லேன்..”

“என்னங்க, இத்தனை தூரம் தேடிவந்திருக்கிறேன். ஒரு டீ, காப்பி, டிங்ஸ், எதுவும் தராமல் ஏதோ கேட்கிறீங்க..”

கங்காதரன் எழுந்து எலெக்டிக் ஹீட்டர்மேல் ஸாஸரிலிருந்த பாலை சூடாக்க கவிச்சைப் போட்டான்.

“டீயா, காப்பியா, பாலா ..”

“காப்பி”

சரோஜினி எழுந்து றூமையும் அவனது புத்தகங்களையும் நோட்டம் போட்டாள்.

“நானே காப்பி, சர்க்கரையை அளவுக்குப் போட்டுக் கொள்வேன்..”

“சரிசரி. நல்லதே..”

கங்காதரன் டப்பாக்களை எடுத்து வைத்தான். தன் துப்பட்டாவை எடுத்து நாற்காலியில் போட்டு விட்டு வந்தான்.

ஒரு கப்பில் பாலை நிரப்பும்போது கேட்டான்:

“நீங்கள் சாப்பிடவில்லையா ?”

“சாப்பிட்டுவிட்டேன்”.

“பராவயில்லை. நான் போட்டுத் தருவதையும் டேஸ்ட் பண்ணிப் பாருங்கள்..”

சரோஜினி இன்னொரு கப்பில் அவனுக்கும் ‘சன்ரைஸ்’ காப்பியைப் போட்டாள்.

அவனிடம் கப்பை எடுத்துச் சென்று நீட்டினாள். அவன் எடுத்துக் கொண்டான்.

“தாங்ஸ் சொல்லவில்லை..”

“தாங்யு..”

காப்பியை ருசித்தபடி மெல்லிய சிரிப்புடன் அவளது உடையைப் பார்த்தான்.

“இந்த சுரிதார் உங்களுக்குப் பிடித்ததா? அப்பா பேட்டேக்கு வாங்கி அனுப்பினார். இன்றுதான் முதலாகப் போட்டேன்..”

“பிடித்தது என்றுதானே நான் பதில் கூறவேண்டும்..”

‘ஆமாம் பிடித்தது என்று சொல்லுங்க..’

‘பிடித்தது’

‘தாங்’

“தாத்தாவுக்கு உங்கள்மேல் பெரிய மதிப்பு. உங்களைக் கட்டாயம் ஒருதடவை பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறார். அவர் தழுதழுத்துப் போனார். அல்லது இங்கேயே வந்திருப்பார்..”

“சரி பார்க்கலாம்..”

“இது தட்டிக் கழிக்கும் பேச்சு. பார்க்க வருகிறேன் என்று சொல்லுங்க..”

“சரி பார்க்க வருகிறேன்..”

“எப்போது..”

“நேரம் கிடைக்கும் போது..”

“இன்றைக்கே பார்க்கலாமே..”

“இன்றைக்கு எத்தனையோ வேலையிருக்கிறது..”

“அடுத்த ஞாயிறு..”

“ஊருக்குப் போய்விடுவேன். பின்னர் நான் சொல்லுகிறேனே..”

“எங்க வீட்டு விலாசம் தெரியுமா?”

“அன்று அந்த அப்பிளிக்கேசனில் பார்த்தேனே. மந்தைவெளி அம்மாயி தெரு... நம்பர்..”

“நம்பர் இருபத் தேழு..”

“காலேஜ் எல்லாம் எப்படி? பிரின்ஸிபலை பிறகு பார்க்க வில்லையா?”

“தூரக்கண்டாலும் நான் ஒதுங்கிப் போய்விடுவேன்..”

“ஏன் பயப்பட வேண்டாம். பிரின்ஸிபல் தான் என்னைப் பார்த்தே பயந்து விட்டாரே..”

“நான் கூட அன்று பயந்து விட்டேன்..”

“கழுத்தெல்லாம் வியர்த்ததே. பார்த்தனே.. கூல்டிங்ஸ் தந்து ஆற்றினேனே..” ஓரளவு துணிவான குரல்.

வெளியேயிருந்து வீசிய காற்றில் றூம் கதவு ஆடிக் கொண்டிருந்தது. சரோஜினி எழுந்து சென்று அடைத்து கொக்கியை மாட்டிவிட்டுவந்தாள்.

“றூம் பெருக்க அந்தப் பெண் வருவாள்..”

“வந்தால் கதவைத் தட்டுவாள் தானே. ஏன், என்னைப் பார்த்தால் பயமாயிருக்கிறது?”

“உன் பிரின்ஸிபலுக்கே பயப்படாத நான் உனக்கு ஏன் பயப்படவேண்டும்..”

“இந்த றூமை இனிமேல் நானே அடிக்கடி வந்து பெருக்கி கிளீன் பண்ணிவிடுவேன். காலேஜ் உக்குக்கிட்ட இருக்கிறது..”

“ரொம்ப தாங்ஸ். நான் இங்கே இருந்தாத்தானே..”

“உங்க டுப்பிளிகேட் கீ இருக்கும்தானே. ஒன்றை தரலாமே..”

“அதெல்லாம் வேண்டாம். பார்க்கவந்தாய். தாத்தா பற்றி பேசியாயிற்று. எப்படியும் இரண்டு மூன்று வாரத்தில் வருவதாகச் சொல்லு. புறப்படுவது தானே. துப்பட்டா நாகாலியில் இருக்கு. மறந்து விடப்போகிறாய்..”

“நான் நீங்க செய்த உதவிகளுக் கெல்லாம் சேர்த்து பரிசு தரப்போகிறேன்..”

“முன்னரே சொன்னேனே. என்ன பரிசோ, லஞ்சமோ வாங்கமாட்டேன். திணித்தாலும் திருப்பித்தந்து விடுவேன்..”

“திருப்பித் தரத்துணிச்சலிருந்தால் வாங்கிக் கொள்வேன்”. உதட்டில் ஒருவித விசமச் சிரிப்பு.

மேசையிலிருந்து ஹான்ட் பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு அதைத் திறப்பது போல் காட்டியபடி கட்டிலருகே அவனை நெருங்கினான். கங்காதரன் அவள் பையிலிருந்து எதையோ எடுத்துத்தரப் போவதாக நினைத்து சாவதானமாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

சரோஜினி பையை கட்டிலில் போட்டுவிட்டு, திடீரென அவன் முகத்தை இரு கரங்களாலும் பிடித்தபடி அவனது உதடுகளைக் கவ்வி முத்தமிட்டான்.

ஒரு கணம் தான். மென்மையான உதடுகளை விடுவித்துக் கொண்டு திகைப் படைந்த அவனைப் பார்த்து மெல்லிய விசமச் சிரிப்புடன் சொன்னாள் :

“உங்க உதவிகளுக்கு இதுதான் என் பரிசு. இது லஞ்சமில்லை. விருப்பமில்லா விட்டால் திருப்பித்தரலாம்..”

அடுத்த வாரமும் சரோஜினி அதிகாலையில் கங்காதரனின் றூமுக்கு வந்துவிட்டாள். அவனது அனுமதியை எதிர் பாராமல் றூமைப் பெருக்கி, பாத்திரங்களைக் கழுவி, டீ தயாரித்து அவனுக்கும் தந்து தானும் சாப்பிட்டாள். அங்கிருந்த பிஸ்கெட், ரொட்டிகளையும் பட்டர் தடவி சாப்பிட்டாள். அவனது பெட்டின் சீட்டை உதறி விரித்து ஒழுங்கு படுத்தினாள். எதுவும் பேசாமல் புத்தகம் ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்த கங்காதரனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“எப்போது தாத்தாவைப் பார்க்க வருவீங்க. அவரே கேட்டு வரச்சொன்னார்..”

“நான் இந்த வேளையில் இங்கே இருப்பேன் என்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“ஒரு தடவை வந்து ஏமாந்தேன். இன்று வாசலில் காத்திருப்பதாகவே வந்தேன். நல்ல வேளை பிடித்துக் கொண்டேன். உங்க டுப்பிளிக் கேட் கீயைத் தந்தால் றூமுக்குள்ளேயே காத்திருக்கலாம்.”

“அது தரமாட்டேன். அடிக்கடி வந்து ஏமாற வேண்டாம். எப்படியும் இரண்டு வாரத்தில் தாத்தாவைப் பார்க்க வருவதாகச் சொல்லிவிடு. பிறகு பார்க்கலாம்..”

அன்று சிறிது நேரம் பேசிவிட்டுப் போன சரோஜினி மீண்டும் அடுத்த வாரம் காலையில் கங்காதரன் அலுவலகம் புறப்படுமுன் வந்துவிட்டாள்.

“நான் புறப்பட்டுவிட்டேன். நீயும் காலேஜுக்குப் போகலாமே. நேரமாகிறது..”

“பதினொரு மணிக்கே எனக்கு லெக்ஸர். ராத்திரி ஒரு டியூட்டோரியல் எழுதியிருக்க வேண்டும். வீட்டிலே தாத்தா தம்பியோடு ஒரே ரகளை. எழுதமுடியவில்லை. உங்க றூமில் இருந்து எழுதிவிட்டு பூட்டிவிட்டுப் போய்விடுவேன். பிளீஸ் கொஞ்சம் ஹெல்ப் பண்ணுங்க. உங்க டுப்பிளிகேட்டை எடுத்துச் செல்லலாமே..”

“சரிசரி நான் அவசரமாய் போகணும். நீ பூட்டி விட்டு சாவியைக் கதவின் கீழ்ப்புறமாக உள்ளே தள்ளிவிட்டுப் போய்விடு..”

“தாங்ஸ். டீ காப்பி போட்டுச் சாப்பிட அனுமதி. காலையில் எதுவுமே சாப்பிடவில்லை..”

“இது என்ன நடிப்பா. நீயே இந்த றூமை ஆக்கிரமித்து விட்டாய். பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். என்னவும் செய். போகும்போது றூமைமட்டும் பூட்டமறந்து விடாதே”. கங்காதரன் போய்விட்டான்.

நாலு நாட்கள் கழித்து இரவு கங்காதரன் அறைக்குவந்து தூங்கிவிட்டு காலையில் பார்த்தபோது எவரோ வந்து றூமில் தங்கிச் சென்ற சந்தேகம் எழுந்தது.

ரொட்டி, பிஸ்கெட், பால் குறைவாக மட்டுமல்ல வாழைப்பழத் தோல் ஒன்று குப்பைக் கூடையுள் கிடந்தது.

சரோஜினி வந்தாளா என்ற சந்தேகத்துடன் தன் இரு சாலிகளையும் சரிபார்த்தான். இரண்டும் அங்கேயே இருந்தன. அங்கு வைத்திருந்த பணங்களை சரிபார்த்தான். எவ்விதத்திருட்டும் இல்லை.

அவள் எப்படி நுழைந்தாள். கதவைத்திறந்தபடி விட்டுச் சென்றேனா என்று சந்தேகம் ஏற்பட்டது. சரோஜினியின் வரவை, போனை எதிர்பார்த்தான். எதுவும் வரவில்லை.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. மாலை நாலுமணிக்கே தன் அறைக்கு வந்தான். கதவைத்திறக்க முடியவில்லை. உள்ளே தாளிட்டிருந்தது. கதவைத்தட்டினான்.

கதவு திறந்தது. சரோஜினி!

“திருட்டு எலியா? எப்படி நுழைந்தது”. கதவைச் சாத்தியபடி சொன்னான்.”

“பாவம். களைச்சப்போய் வாறீங்கள். காப்பியா? டயா? பிஸ்கெட் சாப்பிடுங்கள்..”

“திருடி எப்படி நுழைந்தாய்? அன்றும் ஒருநாள் உள்ளே நுழைந்தாய். இல்லையா?”

“அன்று ஆறு மணிவரை காத்திருந்தேன். நீங்க வரேல்லையே. ஏமாந்து போனேன்..”

“சாவி எங்கே எடுத்தாய்?”

“முதல் நாள் தங்கும்போதே வெளியே சென்று காலேஜுக்குக் கிட்ட தெருவிலே இருந்தவனைக் கொண்டு ஒரு டுப்பிளிகேட் கீ தயாரித்துவிட்டேனே.” சிரித்தபடியே சரோஜினி சொன்னாள். வெற்றிச் சிரிப்பு.

“கெட்டிக்காரி. என் றுமையே ஆக்கிரமித்துவிட்டாய்..”

“அது மட்டுமா? உங்களைக் கூடத்தான். விட்டுவிடமாட்டேன்”

அவனைக்கட்டி அணைத்தாள்.

“கங்கா, சொல்லுங்க. எனக்குத் துணையாய் இந்த உலகத்தில் ஆர் இருக்கிறார்கள். அம்மா இல்லை. அப்பா ஜெய்ப்பூரில். தாத்தாவின் கண்டிப்பு. தம்பி ‘போடி, உன்னோடு விளையாடுவதா’ என்று சொல்லிவிட்டு தன் பிரென்ஸ் உடன் விளையாட, சினிமாப் பார்க்கப் போய்விடுவான். உங்களைத்தவிர எனக்கு துணைக்கு, ஆறுதலுக்கு யார் இருக்கிறார்கள். நீங்க விரட்டினாலும் நான் உங்களை விடமாட்டேன்.”

தழதழத்த குரலுடன் கங்காதரனை இறுக அணைத்தபடி தன் முகத்தை அவன் நெஞ்சில் பதித்தாள். கண்ணீர் துளிகளில் அவனது நெஞ்சு நனைவதை உணர்ந்தான். வேறு வழியின்றி அவளை ஆற்றுவதாக இரு கரங்களாலும் அணைத்துக் கொண்டான்.

8

காவிரி நீர்ப்பிரச்சினை தமிழ்நாட்டில் மீண்டும் தலை தூக்கியது. மத்திய அரசு அமைத்த மூவர் குழுத்தீர்ப்பின்படி 205 டிஎம்சி காவிரி நீர் திறந்துவிடப் படவேண்டும் என தமிழ்நாட்டில் கூட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், ஹர்த்தால்கள் நடைபெற்றன. அவற்றைத் தொடர்ந்து முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடத்தினார். மரீனா கடற்கரையில், அண்ணா, எம்ஜி ஆர் சமாதி அருகே தனிப்பந்தல் அமைத்து உண்ணாவிரதமிருந்தார். அதற்குத் தமிழ் நாடெங்கும் இருந்து பெரிய ஆதரவு கிடைத்தது. மக்களும், சிறப்பாக அதிமுக கட்சியினர் அனுதாப இரக்கத்துடன் சாரி சாரியாக கடற்கரையில் வந்து தரிசித்துச் சென்றனர். மத்திய அரசு உடனே நடவடிக்கை எடுத்து கர்நாடக அரசைப் பணியவைக்க வேண்டும் என்பதே குறிக்கோளாயிருந்தது. மத்திய முதல் மந்திரி நரசிம்மராவ் தொடர்பு கொண்டு உண்ணாவிரதத்தை மூன்றாவது நாள் நிறுத்திவிட்டதாக செய்திகள் கூறின.

உண்ணாவிரதப் போராட்டம் மூலம் தமிழக விவசாயிகளை முதலமைச்சர் வெற்றி கொண்டதாகப் பேசிக் கொண்டனர்.

முதலமைச்சருக்காக காவிரிப் பிரச்சனையில் ஆதரவு திரள்வதற்கு மாற்றாக ஐனதா கட்சித் தலைவர் சுப்பிரமணியசாமி இந்தோனேசியாவிலிருந்து நிலக்கரி வாங்கியதில் 117 கோடி ஊழல் நடந்ததாக முதலமைச்சர்மேல் குற்றம் சாட்டினார்.

உசிலம்பட்டிப் பகுதியில் பெண் சிகக் கொலைகள் அதிகரித்து வருவதாகச் செய்திகள் அடிபட்டுவந்தன. பெண் குலத்தின் தாயாக முதலமைச்சர் இருக்கும் போதே இக்கொடுமைகள் தொடர்வது கொடுமை எனக் கூக்குரல்கள் எழுப்பப்பட்டன.

பெண் சிகக் கொலை வேண்டாம். விரும்பாதவர் அரசுத் தொட்டிலில் இடுங்கள். முதலமைச்சர் தமது குழந்தைகளாகப் பாதுகாத்து வளர்ப்பார் எனக்கூறி ஆங்காங்கே தொட்டில்கள் வைக்கப்பட்டன.

தமிழக மீனவர் கச்சதீவு அருகே அடிக்கடி இலங்கைக் கடற்படையினரால் கடப்படுவதாகத் தமிழக கிழக்குக் கரையோரப் பகுதி மீனவர்கள் ஆர்ப்பாட்டங்கள், வேலை நிறுத்தங்கள், உண்ணாவிரதப் போராட்டங்கள் நடத்தினர்.

சுதந்திர தினவிழாவின் போது இலங்கை அரசிடமிருந்து, கச்சதீவைக் கைப்பற்றி மீனவர் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவோம் என முதலமைச்சர் உறுதி கூறினார். மீனவர்கள் முதலமைச்சரைப் பாராட்டி அறிக்கைகள் விட்டனர்.

சட்டசபைத் தலைவர் சில அமைச்சர் உட்படப் பலரும் முதலமைச்சர் காலடியில் விழுந்து வணங்கி எழுவது பற்றிக் கண்டனங்கள் எழுந்தன. தவறு செய்த பலர் மீண்டும் வந்து காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்கும் போது நான் ஏற்றுக் கொள்ளத்தானே வேண்டும் என முதலமைச்சர் சமாதானம் கூறினார்.

ஆனாலும் பதவியிலுள்ள பலரும் பாதங்களில் விழுந்து வணங்குவதும் ஆசீர்வாதம் பெறுவதும் அவரின் வார்த்தைகளெல்லாம் செயலாக்கப் படுவதாலும் எங்கள் குலதெய்வம், தெய்வத்தாய், ஆதிபராசக்தி என்றெல்லாம் சென்ற இடமெல்லாம் போஸ்டர்கள், கட்அவுட்டுகள், முழுப்பக்க பத்திரிகை விளம்பரங்களில் வெளிவருவதைப் பார்ப்பது மட்டுமல்ல கூட்டங்களில் அவ்வாறெல்லாம் போற்றி வாழ்க என வாழ்த்துவதாலும் அவரே தான் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவராக எண்ணிக் கொண்டிருக்கலாம் எனவும், தெய்வாம்சம் பொருந்தியவராக ஏராளமான சுவாமிகள் வழிபடப்படும் நாட்டில் இது விசித்திரமல்ல எனவும் பலரும் பேசிக்கொண்டனர்.

இக்கருத்துகளை ஒன்று திரட்டுவதாக ஒலியர் ஒருவர் மேரித்தாயின் முகவடிவில் யேசுபாலகனை ஏந்தியவாறாக ஜெயலலிதாவின் பெரிய ஒலியங்கள் வரைந்து சென்னை மாநகரில் ஆங்காங்கே அனைவர் பார்வைக்கும் முதலமைச்சரின் பிறந்த நாளையொட்டி வைத்தார்.

கிறித்துவ பாதிரியார், கிறிஸ்தவ மதத்தலைவர்களிடமிருந்து அப்படத்திற்குத் தமிழ் நாடெங்குமிருந்து எதிர்ப்புகள் வந்தன. அதற்கு எதிராக, மேரித்தாயை இழிவு படுத்துவதாக கிறிஸ்தவர்கள் ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தினர். கிறிஸ்தவரின் வாக்குகள் தேர்தலின் போது குறைத்து விடலாம் எனக்கட்சியினர் கவலைப்பட்டனர்.

சிகக்கொலையிலிருந்து தப்பிய சிக்களைக் காப்பாற்றி வளர்க்கும் தாயே முதலமைச்சர். அவரை கன்னி மேரியாகக் கருதுவதில் தவறில்லை எனவும் அறிக்கைகள் சமாதானம் கூறிவந்தன. இருந்தாலும் முதலமைச்சர் மூன்றாவது நாள் எல்லா மேரித் தாய் ஒலியங்களையும் அகற்றிவிட ஏற்பாடு செய்தார்.

9

சரோஜினியின் தாத்தாவைக் கங்காதரன் கண்டதும் வியப்படைந்தான். ஆனாலும் அவனையறியாமலே தனி மதிப்பு அவர் மேல் எழுந்தது. நாலு முழம் கதர் வேட்டி முழங்கால்வரை. மேலே ஒரு துண்டு. நெருக்கமற்ற நரைமுடி. சேவ் செய்யாமல் முகத்தில் நரைத்த மயிர் குத்தாக இருந்தது. நரை படர்ந்த மீசை. பொக்கை வாய்ச் சிரிப்புடன் எழுந்து கருணாகரணை வரவேற்க முயன்றார். சரோஜினி அவனை அறிமுகப் படுத்திவிட்டு வீட்டினுள்ளே போய்விட்டாள்.

“எழும்ப வேண்டாம் அய்யா. நீங்க உட்காருங்கள்”.

கங்காதரன் நயமாகச் சொன்னான். அவருக்கு அருகே ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“சரோஜினி எல்லாம் சொன்னாள். கல்லூரியில் அவள் விரும்பிய படிப்புக்கு அனுமதி பெற்றுக் கொடுத்ததற்கு நன்றி கூறவேண்டும். என்னால் உங்கள் இடத்திற்கு வரமுடியவில்லை. அதுதான் சொல்லி அனுப்பினேன். இங்கே வந்ததற்கும் நன்றி கூற வேண்டும்.”

மென்மையான இழுத்த பேச்சு. பற்கள் எதுவும் இல்லாததால் பேச்சு முதுமைக் குரலாகவே ஒலித்தது.

“இது எல்லாம் என்ன உதவி. தவிர அமைச்சர் வேறு உங்க பேத்தியை அறிமுகப் படுத்தி உதவும் படியும் வேண்டியிருந்தார்..”

புகழ்தேடாத அடக்கமான பேச்சு.

“காங்கிரஸ் ஆட்சி இருந்த போது கூட நான் எவரிடமும் உதவி கேட்டதில்லை. இந்தப் பெண், ‘நீங்க சுதந்திரப் போராட்டத்தில் சிறை சென்ற தியாகி என்றெல்லாம் பேசுவதால் என்ன பயன், எனக்கு கல்லூரியில் அட்மிஷன் எடுத்துத்தர முடியவில்லை’ என்றெல்லாம் சத்தம் போட்டாள். அவன் தூரத்து உறவுப்பையன் தான் உங்க உதவி மந்திரியாயிருக்கிறான். ‘போய் சொல்லிப்பார்’ என்றுதான் அனுப்பினேன்..”

“அவர் உங்கள் மேல் நல்ல மதிப்பு வைத்திருக்கிறார். அதுதான் உடனே என்னை அழைத்து உதவும்படி சொன்னார். நீங்களெல்லாம் பெரிய மனுஷர். என்னுடைய குறுகிய கால அனுபவத்தில் ஒரு உண்மையைக் கண்டேன். அரசியல் காரனிடம் தாழ்ந்து போய் கேட்டால் மட்டுமே உதவுவான். தானாக எந்த உதவியும் செய்ய முன்வரமாட்டான்..”

“அது உண்மைதான் தம்பி. ஆனால் எனக்கு அவங்களிடம் தாழ்ந்து போய் உதவி கேட்க எதுவுமேயில்லை. நாங்க கர்மயோகிகள் போல வாழ்ந்து விட்டோம். இன்னும் ஓரிரு ஆண்டு வாழ்ந்துவிட்டுப் போய்விடுவோம்..”

“எனப்படிச் சொல்லுறீங்க. இன்னும் நீண்ட காலம் நீங்க வாழவேண்டும்..”

“இல்லை தம்பி, நாங்க வாழ்ந்தது போதும். முதுமை உடற் சோர்வு மட்டுமல்ல மனச்சோர்வு வேதனை தருகிறது. நாட்டிற்குச் சுதந்திரம், சுபீட்சம் வரவேண்டும் என மகாத்மாவில் நம்பிக்கை வைத்து அவர் பின்னே அணிவகுத்து அடிஉதை வாங்கி இளமைக் காலமெல்லாவற்றையும் சிறையில் கழித்தோம். ஆனால் இன்று காண்பதென்ன? வறுமை, துன்பம். நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளாகியும் பாதி மக்களுக்குப் படிப்பறிவே இல்லை. அரசியலில் லஞ்ச ஊழலும், சாதிக் கொடுமைகள் வேறு. சிறு பான்மையாக ஒரு பகுதியினர் வாய்ப்பாக வாழ்வதற்காகவே சுதந்திரம் ஏற்பட்டது போலத் தெரிகிறது..”

“நீங்க அதிக நம்பிக்கையும் கற்பனையும் கொண்டிருந்தீர்கள். நடைமுறையிலுள்ள பிரச்சனைகள் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கவில்லை எனவே நினைக்கிறேன்..”

“மகாத்மாவின் வழிகாட்டலில் அத்தனை நம்பிக்கை வைத்திருந்தோம்..”

“அரசியல் சுரந்திரம் பெற்றுத் தருவார் என்ற நம்பிக்கையே. அதைப் பெற்றுத் தந்தார். அதன் பின்னர் காங்கிரஸ் வழிகாட்டும் என்ற நம்பிக்கையிலேயே ஏமாற்றமடைந்தீர்கள்..”

“ஆமாம். நீங்க சொல்வது உண்மையே. மகாத்மாவும் உடனே மறைந்துவிட்டார். சுதந்திர அரசியலைத் தொடர்ந்தவரின் இலட்சியப் பிடிப்பு சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து அடிமட்டத்திற்கு வந்துவிட்டது..”

“ஆனாலும் கதரைக் கட்டிக் கொண்டே எவ்வித சலுகையும் வேண்டாம் என்ற லட்சியப்பிடிப்புடன் வாழ்பவரும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். சிறை சென்றும், தியாகிகள் பென்ஷனே வேண்டாம் என்று சொல்லவும் மன உறுதி வேண்டும்..”

கங்காதரன் வெறும் வார்த்தைப் பாராட்டாக இல்லாமல் உணர்வின் உந்தலுடன் கூறினான். அவரையும் குறிப்பிட்டே சொன்னான். சரோஜினி அவரது பிடிவாதம் பற்றிச் சொல்லியிருந்தாள்.

“இதெல்லாம் என்ன தியாகம். அப்படியானால் வெள்ளைக் காரனே என்னையும் தியாகி ஆக்கினான் என்றுதான் கூறவேண்டும். நான் மதுரை நகரில் பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். எங்கோ குண்டு வெடித்ததாக தெருவில் சென்ற எல்லோரையும் சுற்றி வளைத்து லாரியில் ஏற்றிச் சென்று சிறையில் தள்ளினார்கள். நானும் அகப்பட்டேன். அன்று விட்டேன் படிப்பை. பின்னர் தொடர்ந்து சிறைச் சாலைதான் என் பள்ளிக் கூடம் ஆனது. என் கஷ்டங்களை நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காக நான் செய்யும் கடமை என்றே எண்ணி கர்மயோகியாக வாழ்ந்தேன்..”

“அப்படி எல்லோராலும் வாழ முடியவில்லையே..”

“ஆமாம். என்னுடன் சிறையிலிருந்தவர்கள் அரசியல் வாதிகளாகி பெரிய பெரிய பதவிகள் வகித்து, ஓய்வு பெற்றும்

செல்வாக்குள்ளவர்களாக, வசதியாக வாழ்க்கின்றனர். அவர்களது பெயர்களை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. சிலர் இன்னும் கதர் உடையைத் தமது கயநலத்திற்காகப் பயன்படுத்துகின்றனர்.”

“அவர்கள் உங்களை வாழத் தெரியாத ஏமானியாகக் கூட எண்ணி விடலாம்.”

“சரியாய் சொன்னாய் தம்பி” பொக்கை வாயைத் திறந்த பலத்த சிரிப்புடன் சொன்னார்.

“என்ன தாத்தா பெரிய சிரிப்பு..” என்று கூறிய படியே சரோஜினி இரண்டு கப்பில் பால் கொண்டு வந்தாள். முதலில் தாத்தாவிடம் நீட்டியதும் விருந்தாளிக்கே எப்போதும் முதலில் தர வேண்டும் எனக் கூறி கங்காதரன் பக்கமாகக் கையைக் காட்டினார்.

“பெரிய விருந்தாளிதான் தாத்தா. இங்கே உங்களைப் பார்க்க ஒரு தடவை வரும்படி அழைக்க எத்தனை கஷ்டப்பட்டேன் தெரியுமா ? ஏதோ ஒரு வகையாய் இன்றைக்கு வந்து சேர்ந்தார். சிரித்துப் பேசுறார். மழைதான் பெய்யும்.” சரோஜினி நளினமாகவே கப்பைக் கொடுத்து விட்டுச் சொன்னாள்.

“கல்லூரி அட்மிஷனில் ஏதோ பெரியதாக நான் சாதித்துவிட்டதாகவும் நீங்க பார்த்துப் பாராட்ட விரும்புவதாகவும் சரோஜினி சொன்னாள். இதற்கு என்ன பாராட்டு. நீங்க வாழ்க்கையில் புரிந்த சாதனைகள், இலட்சியப் பிடிப்போடு பார்த்தால் நாங்க என்னத்தைச் சாதித்தோம் பாராட்டுவதற்கு என்றே, பார்க்கலாம் என்று தள்ளிப் போட்டேன்”. கங்காதரன் தணிவாகச் சொன்னான்.

“அதல்ல தம்பி, எதற்கும் லஞ்சம் கொடுக்க மாட்டேன் என்று நீர் கூறிய லட்சியப் பிடிப்பினைப் பார்த்தே பார்க்க விரும்பினேன். புதிய தலை முறையில் இப்படியான இளைஞர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதே என் மனதைத் தொட்டது. அதனால் தான் பார்க்க விரும்பினேன்.”

“தாத்தாவும் கங்காவும் தனி உலகத்தில் வாழ்கிறார்கள். உருப்பட்ட மாதிரித்தான்”. சரோஜினி கேலியாகவே சொன்னாள்.

“இப்படியும் வாழ முடியும் என்று சமூகத்திற்குக் காட்டுவதற்காக வாவது ஒரு சிலர் வாழ வேண்டாமா. அது சரி விருந்தாளிக்கு வெறும்

பாலைத்தந்து அனுப்பிவிடலாமா. மீனாட்சியிடம் சொல்லி ஏதாவது டிபன் பண்ணச் சொல்லேன்” - தாத்தா வேண்டினார்.

“அவ்வளவு நேரம் அரட்டையடிக்கப் போகிறீர்களா. விருந்தாளி எங்காவது ஓட்டலில் விருந்துக்கு என்னை அழைத்துச் செல்வார் என்று தான் எண்ணியிருந்தேன். பரவாயில்லை. ஏதாவது பண்ணிக் கொண்டு வருகிறேனே”..

“நீ பண்ண வேண்டியதில்லை. மீனாட்சியிடம் சொல்லு...”

“என் சமையலில் நம்பிக்கையில்லை. சரிசரி மீனாட்சியைக் கொண்டே செய்து கொண்டு வருகிறேனே” - சரோஜினி சிரித்தபடி சொல்லிக் கொண்டே வீட்டின் உட்புறமாக சென்றாள்.

அடக்கமான சிறியவீடேதான். முன்புறமும் வீட்டைச் சுற்றியும் நிலமிருந்தது. முன்புறம் நிழலாக வேம்பு ஒன்று. வீட்டு ஓரமாகப் பூஞ்சட்டிகள். அதை ஒட்டி அவளது செந்திர ஸ்கூட்டர்.

கங்காதரன் தாத்தாவின் அறையில் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்த நூல்களை எழுந்து நோட்டம் போட்டான். மகாத்மாவின் சத்திய சோதனைத் தொகுதிகள் மட்டுமல்ல அவரைப் பற்றியும் காந்தியம் பற்றியும் எழுதப்பட்ட நூல்களே பெரும்பாலும் இருந்தன. புத்தர், மகாவீரர் படங்களும் மகாத்மாவின் படத்துடன் மாட்டப்பட்டிருந்தன. சிறுவயது நினைவுகளில் சிலநேரம் மிதந்தான்.

“தம்பி கும்பகோணம் தானே. அப்பகுதியிலுள்ள பல காந்தியத் தொண்டர்களுையெல்லாம் ஆங்காங்கே கண்டு பழகிப் பேசியதுண்டு. சிறைவாசகத்தின் போதும் பலரைத் தெரிந்திருந்தேன். தற்போது முதுமையுடன் ஞாபக மறதியும் வந்துவிட்டது. பெயர்களுையெல்லாம் மறந்து விட்டேன். சுந்தர ராமன் என்பவர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியில் இருந்து சிறை சென்றவர். மறைந்து விட்டார். அவரது குடும்பமெல்லாம் எப்படி வாழ்கிறார்களோ தெரியாது. தம்பிக்கு ஏதாவது தெரியுமா ?”

“ஆமாம் அவரைப் பற்றி முன்னர் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். குடும்பம் பற்றி எதுவும் தெரியாது...”

“மிகவும் கஷ்டப்பட்ட குடும்பம். என்ன ஆனார்களோ தெரியாது. கோவிந்தராஜன் என்றோர் தியாகியைப் பற்றி அறிந்தீரா தம்பி. ...”

“ம்ம்” - மேலும் அறியும் நோக்கத்தோடு மௌனமாயிருந்தான் கங்காதரன்.

“எத்தனை துணிச்சலும் கெம்பீரமும் கொண்ட தொண்டன். அவரைத் தேடிப் பிடிக்க தமிழ்நாடெல்லாம் சல்லடை போட்டார்கள். மூன்று வருடத்தின் பின்தான் பிடிக்க முடிந்தது. கைவிலங்கோடு போலிஸார் கோர்ட்டுக்கு அழைத்து வந்த போது ஒரு தடவை பார்த்தேன். சலனம் சிறுது மில்லாத ஏறுநடையும் கம்பீரமும்”.

தாத்தா மேலும் தொடர்ந்தார்: “இப்போது நினைக்கும் போதே உடல் புல்லரிக்கிறது”.

“ம்ம்...” கங்காதரன் தன் வியப்பையும் காட்டுவதாக “ம்ம்” கூட்டினான்.

“சுதந்திரத்தோடு விடுதலையாகிய பின்னரும் மகாத்மாவின் போதனைகளைப் பின்பற்றி தன் வாழ்க்கையை ஒரு போராட்டமாக்கிக் கொண்ட தியாகி. அப்படிப்பட்டவர்களை இப்போது எங்கே காண முடியும்? பின்னர் அந்த குடும்பத்திற்கு என்ன நடந்தது என்றே தெரியவில்லை. எங்கோ கிராமப்பக்கமாகச் சென்று குடியேறி விவசாயம் செய்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன் அந்தக் குடும்பம் இப்போது எப்படி வாழ்கிறது என்பது பற்றி ஏதாவது தெரியுமா தம்பி...”

பெருமதிப்பும் வாஞ்சையும் மிக்க குரல்.

“ம்ம்...” கங்காதரனுக்கு எப்படிப் பதில் கூறுவதென்பதே தெரியவில்லை. அவனது நெஞ்சம் அடைத்துக் கொண்டது.

“தெரிந்ததைச் சொல்லு தம்பி, ஏதோ எனக்கு அறிய வேண்டும் போலிருக்கிறது...”

“கிராமப் புறத்தில் ஒதுங்கி வாழ்ந்து விவசாயம் செய்து வந்தார். ஆண் குழந்தை ஒன்றை அடுத்து ஒரு பெண் பிறந்தது. ஆண் குழந்தை இறந்து விட்டது. பெண்ணை கட்ட எவரும் முன் வரவில்லை. ஒரு விவசாய சங்கத்தைச் சார்ந்தவருக்கு கட்டிக் கொடுக்க முடிந்தது. அங்கு ஊரோடு வாழ்ந்து, அவரோடு சேர்ந்து விவசாயம் செய்தார். இரண்டு ஆண் குழந்தைகள். தாத்தாவும் அப்பாவும் இறந்து விட்டனர்...”

“இத்தனை விவரமெல்லாம் தெரியுமா? பிள்ளைகளின் சேதி என்ன?”

“நான் தான் மூத்த பையன்”

“கோவிந்தராஜனின் பேரனா”

வியப்போடு குரல் எழுப்பியடி தாத்தா எழுந்தார். கங்காதரனை நெருங்கி வந்தார். அவனும் மரியாதை காட்ட எழுந்தான். தாத்தா அவனைக் கட்டி அணைத்தார். அவரது கண்கள் கலங்கியிருந்தன. அந்த அணைப்பின் உணர்ச்சிகளைத் தாங்க முடியாமல் கங்காதரனின் கண்களும் கலங்கிவிட்டன.

தன் வாழ்நாளில் என்றும் அனுபவிக்காத பெருமையையும் உணர்வையும் அன்று அவனது உள்ளமும் உடலும் உணர்ந்தது.

தாத்தா அணைப்பை விடுவித்த போது அவரது முகத்தைப் பார்த்தான். கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

சிறிது நேரம் இருவராலும் எதுவும் பேச முடியவில்லை. ஏதோ ஒரு வித புதிய உணர்வு இருந்தது. உள்ளத்தையும் ஊடுருவியது.

“ஏதோ அந்தத் தியாகப் பரம்பரை முற்றாக ஒழிந்து விடவில்லை என்றோர் சிறிய நம்பிக்கைக்கு ஆதாரமாக உங்களைக் காண்கிறேன். வாழ்க்கையில் நான் எதிர்பாராத ஒரு சந்திப்பு...” கூறியபடி தாத்தா சென்று தன் நான்காவியில் உட்கார்ந்து கொண்டார். தோளில் இருந்த துண்டை எடுத்து முகத்தையும் கழுத்தையும் துடைத்துக் கொண்டார்.

“பாட்டி, அம்மா, தம்பியின் சேதி என்ன?”

“பாட்டியும் அம்மாவும் கிராமத்தை விட்டு வர முடியாது என்று கூறிவிட்டார்கள். சேரிப் பகுதியில் தாத்தா பெயரில் ஓர் ஆரம்பப் பள்ளியை நடத்துகிறார்கள். தம்பி அப்பா மறைந்த பிறகு விவசாயத்தைப் பார்க்கிறான்”.

“கங்காதரன் என்ற பெயரையும் லஞ்சம் கொடுப்பதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததையும் சரோஜினி சொன்ன உடனேயே உங்களைக் காண வேண்டும், பேச வேண்டும் என்று ஏனோ என் மனம் துடித்தது. தாத்தா

தான் உங்க பெயரை வைத்திருக்க வேண்டும். தம்பியின் பெயரென்ன?”

“திலகர்”

“கங்காதரதிலகர்” ... சிறிது நேர மௌனம். பின்னர் தொடர்ந்தார்:

“தாத்தாவின் கொள்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை இந்தப் பெயர்களிலிருந்தே என்னால் ஊகிக்க முடிகிறது...”

புதிய உண்மையை கண்டவர் போல் அவர் முகத்தில் ஒரு ஒளியும், சிரிப்பும்.

“என்ன உண்மையும் ஊகமும்” - கங்காதரன் ஆவலோடு கேட்டான்.

“ஆரம்ப காலத்தில் தாத்தா திலகரின் வழியாக வந்த தீவிரவாதத்தையே ஆதரித்தார். சுபாஸ் சந்திரபோஸின் முன்னணியை சார்ந்திருந்தார். 1942ம் ஆண்டில் ‘வெள்ளையனே வெளியேறு’ என்ற போராட்டத்தின் போதும் தீவிரவாதியாகவே விளங்கினார். பின்னர்தான் ஏதோ மகாத்மா வழியாகச் சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தில் கொள்கை மாற்றம் ஏற்பட்டது போலத் தெரிகிறது. காங்கிரஸ் ஆட்சியின் தோல்வியைப் பார்த்து மீண்டும் தீவிரவாதத்தை ஆதரிப்பதாக மறைமுகமாகத் தெரிவிப்பது போல இருக்கிறது, உங்கள் பெயரிடுதலைப் பார்க்கும் போது, உங்களிடம் இவை பற்றி ஏதாவது பேசினாரா?”

“அவர் மறைந்த போது நான் சிறுவனாக இருந்தேன். எதுவுமே தெரியாது. திலகர், காந்தி, நேரு, சுபாஸ் படங்கள், நூல்கள் மட்டும் வீட்டில் இருந்தன. இன்னும் கிராமத்தில் உள்ளன. உங்களது ஊகம் பற்றி சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றில் அகிம்சையும் தீவிரவாதமும் தொடர்ந்து இயங்கி வந்தது. இன்றும் சுபாஸ் சந்திரபோஸ், ஐ. என். ஏயைப் பாராட்டுபவர் பெரும்பாலாக இருக்கிறார்களே தவிர எதிர்ப்பவர் குரலைக் கேட்க முடியாது...”

“ஆமாம். அதை நானும் ஏற்றுக் கொள்ளுவேன்...”

“பால கங்காதர திலகரே முதன் முதலில் சுதந்திரம் நமது பிறப்புரிமை எனக் குரல் கொடுத்தவர்...”

“என்ன தாத்தா உங்க சுதந்திரப் போராட்ட கதைகளைக் கூறி விருந்து வைக்கிறீர்களா?”

சரோஜினி அவ்வேளை இரு தட்டுகளோடு கூறியபடியே உள்ளே நுழைந்தான். கங்காதரனிடம் முதலில் ஒரு தட்டைத் தந்தான். கேசரியும் உப்புமாவும், அதன் மேல் ஒருஸ்பூன். பின்னர் அடுத்த தட்டை தாத்தாவிடம் கொடுத்தான்.

“என்ன தாத்தா. பேச்சாடல் எல்லாம் முடிந்து விட்டதா? இன்னும் இருக்கிறதா?”

“பேசிக் களைத்து விட்டோம். அதுதான் உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். உன் தம்பி வந்து விட்டானா? இவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கலாமே...”

“அவன் எங்கே போனானோ தெரியாது. ராத்திரிக்குத் தான் வருவான். அதுதான் இன்னொரு தடவை அவனைப் பார்க்கலாம்”.

“சரோஜினி உனக்குத்தான் கவீட் தர வேண்டும். இன்று நல்ல நாள். மறக்க முடியாத நாள். கங்காதரனை இங்கே வரச் செய் ததற்கு ஒரு துண்டு கவீட்”

தாத்தா தன் கவீட்டில் ஒரு பகுதியைப் பிரித்து அவனைக் குனியச் செய்து ஊட்டி விட்டார். அவன் தாத்தாவின் முதுகைத் தட்டி விட்டுச் சிரித்தான். அவரை வென்றுவிட்ட வெற்றிச் சிரிப்புடன் கங்காதரனைப் பார்த்து கண்சிமிட்டினான்.

10

அன்று ஒரே வேளையில் தன் பங்காக நாலு, ஐந்து லட்சம் பிரிட்க் கூடிய பணி சம்பந்தமாக உதவி அமைச்சரைப் பார்க்க நேசன் வந்திருந்தான். கங்காதரன் இன்ரகொம்மில் பேசி ஏற்பாடு செய்திருந்தான்.

“திரும்பிப் போகும் போது என்னைப் பார்த்து விட்டுப் போக மறக்காதே. ஊரில் ஒரு சிறு அலுவல் உள்ளது.”

“சரியங்க...” - நடேசன் வார்த்தை. உள்ளே சென்று உதவி அமைச்சருடன் அரைமணி நேரம் வரை அவன் பேச நேர்ந்தது. பலர் வெளியே காத்திருந்தனர். இரு ஐ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகளும் அரசு அலுவலாகக் காண வந்திருந்தனர்.

நடேசன் ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் சோர்ந்தபடியே வெளியே வந்திருந்தான், சிந்தனை எங்கோ சிறகடிக்க கங்காதரன் வேண்டியதையே மறந்து போய் தலையைத் தாழ்த்தியபடி கடந்து செல்ல முயன்றான்.

“என்ன நடேசன், சொல்லாமலே போகிறாய்”

கங்காதரன் குரல்கேட்டே நினைவு வந்தவனாக, ‘ஆமாம் அதற்குள் மறந்து விட்டேன், சொல்லுங்க’ எனத் திரும்பினான்

“ஒரு புத்தகம் தருகிறேன். சத்தியமூர்த்திடம் வீட்டிற்குச் சென்று கொடுப்பாயா?”

“தவறாமல் கொடுப்பேனே. ராத்திரக்கே ஊருக்குப் போகிறேன். காலையில் முதல் வேலை”

நடேசன் உறுதி கூறி கங்காதரனிடமிருந்து பார்சலைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

நடேசன் புது வெள்ளத்தில் மிதந்த போதும் பார்த்திபன் வீட்டையும் மறக்கவில்லை. அடிக்கடி சென்று அங்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து வந்தான். வீட்டுச் செலவுக்கு வேண்டிய பணத்தால் அவர்கட்கு எவ்வித பிரச்சினையுமில்லை. ஆனாலும் மகனை இழந்த துன்பம் தாயார், சகோதரியை வாட்டவே செய்தது. நடேசனைக் காணும் வேளையெல்லாம் தாயார் கண்கலங்கினார். நடேசன் தன் கிராமத்திற்கு இடையிடையே சென்று வந்தான். நிலங்களை தாயாரே பார்த்து வந்தார். நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் சிறு துளியாகவே அவனுக்கு அவ்வேளை தோன்றியது. இருந்தாலும் நிரந்தரமற்ற கறுப்புப் பண உழைப்பால் என்றாவது பிரச்சினை ஏற்பட்டு எல்லாவற்றையும் இழக்க

நேரிட்டாலும் பரம்பரை நிலம் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றும் என்ற ஒரு நம்பிக்கை அடிமனதில் நிலைத்திருந்தது.

கிராம மக்கள் மண்ணைக் கிண்டிப் பயிரிட்டு கஷ்டப்பட்டு வாழ்நாள் பூராவும் உழைக்கக் கூடியதை மற்றொரு சாரார் ஒரே நாளில் லஞ்ச ஊழலில் பெற்றுப் பணத்தை வைத்து அதிகாரம் செலுத்துவது கோபத்தை மட்டுமல்ல குற்ற உணர்வையும் அவனுள்ளே ஏற்படுத்தியது.

கிரணையிட் கல்லு வெட்ட குவாரிக்கு லைசென்சு பெற்றுத் தருவதாக உறுதி கூறிய வேலை முடிபதற்கு புலிப்பால் தேடும் கதையாக நடேசனுக்குப்பட்டது. அந்தப் பணி மனதைக் குடைந்து கொண்டேயிருந்தது. லஞ்சம் என்பது வெறும் பணம் மட்டுமல்ல, இன்னும் பலதாரம் போய் அனுபவப்பட நேரும் எனக் கங்காதரன் கூறியது இதுதானோ என மனம் கேட்டது.

“லஞ்சமாகப் பணமல்ல சிலவேளை புலிப்பாலும் கேட்பார்கள். தேடிக் கொடுக்க வேண்டியும் வரலாம்” எனவும் கங்காதரன் மற்றொரு தடவை கூறியதும் நினைவில் வந்தது. இந்தக் குட்டைகளுக்குள்ளே கங்காதரன் போல ஒருவன் எப்படிச் சமாளித்துப் பணியாற்றுகிறான் என்பதே நடேசனுக்கும் ஆச்சரியமாயிருந்தது. அங்கு தொடர்ந்து பணியாற்றுவதற்குக் கங்காதரன் கூறிய கருத்துகள், அவன் கூறிய வேளை சரியாக இருந்தபோதும் பின்னர் சிந்தித்துப் பார்க்கும் போது தவறாகவே தெரிந்தது.

அரசியலிலும் நேர்மை வேண்டும், நாணயம் தேவை எனக் கடைப்பிடித்து அனைத்தையும் இழந்து தற்போது அதே சகதிக்குள் மாட்டுப்பட்டு வெளியேற முடியாமல் நேர்ந்த தன் நிலையையும் எண்ணிப் பார்த்தான்.

அரசியல் ஆதிக்கம் தான் குறிக்கோள் என்றால் அதற்காக அறவழியல்ல மறவழியாலும் தேடிக் கொள்வதில் தவறில்லை என்ற கோட்பாட்டைக் கையாளும் போது ‘பணத்தையும்’ அவ்வழியே தேடுவதில் தவறில்லை, பணமின்றி அரசியலில்லை’ எனத் தன் கொள்கையை மாற்றியதையும் எண்ணிப் பார்த்தான்.

நான் தனித்து இல்லையே. ஓர் ஆளும் கட்சியுடன் நிற்கிறேன், அவர்கள் செய்வது சரியானால் நான் தனி மனிதன் எவ்வாறு தவறியைக்க முடியும்.

தன் மனதைச் சமாதானப்படுத்தத் தேடிய தர்க்கீக நியாயங்கள் மோத அன்று காலையில் சத்திய மூர்த்தியின் வீட்டிற்கு ஆட்டோவில் சென்றான். மூர்த்தியின் தங்கை மாலதியை அவன் பார்த்ததில்லை. அன்று பார்த்து விடலாம் என்ற நப்பாசையும் உந்தியது. ஞாயிறு காலை ஆனபடியால் சத்தியமூர்த்தி வீட்டிலேயே இருந்தார். கங்காதரன் தந்துவிட்ட புத்தகப் பார்சலைக் கொடுத்தான். உடனே விரித்துப் பார்த்த போது முகம் மலர்ந்ததை நடேசன் கவனித்தான்.

நடேசனுக்குப் புத்தகத்திற்காக நன்றி கூறி உட்காரச் செய்துவிட்டு சுகநலம் விசாரித்தார்.

“பார்த்தி குடும்பத்திற்கு நீ உதவியாய் இருப்பதற்கும் நாமெல்லாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம். நன்றி கூற வேண்டும்.”

வார்த்தைகளைக் கூறும் போது நன்றி உணர்ச்சி மட்டுமல்ல பார்த்திபன் மேல் சத்தியமூர்த்தி வைத்திருக்கும் மதிப்பு இன்றும் குறைந்து விடாததுடன் அவனை இழந்த துன்பம் என்றும் ஆறிவிடாத நிலையும் தெரிந்தது.

“இதெல்லாம் என்ன உதவி சார். எதிர்பாராத சில வாய்ப்புகள் கிடைத்தது. அதுவும் தற்போது உதவியாயிருக்கிறது.”

“ஏதோ அரசியல் காற்று வாய்ப்பாக வீசும் வரை முடிந்த வரை துற்றிக் கொள்ள வேண்டியது தானே...”

மாறிய உணர்வுடன் சிரிப்பை வரவழைக்கும் முயற்சியுடன் சத்திய மூர்த்தி சொன்னார்.

“ஆனால் இது எத்தனை காலத்துக்கு நீடிக்குமோ தெரியாது...”

நடேசனின் சந்தேகக்குரல்.

“பெரும்பான்மைப் பலம் இருக்கிறது தானே. அத்தோடு ஆட்சி அதிகாரத்தில் உள்ள எல்லோரும் பயன் பெறுகிறார்கள் தானே. ஆகவே

பெரும்பான்மைக்கு ஆபத்து வராது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கும் ஆட்சி நீடிக்கவே செய்யும்.”

“நீதி மன்றத்தில் லஞ்ச, ஊழல் வழக்குகள் எடுக்கப்பட்டால் என்ற பயமும் இருக்கிறது...”

“நீதித்துறை, நிர்வாகம் எல்லாம் அரசியலுக்கு அடக்கம். வெள்ளைக்காரன் ஆட்சி செய்ததால் அவன் நாட்டு அரசியல் முறையே உலகத்திலேயே சிறந்தது என்ற நம்பிக்கையில் நாமும் நம்மையே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆட்சி உரிமை பெற்ற அரசியல் கட்சி ஆக்கும் சட்டத்துறை, நீதித்துறை, நிர்வாகத்துறை மூன்றும் ஒன்றை ஒன்று சாராமல், பாதிப்பு ஏற்படுத்தாத புனிதமான துறைகள் என ஆங்கிலேயரின் அரசியல் பாடத்தை இன்னும் கற்று நம்பிக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

“அரசியல் ஆதிக்கம் தான் மற்ற இரண்டையும், நீதி, நிர்வாகத்துறைகளைத் தீர்மானிக்கிறது என்று சொல்ல வாரீங்க”.

“அப்படித்தானே ....” என்று சொன்னவன் மேலும் தொடர்ந்து “அப்போது பொருளாதாரம்...” எனக்கூறியபடியே மாலதி கண்ணில் படுவாளா என்ற நோக்குடன் நடேசன் கண்களை விரித்து நோட்டமிட்டான். எங்கும் காணவில்லை.

“இறுதியில் அடிப்படை அமைப்பான பொருளாதாரத்தையே அனைத்தையும் தீர்மானிக்கும். மேல் மட்ட அமைப்புகளில் அரசியலே முதன்மையானது. புரட்சி அரசியல் மூலம் பொருளாதாரத்தையே மாற்றி அமைக்கலாம்”. சத்திய மூர்த்தி சொன்னார்.

“பார்த்திபனைப் போல நீங்களும் ஒரு கிராம்ஸி பக்தன் என்று கேள்விப்பட்டேன். நான் கிராம்ஸியை அதிகம் கற்கவில்லை. ஆனால் நீங்கள் கூறியது போல கிராம்ஸி மேல்மட்ட அமைப்புக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தார் என்று மட்டும் அறிந்திருந்தேன்.....”

“பார்த்தி கிராம்ஸியின் அரசியல் மட்டுமல்ல மற்றும் அழகியலுணர்ச்சி, கலைகள் பற்றியும் ஆழ்ந்த சிந்தனை உள்ளவன். அவன் எழுதி வைத்திருந்த குறிப்புகள் என்னிடமே உள்ளன. அவை பற்றி விவாதித்து நூல் ஒன்று எழுதி வெளியிட இருந்தோம். இது போன்ற

விபத்து அவனது சிந்தனையையே அழித்து விட்டது. ஆனாலும் உள்ள குறிப்புகளைப் படித்து எழுதி வருகிறேன். அழகியலுணர்ச்சி பற்றிய தன் குறிப்பில் இந்த நூல் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தான். அது தான் கங்காதரனுக்கு எழுதினேன். “கையில் பெற்ற நூலைக் காட்டிச் சொன்னார்.

“ரொம்ப நல்லது. இந்தப் பணியையாவது நீங்கள் செய்வது எங்கள் மனதுக்கும் திருப்தி தரும்” - நடேசன் பாராட்டினான்.

“பேச்சுவாக்கில் மறந்து விட்டேன். என்ன குடிப்பாய். டயா, காப்பியா...”

“எதுவானாலும் பரவாயில்லை...”

“ஏதோ பணத்தோடு சேரும் மற்றப் பழக்கங்களைப் பழகாமலிருந்தால் சரி” என்று கூறியபடியே ‘மாலதி’ என அழைத்தார்.

உள்ளே இருந்து நடேசன் ஆவலோடு காண எதிர்பார்த்திருந்த மாலதி வந்தாள்.

“இவர் நடேசன். பார்த்திபனின் உறவினன். அவர்களது குடும்பத்தை எல்லாம் கவனித்து வருகிறார். கங்காதரன் இவர் மூலம் எனக்குப் புத்தகம் அனுப்பியிருந்தான். காப்பி கொண்டு வா”

நடேசனுக்குக் கை கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்து விட்டு சமையற் கட்டுப்பக்கமாக மெல்லெனவே மாலதி நடந்து சென்றாள்.

பார்த்திபனைப் போலக் குண்டாக இருப்பாள் என எவரோ கூறியது நினைவில் வந்தது. பொது நிறமும் நடுத்தர உயரமும் தோற்றமும். டிரெஸ்ஸிங் கவுண் பருமனைக் குறைந்ததோ அல்லது பார்த்திபனின் மறைவுத் துன்பம் உடற் பருமனைக் குறைத்ததோ என்று அவனால் மதிப்பிட முடியாதிருந்தது.

“ஆங்கிலேயர் கற்பித்த அரசியல் என்று முன்னர் ஏதோ கூறவந்தீங்க. விட்டு விட்டீங்க” - நடேசன் நினைவூட்டினான்.

“ஆமாம். ஆங்கிலேயர் மன்னன், பிரபுக்கள் சபை, பாராளுமன்றம் என ஒரு அமைப்பை அரசியலுக்காகப் பதினேழாம் நூற்றாண்டு

வரையில் ஏற்பாடு செய்தார்கள். மக்கள் பிரதிநிதிகள் என அரசியல் கட்சிகள் கொண்ட பாராளுமன்றத்தை நிறுவினார்கள். ஏகாதிபத்தியத்தைக் கட்டி, பாரை ஆள்வதற்கு அந்தப் பாராளுமன்றம் பயன்பட்டது உண்மையே. ‘அது ஒரு பழைய யந்திரம். இனி மேல் பயன்படாது’ என ஆங்கில வரலாற்றாசிரியனான ரொயின்சீயே சொன்னான். அதன் படியே இன்று பாராண்ட அரசியலமைப்பு சுருங்கி தேய்ந்து போய்விட்டது. நாம் இன்னும் அவர்கள் காட்டிய வழியே புனிதமானது, விடிவு தரக் கூடியது எனக் கட்டி அழுது கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையே சொல்ல வந்தேன். அதன் வெற்றி தோல்வியையே நாட்டிலேயே பார்க்கிறோம்”.

சத்தியமூர்த்தியின் கூற்றில் இருந்த உண்மைகள் நடேசனது உள்ளத்தில் ஒளி பாய்ச்சியது. சத்தியமூர்த்தி மேலிருந்த மதிப்பும் அதிகரித்தது. பார்த்திபனின் நண்பன் என்ற பெருமையும் மதிப்பைக் கூட்டியது.

அரசியலில் நடைபெறும் கள்ளம், கபடம், சூழ்ச்சி, லஞ்சம் எல்லாம் அனுபவத்தில் கண்டவற்றைச் சுருக்கிக் கூறுவது போல நடேசன் சொன்னான்:

“மத்திய அரசும் மாநில அரசுகளிலும் நடைபெறும் கூவம் அரசியலை வைத்துத் தான் சொல்லுகிறீர்களா?”

“ஆமாம். நீங்களே நாள்நாள் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள், மேல்மட்ட அரசியல் கெடுபிடிபுகளை. கீழ் மட்டத்தில் போதிய உணவற்ற வறுமை, குடிமக்கட்கு போதிய நீரில்லை. வசதியான வீட்டில்லை, பாதி மக்களுக்கு இன்றும் படிப்பறிவில்லை. வறுமைக்கோட்டுக்குக் கீழே முப்பது சத வீத மக்களா, நாற்பது சதவீதமா என விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.....”

சத்தியமூர்த்தியின் பேச்சில் ஆத்திர உணர்வு கொப்பளித்தது.

மாலதியின் வரவு இருவரையும் யதார்த்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. நடேசனுக்குத் தட்டுடன் காப்பியை நீட்டி விட்டு அண்ணனிடம் கையில் எடுத்துத் தந்தாள்.

இருபத்து ஐந்து வயதா எனக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தான். அத்தனை தோற்றமில்லை.

மாலதியின் மனநிலை, எதிர்கால வாழ்க்கை பற்றி எதுவும் ஊகிப்பதாகவும் இல்லை.

மனித மூளை பலம் வாய்ந்தது. எவ்வித அதிர்ச்சி, கலக்கத்தையும் தாங்கி, காலப்போக்கில் எளிமையாக்கி விடுகிறது என நடேசன் எண்ணிக் கொண்டான். முகத்தில் அவன் எதிர்பார்த்த சோகமில்லை. தன் அப்பாவின் மரணம், பார்த்திபனின் விபத்துக் காலத்து மனநிலையை இன்றைய நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். நெருங்கிப் பழகுவதிலும் எத்தனை தூரம் மற்றவரோடு ஈடுபாடு கொண்டுள்ளோம் என்பதுவே பிரிந்த துன்பத்தின் போது ரண காயம் இதயத்தில் ஏற்படுத்துகிறது என்ற தன் சித்தாந்தத்தை அவ்வேளையும் மீட்டுப் பார்த்தான்.

சத்தியமூர்த்தியோடு பேசிய நேரம் எல்லாம் பயனுள்ளதாகவே நடேசனுக்குத் தோன்றியது. மேலும் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம் என்று தோன்றிய போதும் கிரணையிட் லைசென்ஸ் பற்றிய நினைவு மனதை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. நல்லவர்களோடு பழகும் வேளை இழிவான வேலையும் செய்து பணம் தேட வேண்டுமா என மனம் குறுகுறுத்தது.

காலையிலேயே சென்னையிலிருந்து வந்ததாகவும் வேறு வேலைகள் இருப்பதாகவும் கூறிக்கொண்டே நடேசன் எழுந்தான்.

“கங்காவைக் காணும் வேளை மறுதடவை ஊருக்கு வரும் போது காண விரும்புவதாகச் சொல்லிவிடு”.

சத்தியமூர்த்தி கூறிய படியே வழிவனுப்ப எழுந்தார்.

“சரியுங்க, சென்னையில் வேறு வேலைகள் இருந்தால் சொல்லுங்க....”

“நீ தானே ஒரே ‘பிஸிமான்’ உள்ள வேலைகள் போதாதென்று நானும் வேலை தருவதா? எப்படியும் கேட்டதற்கு நன்றி. மற்றும் ஒரு அலுவல் நடேசன். உங்க அம்மாவையும் கிராமத்தையும் ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டும். அத்தோடு கங்காவின் மணலாரும் அந்தப் பக்கம் தானே. அவனது தாத்தா, தந்தையின் மரணச் சடங்கிற்குச் சென்ற பின்னர் போனதில்லை. அவர்களது பள்ளிக்கூடத்தையும் ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டும். நீ கிராமத்துப் போகும் போது வர விரும்புவேன்.”

“நல்லது. இன்று ஒரு வேலை முடித்து நாளைக் காலையில் நான் டாக்சியில் கிராமத்துக்கும் போக உள்ளேன். காலை ஏழு மணிக்கு உங்க வீட்டில் தயாராய் இருந்தால் அழைத்துப் போகிறேனே...”

“ஆமாம், நல்லதாய் போய் விட்டது. மாலதி கூட என்னோடு வரலாம்.”

“நல்லது, காலையில் வருகிறேனே. அம்மாவையும் கூட அழைத்து வரலாம்.”

“இல்லை. அம்மா வீட்டில் இருப்பார்கள்.”

“முதலில் கங்கா வீட்டுக்குப் போய் பின்னர் எங்கள் வீட்டில் சாப்பிட்டு விட்டுத் திரும்பலாம்.”

“சரி நீ விரும்பியபடியே செய்யலாம்...”

சத்திய மூர்த்தி வாசல் வரை பேசியபடி வந்தார். நடேசன் கறுகறுப்பாகச் சந்து வழி நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

“சிஸ்டரிடம் சொல்லுங்கள். மறுதடவை வரும் வேளை வந்து ஒய்வாகப் பேசலாம். இங்கு சில நேரத்தில் தங்களிடமிருந்து எத்தனையோ புதிய விஷயங்களை அறிந்து கொண்டேன்”.

“இந்தப் பக்கம் ஆட்டோ கிடையாதே. வண்டியில் கொண்டு வந்து டவுனில் விடலா?”

“வேணாமுங்க. சில விஷயங்கள் பற்றி சிந்திக்கவும் அவகாசம் வேணும். நான் நடந்தே போய் வழியில் வண்டி பார்த்துக் கொள்வேன்”

11

கிரனைட் குவாரி லைசென்சு விஷயம் வேறோர் அதிகாரியின் சிபாரிசுடன் செல்ல வேண்டி இருந்ததால், நடேசனின் உதவி அமைச்சர் அந்த வேலையை மற்றோர் நபரை தம் அறையின் பின்புற வழியாக அழைத்தே அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அந்த நபருடன் பேசும் போது

என்றும் குறிப்பிட்டது நினைவில் வந்தது. ஆனால் மாமூல் ரேட்டை விசாரித்து விட்டே உரிய தொகையை நடேசன் லைசென்சு வேண்டிய அந்த நபரிடம் கேட்டிருந்தான்.

பணத்திற்காக மனச்சாட்சிக்கு விரோதமான ஈனத் தொழிலில் இறங்குவதைவிட அந்த லைசென்சு வேலையை விட்டு விடலாம் என நடேசன் எண்ணத் தொடங்கினான். பேரம் பேசிய தொகைக்குச் சமாளிக்க முடியாது எனத் தட்டிக்கழித்து விடலாம் என்ற நினைவு திடீரென மனதில் பளிச்சிட்டது.

பத்தாயிரம் ரூபாவுடன் ஒரு சினிமா ஸ்டாரையே சென்னையிலேயே ஏற்பாடு செய்து விடலாம். இந்த ஆரீஸர் என்ன அயோக்கியன். புலிப்பால் கேட்கிறான். மனதுள் கருவிக்கொண்டான். நடேசன் மேல் நம்பிக்கை வைத்து ஆரம்பச் செலவுக்கென முன் பணமாக அந்தத் தஞ்சாவூர் நபர் ஒரு இலட்சம் ரூபா கொடுத்திருந்தான். உடனே கையில் ரொக்கம் இல்லாததால் 'காஷ்' செக் எழுதி பின்புறமும் கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்திருந்தான். நல்லவேளை அதை உடனே மாற்றிவிடவில்லை.

கையில் எடுத்துச் செல்லும் 'பிரீவ் கேசில்' லைசென்சு விண்ணப்பத்துடனும் வைத்திருந்தான்.

'முன்னர் பேசிய பத்தில் முடிக்க முடியாது. என்னை மன்னித்துவிடு. இதோ உனது செக்' எனத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவதாக நடந்து சென்ற போதே தீர்மானித்தான்.

டவுனுக்கு வந்ததும் டாக்சி ஒன்று பேசி தஞ்சாவூருக்கு உடனே புறப்பட்டான். ஞாயிற்றுக்கிழமை எப்படியும் வீட்டில் நபரைப் பிடித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை. ஆனால் அங்கே அந்த நபர் வீட்டில்லை.

அவசர அலுவல், தான் வந்திருப்பதைத் தெரிவிக்கும்படி மனைவியிடம் கூறியதும் அவன் போகக்கூடிய இடமெல்லாம் மனைவி போன் செய்தார். பலனில்லை. பசி வேறு எடுத்தது. கட்டாயம் சாப்பாட்டுக்கு வருவார் என மனைவி சொன்னாள். "வந்ததும் எங்கும் போகாமல் இருக்கச் சொல்லுங்கள். அரைமணி நேரத்தில் வந்து விடுவேன்."

நடேசன் கூறிவிட்டு சாப்பிடுவதற்கு ஓட்டலைத் தேடிச் சென்றான். எப்படியும் அந்த வேலையிலிருந்து அன்றே விடுபட்டு விடுவது நிம்மதி என எண்ணிக் கொண்டான்.

சாப்பாடு முடித்து மீண்டும் வந்த போது அந்த நபரின் 'சிலோ' கார் வாசலில் நிற்பதைக் கண்டு ஒரு கணம் மகிழ்ச்சியடைந்தான். அவனைத் தனியே பேச எங்கே போகலாம் எனக் கேட்க தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான். இருவரும் கட்டில் மெத்தை மேல் உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

"மன்னிக்க வேணும் சார். இந்த லைசென்சு விஷயத்தை என்னால் சமாளிக்க முடியாது. உங்க விண்ணப்பமும் செக்கும் இதோ இருக்கிறது". நடேசன் பணிவோடு சொல்லி இரண்டும் அடங்கிய கவரை நீட்டினான்.

"என்ன இது அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது. நான் எக்ஸ்போட் ஆர்டரெல்லாம் புக் பண்ணிவிட்டேன். மற்றவர்களிடம் வாங்கி அந்த ஆர்டர்களைச் சப்ளை செய்ய முடியாது".

அவன் காரியம் பாக்கப் பொய் பேசுகிறான், ஒரு வாரத்தில் இத்தனை வேலை செய்திருப்பானா. லைசென்சு பெற்று குவாரி அமைத்து வேலை தொடங்க குறைந்தது மூன்று மாதமாக ஆகலாம் என்பது நடேசனுக்குத் தெரியும்.

"இல்லை சார் என்னால் முடியாது. அதில் ஒரு சிக்கல் இருக்கிறது..."

"என்ன சிக்கல். அதைத் தீர்த்து விடலாமே. சொல்லு சார்"

"குவாரி லைசென்சு வழங்குவதை நிறுத்திவிட்டார்கள். அது சாட்டாக அவர்கள் பணம் அதிகமாகக் கேட்கிறார்கள். நான் பேரம் பேசி முடித்துவிட்டேன். எப்படி மேலும் உங்களிடம் கேட்க முடியும்? என்னை இந்தத் தடவை மட்டும் மன்னித்து விடுங்கள் வேறு ஏதாவது உதவி தேவைப்படும் போது சொல்லுங்கள். சாரி சார்..."

அவனது கரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டே விநயமாக நடேசன் சொன்னான்.

“எவ்வளவு கேட்கிறார்கள்?”

“அதெல்லாம் வேணாம் சார். இந்த வேலையை மட்டும் விட்டு விடுங்கள்”

“இல்லைசார் அது எனக்குத் தெரியணும் சொல்லுங்க...”

“பதினைந்து...”

“இதுதானே, நான் தந்து விடுகிறேன். வேலையை முடியுங்கள். நான் சொன்னால் சொன்னது தான்”

நடேசனுக்கு ஒரே அதிர்ச்சியாகி விட்டது. மெல்லவும் முடியவில்லை விழுங்கவும் முடியவில்லை.

ஒருகணம் திகைத்தபடி இருந்தான். அறையை விட்டு வெளியே சென்று பிஸ்கெட்டும் கோலாபுட்டி இரண்டும் அவன் எடுத்து வந்தான். சிறிய மேசை ஒன்றில் அவற்றை வைத்து நடேசன் முன்னிலையில் மேசையை இழுத்து விட்டான்.

“கோலாவைச் சாப்பிடுங்க சார். ஊரிலிருந்து ஓடி வந்த களைப்பு கொஞ்சம் தணியட்டும்” - நடேசனின் கையிலே புட்டியைத் திணித்தான்.

பின்னர் நடேசன் நீட்டிய கவரை வாங்கி உள்ளே இருந்த தன் செக்கை எடுத்தான். அறையிலேயிலிருந்த சூட்கேஸ் ஒன்றைத் திறந்து ஐநூறு ரூபா நோட்டுக்கட்டுகள் கொண்ட ஒன்றை எடுத்து வந்து நடேசனின் பிறீவ்கேசுக்குள் வைத்து விட்டான்.

“உங்களில் எனக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது, இந்த வேலையை உங்களால் முடிக்க முடியும். வேலை முடிந்ததும் நீங்க சொல்லும் இடத்திற்கு ரொக்கமாகவே பணத்தை எடுத்து வருவேன். கவலைப்பட வேண்டாம்”

அவனது நம்பிக்கையையும் மன உறுதியையும் நடேசனால் முறியடிக்க முடியவில்லை. தன்னளவில் அது வெற்றியா, தோல்வியா என அவனால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

‘அரசியலில் மட்டுமல்ல பணத்திலும் குறிக்கோள் தான் முக்கியம். அதை எப்படி அடைவது என்பதற்கு ஒழுக்க வரம்பு என்று எதுவும்

கிடையாது’ என்று முன் ஒரு தடவை அரசியலுடன் பணத்தையும் இணைத்து தானே ஒருவரிடம் கூறியது நினைவில் வந்தது.

புறப்படு முன் நடேசன் அவரிடம் கூறினான்:

“ஒன்று மட்டும் கேட்பேன். வேலையை முடித்துத் தருவேன். நீங்கள் நாள் பார்த்து வேலை ஆரம்பிக்கலாம். ஆனால் லைசென்சை ஆறுவாரத்திலும் பெற்றுத் தர முயல்வேன். சிவவேளை ஆறுமாத காலமும் ஆகலாம். உங்களுக்கென்ன நஷ்டம். அதன் பின்னர்தானே பணம் கேட்கப் போகிறேன்”.

அவன் எவ்வித எதிர்ப்பும் கூறவில்லை. நடேசன் ஓரளவு மன ஆறுதலுடன் புறப்பட்டான். பணத்தைத் தந்து ஒரு ஏழைக்காவது வாழ்வளிக்கலாம். இதில் பாவமென்ன? புண்ணியமென்ன? பிறர் அறிந்தால் தானே. தானே கூறி மன அமைதி தேட முயன்றான்.

அன்றிரவு கும்பகோணத்தில் தங்கி வேறு அலுவல்களையும் முடித்துக் கொண்டு காலையில் கிராமத்துக்கு டாக்சியில் புறப்பட்டான். சத்தியமூர்த்தியும் மாலதியும் அவன் சென்ற போது ஆவலுடன் கிளம்பித் தயாராயிருந்தனர். அதே வேளையில் சாப்பிடும் படியும் வற்புறுத்தினர்.

நண்பகல் நடேசன் வீட்டில் சாப்பிட இருப்பதாகவும் நினைவூட்டினர். ஆகவே தவிர்க்க முடியவில்லை.

கங்காதரன் வீடு, வயல், பள்ளிக்கூடம் பார்த்து விட்டு தங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். அவன் வரவைக் கண்டு அடுத்த வீட்டுப் பிள்ளைகளும் வந்து சேர்ந்து கொண்டனர்.

தன் முக்கிய பிரச்சினை தீர பளிச்சென ஒரு திட்டம் உருவானது. ‘சந்திரவதனா’ என உச்சரித்துக் கொண்டான்.

விருந்தினரை வீட்டில் விட்டு விட்டு இரவே சென்னை சென்று இரண்டு நாளில் திரும்பி வந்து தன் திட்டத்தை நிறைவேற்றும் பணியைத் தொடங்குவதாக எண்ணிக் கொண்டான்.

12

அன்றைய ஆந்திரப் பிரதேச முதலமைச்சர் சென்னாரெட்டி கவர்னராகத் தமிழ்நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டார். சென்னாக்கு வந்ததுமே சென்னாரெட்டிக்கும் ஜெயலலிதாவுக்குமிடையில் முரண்பாடு ஏற்படத் தொடங்கியது.

அதே வேளை கலைஞர் கருணாநிதிக்கும் வை. கோபலசாமிக்கு மிடையிலும் முரண்பாடுகள் அறிக்கைகளாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. திமுக உடைபட்டுப் பலவீனப்பட்டு விடும் என அதிமுகவினர் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

கவர்னர் சென்னாரெட்டியும் முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவும் குடியரசு தின விழாவில் வெவ்வேறு பக்கமாகப் பார்த்தபடி இருக்கும் படங்களைப் பிரசுரித்து பத்திரிகைகள் பகைமையைப் பெரிதுபடுத்தின.

கவர்னர் மாளிகைக்குச் செல்லும் ஃபைல்கள் திரும்புவதில்லை, கவர்னர் அலுவலகத்திலிருந்து முதலமைச்சருக்கு அனுப்பப்படும் பைல்களும் திரும்பிப் போவதில்லை எனப் பத்திரிகைகள் ஆரூடம் எழுதின.

இருவரும் சிவன் பெரிதா, சக்தி பெரிதா என்ற போட்டி மட்டுமல்ல கவர்னர் முறைகேடாக நடந்தார் என்ற குற்றச்சாட்டுகளும் எழுந்தன. இவற்றைச் சில தமிழ் பத்திரிகைகள் கயிறு திரிந்தன.

கங்காதரன் பழைய கல்லூரி நண்பனின் திருமணத்திற்காக ஊருக்கு வந்திருந்தான். ஒரு பகல் மட்டுமே தங்கியிருக்க வாய்ப்பு இருந்ததால் நடேசன் கூறியபடி சத்தியமூர்த்திக்குச் செய்தி அனுப்ப முடியவில்லை. மேலும் அவருக்கு ஒரு நேரம் குறித்துச் சொல்லி அனுப்பி காத்திருக்க வேண்டும். அப்போதும் மூர்த்தி வரும் வேளை வேறு நபர், எவராவது வந்து பேசுவதைத் தடுக்கலாம் என்ற முடிவில் தானாகவே சத்தியமூர்த்தி வீட்டுக்குச் சென்றான்.

அங்கே சத்தியமூர்த்தி இல்லை. ஒரே ஏமாற்றம். வெளியே புறப்படத் தயாராக இருந்த நிலையில் மாலதியே அவனை வரவேற்றாள்.

“அண்ணா சிலநேரத்தில் வந்து விடுவார். உட்காருகிறீர்களா?”

“இல்லை. வேறு வேலை இருக்கிறது அவரசமாகப் போக வேண்டும்”

“அண்ணா யார் தேடி வந்தது என்று கேட்டால்...” மாலதி நயமாகவே சொன்னாள்.

“கங்காதரன் வந்ததாகச் சொல்லுங்கள். பகலெல்லாம் பிளியா மிருப்பேன். மாலையில் சென்னைக்கு கிளம்பி விடுவேன். இன்னொரு தடவை வரும் போது பார்ப்பதாகச் சொல்லுங்கள்”

“ஆமா, நீங்களா? அண்ணா அடிக்கடி பேசுவார். உட்கார்ந்து காப்பியாவது சாப்பிடாமல் போகிறீர்களே. அண்ணா வந்தால் திட்டுவாரே” அப்பழுக்கில்லாத வாஞ்சையான பேச்சு.

“சாரி மன்னியுங்கள். மறுதடவை வரும் போது நிச்சயம் காப்பி என்ன டிபனாவது சாப்பிட்டுப் போவேனே. அவரோடு ரொம்ப நேரம் பேச வேண்டிய விஷயங்களிருக்கு” - வலிந்து சிரித்தபடி நயமாகக் கூறிவிட்டுக் கங்காதரன் புறப்பட்டான். சத்தியமூர்த்தி இருக்காமல் போகலாம் என்ற சந்தேகத்தில் ஆட்டோவை ஐந்து நிமிஷம் பொறுத்து நிற்கும்படி சொல்லிவிட்டே உள்ளே வந்தான். அதே ஆட்டோவில் ஏறி பேராசிரியர் முரளிதரனிடம் புறப்பட்டான். போகும் போது மாலதியைத் திருப்திப் படுத்த, தாமதித்து காப்பி சாப்பிட்டுப் புறப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் வருத்தப்பட்டான். சத்தியமூர்த்தி வந்து சிலவேளை மாலதியைக் குறை கூறலாம் எனவும் மனம் எண்ணியது. பாவம் அப்பாவிப் பெண் எண்ணிக் கொண்டான்.

பேராசிரியர் முரளியிடம் சென்ற போது அவன் அன்பளிப்பாகச் சில நாட்களின் முன்னர் தபாலில் அனுப்பிய அல்தராஸரின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“புத்தகம் பிடித்ததா?” - கங்காதரன் கேட்டான்.

“சில விஷயங்கள் ஏற்கெனவே படித்தவை தான். ஆனாலும் நேர்மையாக தன் வாழ்க்கையின் உண்மைகளைக் கூறியிருப்பது வியப்பு மட்டுமல்ல அவரது சில செயல்களை மன்னித்து விடவும் செய்கிறது.

இன்றைய மனிதனை வைத்தே மார்க்ஸ் பின்னோக்கிப் பார்த்து ஆய்ந்து தொகுத்து எழுதினார் என்ற கூற்றை இப்போதுதான் எண்ணிப் பார்க்க முடிந்தது”.

“எப்படியும் அல்துரஸரைப் படித்த பின்னர் தான் கிராம்ஸியைத் தேடிப்படிக்கத் தொடங்கினேன். கிராம்ஸியை நேர்மையோடு அறிமுகப்படுத்திய பெருமையும் அவரையே சாரும்”.

“உங்கள் கட்சி அரசியல் எப்படிப் போகிறது. உதவி அமைச்சர் எப்படியிருக்கிறார்” - முரளி கேட்டார்.

“அது நல்ல வேடிக்கை. மக்கியாவல்லி கண்டுபிடித்த இளவரசனுக்கு நிகராகவே இன்றைய ஆளும் கட்சித் தலைவர் உள்ளார் என கிராம்ஸி கூறியதை வைத்து இன்றைய அரசியல் சம்பவங்கள் பலவற்றிற்கு மக்கியாவல்லியின் விளக்கங்களைக் கூறி நீதிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். அவருக்கு நல்ல திருப்தி. என்னை அரசியல் புலி என அடிக்கடி பாராட்டுகிறார்”.

“பரவாயில்லை. படித்த அரசியல் விஞ்ஞானம் பயன்படுகிறது. ஜாஜ் தொம்ஸன் கூட, இன்று பாராட்டு பெறும் பூஷ்வா ஜனநாயகத்திலும் இறுதியில் மந்திரி சபையிலேயும் முதலமைச்சரோடு சேர்ந்த சிறு குழுவே சர்வாதிகார ஆட்சி நடத்துகிறது என்று கூறியுள்ளார்”.

“அப்படியான சிறு குழுக்கூட இங்கே அம்மா ஆட்சியில் கிடையாது என்றே கூறுகிறார்கள்.” - கங்காதரன் சொன்னான்.

“அதை நீயா சொல்லித் தெரிய வேண்டும். நாட்டிலுள்ள அனைவரும் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அதுவே வீழ்ச்சிக்கும் காரணமாகலாம். சர்வாதிகாரத்தை வேண்டும் மக்கியாவல்லியே இளவரசன் நம்பிக்கையான சிலரிடம் ஆலோசனை பெற வேண்டும். பின்னர் தன் முடிவை அறிவிக்கலாம் என்றான்”

“இளவரசன் என்ற நூலைப்படித்து விட்டு எவரும் சர்வாதிகாரனாக நடப்பதில்லை. அத்தகைய பதவியிலிருந்து கொண்டு செயலாற்றுவதற்கே நாம் விளக்கம் தரப் பார்க்கிறோம்.” கங்காதரன் கூறினான்.

“இளவரசன் நூலை சர்வாதிகாரிகளின் கைநூல், தலையணை மந்திர நூல் என்றும் சொல்லுவார்கள். ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் எவ்வாறு அரசைக் காப்பாற்ற நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஆதாரங்களோடு நூலில் கூறப்பட்டிருப்பது தனிச் சிறப்பு. உதாரணமாக மற்றவர் நெருங்கி வந்து இச்சகம் பேசி தமது காரியத்தை முடித்துச் செல்வார்கள். அவர்களது பேச்சில் மயங்கும் இளவரசன் யதார்த்த நிலையை அறியாமல் ஏமாந்து தோல்வியைத் தழுவுவான்...”

முரளி பேசி முடிக்க முன்னர் கங்காதரன் இடையிட்டான் :

“மா மன்னன் சீசர் கூட இச்சகத்தில் எடுபட்டுச் சென்றான் என சேக்ஸ்பியர் தன் நாடகத்தில் எழுதியிருக்கிறார்...”

“அதனால் தான் அன்றே கொலை செய்யப்பட்டான். போலிஸார், நெருங்கிப் பழகும் இயக்கத்தவர், அமைச்சர்கள் கூட இச்சகம் பேசி முதலமைச்சரை ஏமாற்றி தமது காரியங்களைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்”.

“இளவரசன் நூலில் தர்க்கீகம் தவிர வேறில்லை. விஞ்ஞான பூர்வமற்ற அரசியல் என கிராம்ஸி விமர்சித்தார். இருவரும் இத்தாலியர்களே.” - கங்காதரன் இடையிட்டுச் சொன்னான்.

“அது வேறு விஷயம். மன்னர்களே ஆலோசனைக்காக மந்திரிகளை வைத்திருந்தனர் என்பதை வரலாறு கூறும். அதனால் தான் நம்பிக்கையான அதிகாரிகள், ஆலோசகர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து இளவரசன் வைத்திருக்க வேண்டும் என்று தன் இளவரசன் நூலில் எழுதியுள்ளார்”.

“இடிப்பாரை இல்லா ஏமாந்த மன்னன் கெடுப்பாரிலாயினும் கெடும் என்று வள்ளுவர் கூறினார். அத்தோடு உள்நாட்டு உள்வச் செய்தி தரும் போலிஸார், அதிகாரிகளையும் வள்ளுவர் கூறுவது போல ஞாதுக்கு மேல் தூதனுப்பி உண்மையை அறிய வேண்டும் என்கிறேன்” முரளி வள்ளுவரின் அரசியலைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

“வள்ளுவர் அரசியலிலும் அறம் வேண்டினார். அது யதார்த்த அரசியலுக்கு அத்தனை ஈடுதராது. அந்த வகையில் மக்கியாவல்லி விஞ்ஞான ரீதியாக இல்லாவிட்டாலும் தர்க்கீக முறையில் அன்று

ஐரோப்பிய மன்னர்களது வெற்றி தோல்விகளை உதாரணமாக வைத்து எழுதியுள்ளான்”.

“அனைத்திலும் அறமும் அகிம்சையும் பேசிய வள்ளுவர் அரசியலுக்கு வந்ததும் கொலையிற் கொடியாரைவேந் தொறுத்தல், மன்னர் தண்டித்தல், பயிரைக்காப்பாற்ற களை பிடுங்குவதை ஒக்கும் எனக் கூறியதும் வியப்பானதே” - மீண்டும் பேராசிரியர் வள்ளுவரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்.

வேலைக்காரப் பெண் தேநீர் கொண்டு வந்து பேச்சாடலை தற்காலிகமாகத் தடை செய்தாள். இது சர்க்கரையில்லாதது எனக்கூறி முரளியிடம் தனியாகக் கப்பை எடுத்துத் தந்தாள்.

“அயோத்தியில் மகுதியை இடிக்க விட்டிருக்கக் கூடாது. அதனால் தான் பம்பாய் கலவரங்கள், குண்டு வெடிப்புகள் ஏற்பட்டன என்ற குற்றச்சாட்டு இன்னும் நீடிக்கிறது”.

அயோத்திச் சம்பவம் பற்றி பேராசிரியரின் அபிப்பிராயத்தை அறியும் நோக்கோடு தேனீரை ஒரு தடவை உறிஞ்சிச் சுவைத்தபடியே கங்காதரன் சொன்னான்.

“பலாத்காரத்தின் மூலம் மக்களின் இசைவு தேடுவது தவிர்க்க முடியாதது என இளவரசன் நூல் கூறும். அதிகாரத்துவம் மூலம் மேலாதிக்கம் செலுத்துவது பற்றியும் நாம் பார்க்கலாம். எதற்கும் இரண்டு பக்கமிருக்கிறது. அன்று போலிஸ், இராணுவ பலங் கொண்டு மகுதி இடிக்காமல் தடுத்திருந்தால் ஏராளமான இந்துக்கள் கொல்லப்பட்டிருப்பர். அதைத் தொடர்ந்து முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக நாடெங்கும் வன்முறை வெடித்து பம்பாயில் நடந்ததிலும் பார்க்க கொடூர்ச் செயல்களும் சொத்து அழிவும் ஏற்பட்டிருக்கலாம் தானே..”

“அது வேறு விஷயம். எது முற்போக்கான நடவடிக்கை என்று கருது கிறீங்க...” கங்காதரன் கேட்டான்.

“முற்போக்கு பிற்போக்கு என்பது இன்றைய காலகட்டத்தில் தான் பேசப்படும் விஷயமாகும். நான் இளவரசன் நூலை வைத்தே சொல்லுகிறேன். அரசியலில் இளவரசன் நன்மை பயக்கும் என்று

உயர்த்தலாம். அந்த நிலையே சர்வாதிகாரியாகத் தீர்மானம் எடுத்த நரசிம்மராவுக்கும் ஏற்பட்டது. இன்றைய உனது முற்போக்கான நடவடிக்கை என்றால் பலாத்காரம் மூலம் மகுதி இடிப்பதைத் தடுத்திருக்க வேண்டும்...”

“சுற்றி வளைத்து சரியான தீர்மானத்திற்கே வருகிறீங்க. மதம் மேலாதிக்கம் செலுத்தும் கருத்திலாக நிலவும் வரை நாம் எங்கே முன்னேறப் போகிறோம்”. கங்காதரன் ஆற்றா நிலையில் கூறினான்.

“அது நிலப்பிரபுத்துவத்தின் தலையான கருத்தியல். நிலப்பிரபுத்துவம் பிற்போக்கானது, பயங்கரமானது. அதை உடைத்தெறிவதும் அத்தனை எளிதல்ல. நமது வளர்ச்சியையே தேக்கி வைத்துள்ளது. அமெரிக்கா நிலப்பிரபுத்துவப் பிரச்சனை இல்லாததினாலேயே இத்தனை வேகமாக வளர்ந்துள்ளது. நாங்க நிலப்பிரபுத்துவ சாதிக் குட்டையில் இன்னும் ஊறிக் கிடக்கிறோம்”

“பயிரிடப்படாத வளமான கன்னி நிலமும் அவர்கட்கு, அமெரிக்கருக்கு, உதவியாயிருந்தது. நமது மண் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகப் பயிரிடப்பட்ட பாழ் நிலம்” - கங்காதரன் நினைவூட்டினான்.

“அதுவும் உண்மைதான்” - பேராசிரியரும் ஒப்புக் கொண்டு மேலும் தொடர்ந்தார்:

“நிலப்பிரபுத்துவத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கருத்தியில் மதம். முதலாளித்துவத்தில் தான் சட்ட விதிகள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கருத்தியலாக இருக்கும் என அல்தூஸர் கூறுவார்”

“அதைத் தானே இங்கே பார்க்கிறோம். சட்டவிதிகளெல்லாம் படித்தவர், பத்திரிகையாளர், நடுத்தரவகுப்பினரிடையே சலசலப்பு மட்டும் ஏற்படுத்தும். பலமற்ற ஏழைகள் மட்டும் அவற்றிடை மாட்டுப்பட்ட வேளை ஆங்காங்கே தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். பணம் படைத்தோரும் அரசியலாரும் எத்தனை கொள்ளை, கொடுமை, லஞ்ச ஊழல் செய்தும் தண்டனை பெறாமல் தப்பி விடுவதைக் காணுகிறோம். எங்காவது இந்த நாட்டில் ஒரு அரசியலாராவது தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறாரா ?”

கங்காதரன் கூட்டு மொத்தமாகத் தன் யதார்த்தக் கணிப்பைக் கூறினான். பேராசிரியர் அவற்றிற்குரிய கோட்பாடுகளைச் சொன்னார்.

“சட்டநிபுணர்களும் பல வருடக்கணக்காக, வழக்குகளை இழுத்தடிக்கக் கூடிய வாய்ப்புகளும் இங்கே இருக்கின்றனவே. இனிமேல் காலம் மாறலாம்...”

“நிலப்பிரபுத்துவம் உடைந்த பின்னரா?”

13

சீதம்பரம் அண்ணாமலை நகரில் பத்மினி என்ற பெண் போலிஸாரால் கற்பழிக்கப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டதான செய்தியைப் பத்திரிகைகள் பரபரப்பான செய்தியாக வெளியிட்டன. போலிஸ் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட தன் கணவனைப் பற்றி விசாரிக்கச் சென்ற இடத்திலேயே இச்சம்பவம் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டது. இடதுசாரி அரசியற்கட்சிகள் இதற்கு மத்திய புலனாய்வுப் பிரிவின் விசாரணை வேண்டும் எனக்குரல் கொடுத்தன.

பத்மினி அரிஜனப் பெண். வீட்டுள் அனுமதிக்கப்படாத தீண்டக்கூடாத ஜாதி. ஆனால் பலாத்காரமாகப் பாலின்பம் அனுபவிப்பதற்கு மட்டும் விதிவிலக்கு என ஒருவர் பேசினார்.

பத்மினி பற்றிய செய்திகளும் விசாரணைகளும் முடிய முன்னர் சந்தனக் கடத்தல் வீரப்பனைத் தேடிச் சென்ற அதிகாரிகள் வாசாத்தி கிராமத்தில் பதினைந்து பெண்களைக் கற்பழித்த செய்தி வந்தது. ஆதிபராசக்தியான புரட்சித் தலைவி இவற்றிற்கெல்லாம் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு எதிர்க்கட்சிகளால் நாடெங்கும் பரப்பப்பட்டது.

உதவி அமைச்சரே இதனால் கட்சியின் செல்வாக்குப் பெண் வாக்காளரிடம் குறையப் போகிறது என கங்காதரனிடம் பேசும் போது கூறிக்கவலைப்பட்டார்.

“அப்படியில்லைசார். ஆணாதிக்க சமூகத்திலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதன் பிரதிநிதியாகவே முதலமைச்சர் இருக்கிறார். இப்படியான சம்பவங்கள் நாடெங்கும் நடைபெறுவதை நான் சொல்லியா நீங்கள் தெரிய வேண்டும். ஒன்று, இரண்டு, கற்பழிப்புச் சம்பவங்கள் வெளியே தெரிய வந்து விடுகிறது. கற்பொழுக்கம் பற்றிப் பேசி விட்டு சினிமாவில் துச்சாதனர்களையும் கற்பழிப்புக் காட்சிகளையும் பார்த்து ரசிக்கும் நடுத்தரவர்க்கத்தாரின் கூச்சல்தான் இது”

“அதுவும் உண்மைதான்...” கங்காதரன் கூறியதர்க்கீக வார்த்தைகளில் சமாதானமடைந்த உதவியமைச்சர் சொன்னார்.

“விபசாரத்தை முற்றாக ஒழித்து விட முடியுமா? அது தொழிலாக நடைபெறுகிறது என்று கூறும் போதும் பணம் தந்து கற்பழிக்கப்பட்டுச் செயல் என்றும் கூறலாம் தானே...”

“சரியாகச் சொன்னாய்...”

“எய்ட்ஸ் நோய் பற்றிய பிரச்சாரத்தால் விபசாரம் குறைவதாகக் கூறுகிறார்கள். அதே வேளை தாய்லாந்து, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் சிறுவர் சிறுமிகளை விபசாரத்தில் ஈடுபடுத்துகிறார்கள். எஸ்ட்னிலிருந்து தப்புவதற்குப் புதிய வழியைச் செல்வந்தர், அதிகாரிகள், அரசியலார் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள்”.

‘இங்குந்தான்’ என உதவி அமைச்சரின் உதட்டில் வந்ததைத் தடுத்துக் கொண்டார்.

உதவி அமைச்சர் தான் அறிந்திருந்த உண்மையை வெளியே காட்டாமல் ‘அப்படியா’ என்று மழுப்பினார். இந்தியாவைக் குறிப்பிடாதது அவருக்கு உள்ளூற அமைதி தந்தது. கங்காதரனும் அவரைக் திருப்திப்படுத்தவே குறிப்பிடாமல் விட்டான். நடேசனின் பிரச்சனையை அவன் ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தான்.

“இந்தியாவில் இன்று ஏறக்குறைய லட்சக்கணக்கானவர் எய்ட்ஸ் நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். 2000 ஆவது ஆண்டில் 10 இலட்சத்துக்கு மேலே போகலாம் என்று மதிப்பிட்டுப் பிரச்சாரம் செய்யப்படுகிறது...”

“அதற்கு முன்னர் எய்ட்ஸைத் தடுக்க ஏதாவது புதிய மருந்து கண்டுபிடித்து விடுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்”

உதவி அமைச்சர் சமாதானம் கூறினார். திடீரென நினைவு வந்ததாகப் பேச்சை மாற்றுவதாகவும் சொன்னார்:

“கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பார்க்காதே” என்ற பகவத்கீதையின் ஆணையிடும் கூற்றைவிட ‘மக்களுக்குச் சேவை செய்’ என்ற வேண்டுகோள் உயர்வாகவே உள்ளது. நீ எழுதித் தந்ததை அப்படியே கூறினேன். எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். பகவத் கீதை யுத்தகளத்துப் போதனை. சமாதான காலத்துக்குரியதல்ல, என்பது சரியான கருத்தே”

ஆரிய பைபிளை அடிக்க நல்ல கருத்து கிடைத்த மகிழ்ச்சி அவரது பேச்சில் ஒலித்தது.

“மகாபாரதத்தில் பகவத்கீதை கண்ணனைத் தெய்வமாக்கும் இடைச் செருகல் 4 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது என்ற கருத்தும் வலுப்பெற்று வருகிறது”.

“ஓ அதுவும் அப்படியா? எப்படியும் திருக்குறளோடு பகவத் கீதையை ஒப்பிடமுடியாது”

“ம்ம்”

“எங்க கிராமங்களில் வைத்திய வசதி பற்றிப் பேச வேண்டியுள்ளது. ஏதாவது புதிய கருத்தாகக் கூற வேண்டும்...”

“சில குறிப்புகளை ரைப் செய்து தருகிறேன். மகாத்மா காந்தியின் கிராம ராஜ்ஜியம் கிராமங்கள் தோறும் அமைக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு டாக்டர்களைக் கட்டாய சேவையாகக் கிராமங்களில் ஐந்தாண்டு பணி செய்ய அனுப்புவோம். இந்த டாக்டர்களுக்கு உதவியாளர்களைத் தேர்ந்து வீடுவீடாக, குடிசை குடிசையாகச் சென்று நோயாளர், கூன், குருடு, செவிடு, முதுமையில் துன்பப்படுவர்களைப் பற்றிய விபரங்களை எடுத்து உரிய மருத்துவம் செய்ய ஏற்பாடு செய்வோம். நோயாளிகள், அங்கவீனர் டாக்டரைத் தேடி வர வேண்டியதில்லை. டாக்டரே வீட்டுக்கு வருவார் என்றும் சொல்லலாம்...” - கங்காதரன் தன் கருத்தை விரித்துக் கூறினான்.

“இக்கருத்து நல்லாயிருக்கிறது. அடுத்த தேர்தலுக்கும் பயன்பட்டக் கூடியதே. நடைமுறை தான் பிரச்சினை...” புதிய கருத்தைக் கேட்ட மகிழ்ச்சி முகத்தில் பிரதிபலித்தது.

“அரசியலார் எத்தனை உறுதி மொழிகளும் கூற உரிமை பெற்றவர்கள். கட்சியாளர்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவதே முக்கியம். நடைமுறை என்பது வேறுவிஷயம்”.

“சரியாகச் சொன்னாய்”

14

நடேசனின் வளர்ச்சி நகரிலுள்ள கட்சியினர் அறியாததல்ல. கட்சிக்கும் விழாக்களுக்கு, கூட்டங்களுக்கு நன்கொடைகள் வழங்கி வந்தான். சிந்தனை ரீதியில் அவனுக்கும் கட்சிக்கும் உள்ள தொடர்பு விரிந்து வந்தது. பணம் என்ற குறிக்கோளுடன் சிந்தனை வேறு, செயல்வேறாக பிளவுபட்ட ஆளுமையுடன் அவன் அலைவதை நெருங்கிய நண்பர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

“எத்தனை காலம் இப்படி வாழப் போகிறாய்”

“அரசு நீடிக்கும் வரை இத்தொழிலை விட்டு விட முடியாது. வேண்டாம் என்றாலும் பணத்தைக் கொண்டு வந்து தந்து உதவுப்படி வருகிறார்கள்”.

“லஞ்ச ஊழல் சட்டத்தில் அகப்பட்டால் ...”

“எங்காவது தண்டிக்கப்பட்ட நபரின் பெயரைச் சொல்லுங்கள், அரசியலில் உள்ளவரிடையே” - நடேசன் சிரித்தபடி கூறிய போதும் உள்ளூறு தவறு செய்வதற்குத் தண்டனை கிட்டலாம் என்ற அச்சமும் அவனுக்கு இருந்தது. அதே வேளை பணம் தன்னைக் காப்பாற்றும் என்ற நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தான்.

எல்லாமட்டத்திலும் லஞ்சமும் ஊழலும் நிலவுவதால் அதுவே வாழ்நிலையாகி விட்டதாகவும் நடேசன் செவியில் விழ சிலர் கிண்டலாகப் பேசிச் செல்வதையும் அவன் அறியாமலில்லை.

அரசாங்கத்தில் நடேசனுக்கு இருக்கும் செல்வாக்கை அறிந்த சிலர் வேலை தேடித் தரும்படி வேண்டுவர். சினிமா மோகம் பிடித்த சில இளம்பெண்கள் கூட சினிமாவில் சேர்த்து விடும்படி மன்றாடுவர். அதற்காக வீட்டை விட்டே பெற்றார், அறியாமல் ஓடிவரவும் தயாராயிருந்தனர். அப்பெண்களிலோ, பையன்களிலோ நடேசன் குறை காணவில்லை. கலை உணர்வில் ஏற்பட்ட வெறியாகவே அவன் பார்த்தான்; அவர்கள் சினிமாப் படம் தயாரிக்கும் உலகை நன்கு அறியாத அப்பாவிகள் என்றும் எண்ணிக் கொள்வான்.

கிராமத்திற்குச் சென்றாலும் வேலை கேட்டு வருபவர் இருக்கவே செய்தனர். ஏழைக்குடும்பத்தவர் எங்காவது வீட்டு வேலையாவது தேடித் தரும்படியும் அவனை வேண்டினர். மன்றாடினர்.

நடேசன் வீட்டிற்கு அண்மையில் ஒரு ஏழைக்குடும்பம். பதின்மூன்று, பன்னிரண்டு, பத்து என மூன்று பெண்களும் எட்டு வயதில் ஒரு பையனும் இருந்தனர். நடுத்தர குடும்பம். எல்லோரும் நிலத்தில் நாள்பூராவும் உழைத்தும் போதிய உணவோ, உடையோ இல்லாத வறுமை. சத்துணவிற்காகக் கிராமத்துப் பள்ளிக் கூடத்துக்குச் சென்று ஓரளவு கற்று வந்தனர். ஒரு பெண்ணையாவது பட்டணத்திற்கு அழைத்துச் சென்று எங்காவது வீட்டு வேலையிலாவது சேர்த்து விடும்படி தாயாரே வேண்டிக் கொண்டிருந்தார். இரண்டாவது பெண் வதனாவை வேலைக்கு அழைத்துச் செல்வதாக இத்தடவை சொன்னான்.

நடேசனின் தாயாரும் அந்தக் குடும்பத்திற்கு உதவும்படி வேண்டிக் கொண்டிருந்தார். அது தேவையற்ற பொறுப்பு என முன்னர் எண்ணி 'பார்ப்போம். பார்ப்போம்' எனத் தட்டிக் கழித்து வந்தான். அண்மைய வீட்டில் இருந்ததால் மூன்று பெண்களுமே தங்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போவதைப் பார்த்திருந்தான்.

இந்தத் தடவை சென்ற போது பெண்களின் தாயாரிடம் சென்று இரண்டாவது பெண் 'வதனாவுக்கு வேலை செய்து, படிப்பதற்கு நல்ல இடமொன்று பார்த்திருக்கிறேன். நாளைக் காலையில் அழைத்துச் செல்லுவேன். அய்யாவிடமும் சொல்லி ஏற்பாடு செய்யுங்கள்' எனக் கூறி அந்த வீட்டார் முன் பணமாகத் தந்ததாக இரண்டு நூறு ரூபா நோட்டுகளைக் கொடுத்தான்.

“அப்போது மூத்த பெண்....”

“வயசுக்கு வந்த பெண். தேவையில்லாத. பிரச்சினை ஏற்பட்டாலும்” என நடேசன் இழுத்தான்.

“மூத்த பெண் நான் இருக்க எப்படி நீ போக முடியும்” எனக் கூறியதும் தாயார் அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு நடேசனிடம் வந்தாள். ‘மாமா என்னைத் தானே கூட்டிப் போறீங்க’ பிஞ்சுக் கையை நெஞ்சில் வைத்துச் சொன்னாள் வதனா.

“நான் சொல்வதெல்லாம் கேட்கணும், செய்யணும் அப்போது தான் நீ. அல்லது அக்கா” - கேலி போல் சொன்னாள்

“நான் கேட்பேன். செய்வேன் மாமா”

“அக்காவைப் பின்னர் பார்ப்பேன்” - சமாதானம் கூறினாள்.

மூத்த பெண்ணைவிட வதனாவே கூட்டிப் பெண்ணாக, வட்ட வடிவான முகத்தோடு ஓடிப்பாடுவதை நடேசன் பார்த்திருக்கிறான். மூத்த பெண்ணின் உயரத்திலும் பார்க்கத் தாயைப் போல் வளர்ந்திருந்தான்.

தாயார் செய்தியைச் சொன்னதும், “மாமாவோடு பட்டணம் போகிறேன். சினிமாப் பார்ப்பேன். ஐஸ்கிரீம் சாப்பிடுவேன். புதுச் சட்டை போடுவேன்” என வதனா மற்றப் பெண்கள் பொறாமைப்படும்படியாக ஆடிப் பாடினாள்.

15

மறுநாள் காலையில் அவர்களிடமிருந்தவற்றில் முதல் நாளே தோய்ந்து உலர்ந்த பாவாடை சட்டையைப் போட்டு நடேசனுடன் வதனாவை அனுப்பினர். தலைவாரிப் பின்னி கரும்பொட்டு இட்டிருந்தாள். பாடப் புத்தகம், வேறு மாற்று உடை எதுவும் வேண்டியதில்லை என நடேசன் கூறிவிட்டான். கிராமத்திலிருந்து கும்பகோணம் செல்லும் தெரு வழி ஓடும் பஸ்ஸில் ஏறி நகரைச் சேர்ந்தனர்.

வதனாவை தைத்த ஆடைகள் விற்கும் கடைக்கு அழைத்துச் சென்று உடனடித் தேவைக்கு ஒரு பாவாடை சட்டையும் மற்றொரு முழுச் சட்டையும் இரண்டு ஜட்டியும் வாங்கினான். கடையில் அளவு பார்க்கும் அறையிலேயே பாவாடை சட்டையையும் ஜட்டியையும் அவனே போட்டு விட்டான். சிறு வயதில் ஜட்டியுடன் மட்டும் இருந்த பெண் அன்றே முதல் தடவையாக பாவாடை சட்டையுடன் புதிய ஜட்டியும் போட்டுக் கொண்டாள். புதிய உடை அவளுக்குத் தெம்பு தந்தது. பழைய உடுப்பை மடித்து தன் பையில் நடேசன் போட்டுக் கொண்டான். செருப்புக் கடைக்கு அழைத்துச் சென்று வதனாவுக்கு ரப்பரிலான சிலிப்பர் ஒன்றும் வாங்கிக் கொண்டான். அன்றே அவள் முதன் முதலாகக் காலில் சிலிப்பர் போட்டாள்.

ஒட்டல் ஒன்றுக்கு அழைத்துச் சென்று சாப்பாடும் கூல்ட்டும் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

பின்னர் நகர் வழியாக சென்னை செல்ல வந்த பஸ் ஒன்றில் ஏறி இருவர் உட்காரத் தக்க சீட்டில் தன்னருகே அவளை உட்காரச் செய்தான்.

“உன் பெயர் இனி மேல் சந்திரா. வதனா அல்ல. ஆர் கேட்டாலும் எப்படிச் சொல்லுவாய்..”

“சந்திரா. அப்படித்தான் டீச்சர் கூப்பிடுவாங்க”

“இதே போல இன்னும் நல்ல சட்டையெல்லாம் வாங்கித் தருவேன். நீ சினிமாப் பார்த்திருக்கிறாயா?”

“ம் காம்ப் தியேட்டரில் பார்த்திருக்கிறேன். கமலா வீட்டுக்குப் போய் டிவியிலையும் ரொம்பப் படம் பார்த்திருக்கிறேன்.”

“உனக்கு எந்த நடிகரை ரொம்பப் பிடிக்கும்”

“கமலஹாசன்”

“நடிகை”

“குஷ்பு”

“காதல் படமா, சண்டைப் படமா பிடிக்கும்”

“காதல் படம்” என்று கூறிய படியே சிரித்தபடி சந்திரா இரு கரத்தாலும் முகத்தை மூடிக் கொண்டாள்.

“முகத்துக் கையை எடு” என்று நடேசன் சொன்னதும் எடுத்து விட்டு மீண்டும் சிரித்தாள்.

“என்ன வெட்கமா? காதல் என்றால் என்ன?”

“அது அது ..... அப்படியென்றால்.....”

“அது அது என்றால் ..... சொல்லு ....”

“வெட்கமாயிருக்கு. மாமா” என்று சிரித்தபடி முகத்தை இரு கைகளாலும் மூடிக் கொண்டு விரல் இடையே நடேசனைப் பார்த்தாள்.

“கையை எடுத்து விட்டுச் சொல்லு..... அது அது வேண்டாம்..”

“அது மாமா சினிமாவில் பாட்டுப் பாடிக் கொண்டு ஓடுவாங்களே.....”

“பிறகு.....”

“கட்டிப் பிடிப்பாங்களே.....”

“பிறகு.....”

“முகத்தோடு முகம் சேர்ப்பாங்களே.....”

“பிறகு.....”

“என்ன மாமா சொல்ல வெட்கமாயிருக்கு.....” கூறியபடி மீண்டும் சிரித்தபடி கைகளால் முகத்தை மூடினாள். அவள் கைகளை எடுத்து விட்டாள்.

“பிறகு என்ன நடக்கும் - சொல்லி முடித்து விடேன்.”

“ச் ச் என்று முத்தம் கொடுப்பாங்க.....”

“இந்தக் காதல் பாட்டு, ஓடி விளையாடுவது, கட்டி அணைப்பது எல்லாவற்றையும் பார்க்க உனக்கு விருப்பமில்லை. கண்ணை மூடி விடுவாய். அப்படித் தானே.”

“இல்லையே, பார்ப்பேனே. இப்போது சொல்லத்தான் வெட்கமாயிருக்கு”

“அவற்றையெல்லாம் ரொம்ப விரும்பிப் பார்ப்பாயா ?

“ம்ம் அதைப் பார்க்கத் தான் ஆசை. சண்டையெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது...”

பஸ் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நடேசன் ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்தான். சந்திரா வெளியே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென நடேசனின் கையைப் பிடித்துக் கேட்டான் :

“மாமா மாமா மற்றாஸ் வந்துவிட்டுதா ?”

“இல்லை இன்னும் ரொம்பத் தூரம் இருக்கு”

“ரொம்பத் தூரமென்றால்...”

“சாயந்தரம் வரை இந்த பஸ் ஓடும் தூரம்...”

“அப்படியா ? .....” சந்திராவின் வியப்பு.

“உனக்குச் சமைக்கத் தெரியுமா ?”

“கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரியும். அந்த வேலை செய்யும் வீட்டுக்காரங்க சொல்லித் தருவாங்க தானே .... மாமா மதராசில விறகு வெச்சு அடுப்பு எரிக்க மாட்டாங்களாம். கலிச்சைப் போட்டு விட்டு சீக்கிரம் சமைத்து விடுவாங்களாம். டிவி வீட்டுக் கமலா சொன்னாங்க.”

“வந்து பாரு எல்லாம் தெரியும்.”

சிதம்பரத்தில் வண்டி நின்றபோது கலர் சோடாவை வாங்கிக் கொடுத்தான். ஒரு பிஸ்கெட் பாக்கெட்டும் வாங்கி வந்தான். “பசிக்கும் வேளை சாப்பிடலாம்” என்றான்.

“மாமா இதெல்லாம் ரொம்பக் காசாயிருக்கும்”

“இல்லையே, நல்லாய் சாப்பிடு. அப்போது தான் பட்டணத்தில் உசாராய் இடமெல்லாம் சுற்றிப் பார்க்கலாம். நீ என்னென்ன அங்கே பார்க்கணும் ?”

“கடற்கரை, அண்ணா, எம்.ஜி.ஆர் சமாதி, பிறகு பெரிய சினிமா தியேட்டர், பாம்புப் பண்ணை, மிருகக் காட்சிச் சாலை, சினிமா நடிகர், நடிகைகள்.”

“சரி சரி வீட்டுக்கு வந்த பின் எல்லாவற்றையும் எழுதி வை. எல்லாமே காட்டுகிறானே. நீ என்ன வகுப்புப் படித்தாய்.”

“ஏழாம் வகுப்பு”

“இங்கிலீஷ் பாடம் படிக்கேல்லையா ?”

“ஆமாம் படிச்சேன். பேரெல்லாம் இங்கிலிசில் எழுதுவேன். ரொம்ப சொல்லெல்லாம் படித்தேன். ‘டுவிங்கிள் டுவிங்கிள் லிட்டில் ஸ்டார் எல்லாம் படித்தேன். ஆனால் பேச வராது...”

“பரவாயில்லையே. நீ கெட்டித்தனமாய் படிச்சு காலேஜிக்குப் போக வேணும்...”

“அப்போது வீட்டு வேலை...”

“அதெல்லாம் செய்து கொண்டே படிக்கலாம்...”

“படிக்கும் செலவெல்லாம், உடுப்புகள்...”

“நானே தருவேன். உனது சினிமாஸ்டார் போடும் உடுப்பெல்லாம் வாங்கித் தருவேனே”

“ரொம்பச் செலவாகுமே”

“நான் சொல்லுற படியெல்லாம் கேட்பதாக, செய்வதாகத் தானே வந்தாய். அதெல்லாம் நானே பார்த்துக் கொள்வேன்.”

விழுப்புரத்தில் வண்டி நின்றதும் அவளை அழைத்துச் சென்று றிறுநீர்கழிக்கும் இடத்தைக் காட்டினான். பின்னர் மீண்டும் வந்து சீட்டில் இருந்த போது ‘பைஸ்ரார் சாக்லெட்’ ஒன்றை வாங்கி வந்து கொடுத்தான்

“இது என்ன மாமா ?”

“சாக்லெட். உடைத்துச் சாப்பிடு”

“சாக்ஸெட் என்றால் சிறிய துண்டாக அல்லவா இருக்கும்.”

“அதை டோபி என்போம். இது தான் சாக்ஸெட்”

“இது கிராமத்தில் வைத்தியர் தரும் மருந்துக் கழிபோல கறுப்பாயிருக்கே”

“இல்லை. சாப்பிடு ருசியாயிருக்கும்.”

நடேசன் சிறு துண்டைப் பிய்த்து தன் வாயில் போட்டான்.

அவன் சொன்னபடி சிறிது அருவருப்போடேயே சாக்ஸெட்டைக் கடித்தான். சிறிது நேரம் கழித்து தலையை ஆட்டி நல்லாயிருக்கிறது என்பதை உதட்டால் அசைத்தும் காட்டிக் கொண்டான். முக மலர்ச்சியிலும் நன்கு கவைப்பது தெரிந்தது.

சில நேரம் கழித்து பிஸ்கெட்டையும் உடைத்துச் சாப்பிட்டான்.

சந்திரா அடிக்கடி ‘மற்றாஸ் வந்துவிட்டதா’ எனக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தாள். பின்னர் காற்றோட்டத்தில் சீட்டில் சாய்ந்தபடி தூங்கி விட்டாள்.

ஆழ்வார்பேட்டையிலுள்ள தன் மாடிக்கு அழைத்து வந்த போது மணி ஐந்துக்கு மேலாகி விட்டது. ஆட்டோவை வழியில் நிறுத்தி ஓட்டலில் சாப்பாட்டுப் பார்சல் வாங்கி வந்தான்.

முதலில் பிறிஜைத் திறந்து பால்பாக்கெட் ஒன்றை எடுத்து காஸ் சிலிண்டர் குக்கரில் வைத்துக் காய்ச்சி காப்பி தயாரித்தான். அவனது சுறுசுறுப்பான செயல்களைச் சந்திரா ஆர்வத்தோடு புதுமையாகப் பார்த்தாள். காய்ச்சிய பாலில் நெஸ்கேபேயை அளவாகப் போட்டு போதிய சர்க்கரையை இட்டிருந்தான். அப்படியான காப்பியை முன்னர் என்றும் அவள் சாப்பிட்டதில்லை என்றான்.

முதல் மாடியில் வசதியான வீடு. சீலின்பான்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. சன்னலால் வெளிச்சமும் காற்றும் வீசியது. நிலமெல்லாம் வெண்ணிற பளிங்குக் கல். காலில் பட குளிர்மையாயிருந்தது.

நடேசன் தன் அறைக்குச் சென்று உடைகளைக் களைந்து விட்டு டவல் ஒன்றைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தான்.

சந்திராவை பாத்திரா முக்குள் அழைத்துச் சென்றான். ஜட்டி தவிர அவளது உடைகளைக் களைந்தான். முடிப் பின்னலை விரித்தான். ஸவரைத் திறந்து அவளை நிறுத்தினான்.

“என்ன மாமா இது மழை போல இருக்கிறதே”

“ஏன் சினிமாவில் குஷ்பு குளிக்கிறதை நீ பார்க்கவில்லையா?”

“ஆமா பார்த்திருக்கேன்”

வெளியே இழுத்து அவளது உடலைத் தேய்த்தான். மீண்டும் ஸவரில் விட்டான். பின்னர் அவளை இழுத்து ஸம்புவை அவளது முடியில் விட்டு நுரைவரத் தேய்த்தான்.

கண்ணை மூடியபடி “இது ஸம்பு தானே” என்றான்

“சினிமாவில் பார்க்கவில்லையா”

“விளம்பரத்தில் அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறேன். போட்டதில்லை.”

அதைக் கழுவி விட்டு வாசனையான சோப்பை உடலெங்கும் தடவினான். பின்னர் ஜட்டிக்குள் சோப்பைப் போடும்படி தந்தான். மீண்டும் ஸவரில் சிறிது நேரம் நிற்க விட்டு இழுத்து தலை, உடல் ஈரத்தை ஒரு டவலால் துடைத்தான். ஜட்டியைக் கழிக்கும்படி சொல்லி அந்த டவலை அரையில் கட்டி விட்டான்.

“இனி அறையில் போய் அந்த நீல சட்டையைப் போட்டு முடியைச் சீலிப் பின்னி விடு”

அவளை வெளியே அனுப்பிவிட்டு அவன் ஸவரில் தலையைக் கொடுத்தான்.

நடேசன் குளித்து விட்டு அறைக்குள் இடுப்பில் டவலோடு வந்த போது நிலைக்கண்ணாடி முன் சந்திரா புதுப் பெண் போல நின்று முடியைப் பின்னிக் கொண்டிருந்தாள்.

வாசனைப் பவுடரை எடுத்துத் தந்து முகத்தில் பூசும்படி சொன்னான்.

சினிமாவில் பார்த்துக் கனவு கண்டதெல்லாம் அங்கே கிடைத்து ஊனே அனுபவிப்பதான குதூகலம் முகத்தில் தெரிந்தது.

“மாமா பொட்டிருக்கா”

“நாளைக்கு வாங்கித் தருகிறேன்”

மேசை மேல் வாங்கி வந்த பார்சல்களை விரித்து வைத்தான். இரண்டு பிளேட்டை எடுத்து வைத்து அவளை விரும்பியதைச் சாப்பிடும் படி சொன்னான்.

தோசை, இட்லி, வடை, வாழைப்பழம்.

“இன்றோடு சரி. இனிமேல் நீயே உன் வேலைகளை எல்லாம் செய்ய வேண்டும்.”

“எனக்கு வேலை...”

“இந்த வீட்டைப் பெருக்கிப் பார்ப்பது தான். அந்த அறை உனக்கு.”

“இரவிலேயுமா... எனக்குத் தனியப்படுக்கப் பயம்...”

“இன்று மட்டும் என் அறையில் கீழே படு. இனிமேல் தனியப்படுத்து உன் வேலைகளைச் செய்யப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்...”

“சரியுங்க...”

டி.வியைப் போட்டு அவளுக்கு விரும்பியவற்றைப் போட்டுப் பார்க்கும் விதத்தைக் காட்டித் தந்தான். ‘ரிமோட் கன்ரோ’லில் உள்ள எண்கள், ஒலியைக் கூட்டுவது குறைப்பது எல்லாவற்றையும் அவளிடம் தந்து பழகினான். காலையிலும் சந்திராவைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பி பஸ்தீட்டுவது, காப்பி தயாரிப்பது, வீடு பெருக்குவது, குளிப்பது போன்ற பணிகளைச் செய்யப் பண்ணினான்.

உப்புமா கிண்டி சர்க்கரையோடும் பழத்தோடும் ஊறுகாயோடும் சாப்பிடச் செய்தான்.

“இனிமேல் நானே உங்களுக்குத் தயாரித்துத் தருவேன்.” சந்திரா சொன்னாள். காஸ் அடுப்பு திறப்பது, மூடுவதையும் காட்டிக் கொடுத்தான்.

பத்து மணி வரையில் அவளை ஆட்டோவில் அழைத்துச் சென்று அவளுக்கு வேண்டிய பல்வேறு உடைகள், சோப்பு, பவுடர், கியூட்டெக்ஸ்

பிரஷ், பேஸ்ட், வர்ணப் பொட்டுகள், கண் மையுடன் காலுக்கு கொலுசு, வையிட் சூஸ், சாக்ஸ் எல்லாம் வாங்கி வந்தான்.

“மாமா எனக்காக நீங்க ரொம்ப பணமெல்லாம் செலவு செய்யுறீங்க...”

“அப்படியெல்லாமில்லை. நான் சொல்லுவதைக் கேட்டு நடப்பதாகவே வந்தாய். அப்படி நடந்தால் உனக்குப் பிடித்த குஷ்பு, ஊர்வசி, ராதா போன்ற எல்லா நிகைகளையும், ரஜனி போன்ற சூப்பர் ஸ்டார்களையும் நேரில் காட்டி அறிமுகப்படுத்தி வைப்பேன். படிக்கச் செய்து சினிமாவில் வரும் காலேஜ் பெண் போல ஆக்குவேன். நீ விரும்பினால் டாக்டராகவும் வரலாம்.”

“அப்பாடா, மாமா ஏதோ கற்பனையில் கனவு காண்கிறார்.”

பகல் சிம்பிளாக சமைத்துச் சாப்பிட்டனர். தயிர், ஊறுகாய் எல்லாம் பிறிஜில் இருந்தன.

மாலையில் சந்திராவை மரீனா கடற்கரைக்கு அழைத்துச் சென்றான். அவள் கேட்ட அண்ணா, எம்.ஜி.ஆர் சமாதிகளைப் பார்த்து, கடற்கரையில் கால்பதித்து உலாவிய பின்னர் ஒட்டோவில் ஊர்ந்து செல்லும்படி கூறி அங்குள்ள சிலைகளை எல்லாம் காட்டினான். பல்வேறு உடைகளுடன் அவளது வயதொத்தவர் நவநாகரிகமாக உலாவுவதையும் ஆங்காங்கே சுட்டிக் காட்டினான்.

“உன்னையும் அப்படியே ஆக்கப் போகிறேன். ஆனால் நான் சொல்வதெல்லாம் கேட்க வேண்டும்.”

“சரி மாமா, அப்பிடி முன்னரே சொல்லித்தானே வந்தேன்”

இரவு டிரைவ் இன் ஒட்டலுக்கு அழைத்துச் சென்று அவள் விரும்பியபடி உணவுகள் ஆர்டர் செய்து வழங்கினான்.

கரிதார், ஸ்கேட்அன் பிளவுஸ், முழு நீளச்சட்டையெல்லாம் போட்டு நிலைக் கண்ணாடியில் அழகு பார்க்கச் செய்தான்.

சில நாட்களிலேயே சந்திரா நிமிர்ந்து நடந்து உடைகள் மாற்றி தன்னை அழகு படுத்தத் தொடங்கி விட்டாள்.

டிவியில் தமிழ்ப் படம் மட்டுமல்ல ஆங்கில காதல் படங்களையும் தான் பார்ப்பதாகக் கூறி அவளையும் பார்க்கச் செய்தான்.

பின்னர் காதல் காட்சிகள் கொண்ட கசெட்டுகளைப் போட்டுக் காட்டினான். ஆரம்பத்தில் வெட்கத்தோடு கண்களை மூடியவள் வியப்போடு அந்த ஆபாசப் படங்களையும் பார்த்தாள்.

நேசன் தன் திட்டத்தில் வெற்றி பெற்று விட்டதாக எண்ணிக் கொண்டான்.

16

சரோஜினியின் தாத்தா சுந்தரனார் மரணமடைந்த செய்தியை அவள் கங்காதரனுக்குப் போனில் சொன்னாள். அவளது குரலில் நிரம்பியிருந்த சோகத்தை அவனால் உணர முடிந்தது. உடனேயே சரோஜினியின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள்.

தாத்தாவின் மரணம் எதிர்பார்த்ததே இருந்தாலும் மரணமடைந்த செய்தி சரோஜினியையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது வியப்பல்ல. அவள் அவரது பாதுகாப்பிலேயே வளர்ந்து வந்தவள். இடையிடையே இருவருக்குமிடையில் முரண்பாடுகள், சண்டைகள் ஏற்படுவது அவனுக்குத் தெரியும். அவர் தனது கொள்கைகள் சிலவற்றை விட்டு விட மாட்டார். இருந்தாலும் அவள் மீறிச் சில விஷயத்தில் செயலாற்றின் பொறுத்துக் கொள்வார். பூசலாக்கிப் போர்தொடுக்க மாட்டார்.

நோயுற்று வீட்டில் படுக்கையில் இருப்பது அறிந்ததும் கங்காதரன் சென்று பார்த்தான். அவன் மேல் தாத்தாவிற்குத் தனிப் பற்று இருந்தது.

சரோஜினியுடன் அவன் நெருங்கிப் பழகுவது அவருக்கு நன்கு தெரியும். நல்ல துணை தேடிக் கொண்டாள் என்றே எண்ணிக் கொள்வார்.

நோயுற்றுப் படுக்கையில் இருந்தபடியே கங்காதரனின் கரங்களைப் பிடித்தபடி மெல்லிய குரலில் சொன்னார்:

“என் உடல் பழுத்து விட்டது. இனி விழ வேண்டியது தான். ஒரே ஒரு கவலை தான். நாங்களெல்லாம் எங்கள் வாழ்க்கையை நாட்டுக்காக தெய்வம் போல மகாத்மாவில் நம்பிக்கை வைத்து அவர் வேண்டியபடி வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தோம். அதற்கேற்ற பலன் நாட்டுக்குக் கிட்டவில்லையே.”

“அப்படியெல்லாம் சொல்ல வேண்டாம். புதிய பரம்பரையிலும் தியாகிகள் தோன்றுவார்கள். தோன்றிக் கொண்டே இருப்பார்கள்.”

“உங்க பேச்சுத்தான் ஆறுதல் தருகிறது”

தாத்தா அழைத்த வேளைகளில் இடையிடையே சென்று பார்த்துப் பேசி வந்தான். அவனுடன் பழகிய பின்னர் வந்த முதல் பிறந்த நாளுக்குச் சரோஜினி அவளை அழைத்துச் சென்று, பிறந்த நாள் பரிசு வாங்கித் தரும்படி பிரபலக் கடை ஒன்றில் ஒரு சுரிதார் செட் வாங்கிக் கொண்டாள்.

கங்காதரனின் றூமிலேயே அந்த சுரிதாரை மாற்றி அணிந்து ஓட்டலில் விருந்துக்கு அழைத்தாள். அடுத்த பிறந்த நாளுக்குத் தாத்தாவின் வேண்டுகூறு படி வீட்டுக்கு அவளை அழைத்தாள்.

பிறந்த நாளுக்கு ‘கேக்’ வாங்கி வெட்டுவதைத் தாத்தா விரும்பவில்லை. வீட்டிலேயே மீனாட்சியைக் கொண்டு சுவீட்டும் வடை பாயாசமும் செய்ய ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அவளைக் காலையில் கபாலீஸ்வரர் கோவிலுக்குச் சென்று அர்ச்சனை செய்து வரும்படி பிறந்த நாள்தோறும் அவர் பணிப்பார்.

அன்றுதான் சரோஜினியின் தம்பியையும் கங்காதரன் கண்டு பேச முடிந்தது. அவன் +1 ல் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனது படிப்பைப் பற்றி விசாரித்து விட்டு ‘எப்படி தாத்தாவோடு உனக்குப் பிரச்சனை ஏற்படுவதில்லையா’ என்று கேட்டான்.

“அக்காவிற்குத் தான் ஏற்படும். நான் அவர் சொல்வதைப் பொறுமையாகக் கேட்பேன். பின்னர் நான் விரும்பியபடி செய்வேன். ஆரம்பத்தில் மிரட்டினார். பின்னர் பயனில்லை என்று விட்டுவிட்டார்.”

சரோஜினி பிறந்தநாளுக்காக அழைத்த தன் கல்லூரித் தோழிகளோடு அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘கேக் வெட்டாமல் என்ன பர்ட்டே’ என்று முணுமுணுத்தபடியே தம்பி வெளியே போய்விட்டான்.

தாத்தாவுடன் அன்று அவன் நீண்ட நேரம் உரையாட நேரிட்டது. தோழிகளை அனுப்பி விட்டு வருகிறேன் என்று கூறியபடி ஒரு தட்டில் சுவீட், காரம், பாயாசம் எல்லாவற்றையும் அவனுக்கும் தாத்தாவிற்குமாக வைத்து விட்டு சரோஜினி போய்விட்டாள். அவளே தேர்ந்து, கங்காதரன் பிறந்த நாள் பரிசாக வாங்கிய நீல பார்ட்ருடன் உள்ள மஞ்சள் நிற சேலையையே அவன் உடுத்தியிருந்தான். தட்டை வைக்கும் போது அவளை ஒரு கணம் உற்றுப் பார்த்தான். அவள் தன் மகிழ்ச்சியையும் திருப்தியையும் தெரிவிப்பதாகச் சிரித்தபடி பொறுத்திருக்கும்படி கெஞ்சலாக முகத்தைக் காட்டி விட்டுச் சென்றான்.

தாத்தா அன்றுதான் தன் மகன் பற்றிய குறையைக் கூறினார்.

“பிள்ளைகளின் அன்பு, பற்று, பாசம் பற்றியே அவன் கவலைப்படுவதில்லை. பணம் சேர்ப்பதிலேயே பைத்தியகாரனா யிருக்கிறான். இப்படி ஒரு மகனா?”

எக்லைஸ் டிப்பார்ட்மெண்டில் பணி புரிவதால் அங்கு லஞ்சம் என்பது மாமூல் என்பது கங்காதானுக்கு தெரியும். தாத்தா லஞ்சம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாமல் கூறுவதை அவனால் ஊக்கி முடிந்தது.

“பிள்ளைகளைப் படிக்கவைப்பதற்குப் பணம் தேவைதானே....”

“அதற்கு அவனது சம்பளமே போதும். சிக்கனமாவே பிள்ளைகளை நான் வளர்த்தேன்.”

“எனக்கும் தெரியும். சரோஜினி அடிக்கடி சொல்லுவாள்.”

“நான் இன்னும் எத்தனை காலம் வாழப்போகிறேன். அவன் பிற்போக்கான பிடிவாதக்காரன். இந்தப் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை என்ன பண்ணி விடுவானே தெரியாது. பணம் சேர்த்த தியிர் வேறு...”

“பிள்ளைகள் வளர்ந்து விட்டார்கள். தமது சுதந்திரத்தைத் தாழ் தேடிக் கொள்வார்கள்.”

“அப்படியெல்லாம் சொல்ல முடியாது. என் மகனை எனக்குத் தெரியாதா? அவன் ஒரு மூர்க்கன். வருஷத்திற்கு இரண்டு தடவை இங்கே வந்து பிள்ளைகளைப் பார்த்து விட்டுப் போவான். முன்னர் கோடைவிடுமுறைக்குப் பிள்ளைகளை அங்கு அழைப்பான். இப்போது அழைத்தாலும் அவர்களுக்குப் போவதற்கு விருப்பமில்லை. அத்தனை கண்டிப்பு...”

தாத்தாவின் கொள்கைகள், தியாக உணர்வுக்கு மாறாக மகனி் நடைமுறை இருப்பது அவருக்குத் தொடர்ந்து கவலையளித்தே வந்தது.

சரோஜினி கூட தன் தந்தை பற்றி அதிகம் பேசுவதில்லை. இறந்த தாயார், தாத்தா பற்றியே பேசுவாள்.

அதிகாலையில் மரண வீட்டுக்குச் சென்றதும் செய்தி அறிந்த சில உறவினர், அடுத்த வீட்டார் மட்டுமே இருந்தனர். சரோஜினி ஓடி வந்து அவனைக் கட்டிப் பிடித்து அழுதாள்.

காலை ரேடியோ செய்திகள் தாத்தா சுந்தரனாரின் மரணம். சுதந்திரப் போராட்ட தியாகியாக அறிவிக்கப்பட்டது. எட்டு மணிக்கு மேல் அவரது பழைய நண்பர்கள், காங்கிரஸ் தலைவர்கள் வரத் தொடங்கி விட்டனர்.

சரோஜினியின் தந்தை முருகப்பன் இரண்டு மணி வரையில் விமானத்தில் வந்து விடுவதாகவும் மாலை ஐந்து மணிக்கு இறுதி ஊர்வலம் நடைபெறுவதாகவும் காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் பேசிக் கொண்டனர்.

மூன்று மணி வரையில் வந்து விடுவதாகச் சரோஜினியிடம் கூறிவிட்டு கங்காதரன் அன்றைய அவசர அலுவல்களை முடித்து வரச் சென்றான்.

மாலை மூன்று மணி வரையில் வந்த போது தந்தை முருகப்பன் வந்து விட்டார். உருண்டு திரண்ட உடல், அரை மீசை. நரை முடி ஓடிய முடியிடை வட்டமாக வழுக்கை. அன்று தான் முதன் முதலாக அவரைப் பார்த்தான். அன்று அவருடன் வலிந்து பேச அவன் விரும்பவில்லை. சரோஜினி அறிமுகப்படுத்த முடியாத சோகக் குழல்.

சடங்குகளைத் தொடர்ந்து மரண ஊர்வலம். சுடுகாடு வரை சென்று எரியூட்டும் வரை நின்று கங்காதரன் தன் அறைக்குத் திரும்பினான். அன்று இரவு வரை தாத்தாவை முதல் சந்தித்த நாள் தொடக்கம் அவருடன் உரையாடிய வேளை கூறிய கருத்துகள், சிறையிற் கல்வி, தியாகம் எல்லாம் நினைவில் விளையாடியதோடு நாட்டின் வளர்ச்சி பற்றிய ஏமாற்றமும் மனதை உறுத்தியது.

அவனது தாத்தாவின் மேல் அவருக்கு இருந்த மதிப்பும் தன்னைக் கட்டி அணைத்ததும் நினைவில் விளையாடியது. சிறைத்துன்பத்தை அனுபவித்த தியாகிகளால் தான் மற்றத் தியாகிகளை அளவிடவும் மதிப்பிடவும் முடிகிறது என எண்ணிக் கொண்டான்.

17

சரோஜினியின் தந்தை முருகப்பன் சென்னைக்கு மாறுதல் பெற்று வந்து விட்டார். இட மாறுதல் பெற முயன்று கொண்டிருப்பதாக சரோஜினி முன்னரேயே சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அப்பா இங்கே வந்து விட்டால் பெண்ணைக் கட்டுப்பெட்டியாக வைத்திருப்பார். எனக்கும் இங்கே தொல்லையில்லை” - கங்காதரன் கேலியாகச் சொன்னான்.

“அதெல்லாம் இல்லை. அவரை நான் உச்சிப் போட்டு வந்துவிடுவேன். காலேஜுக்குக் கிட்டத் தானே உங்க றாம் இருக்கிறது...”

“அப்போது நான் வேறு றாம் தான் பார்க்க வேண்டும்”

“அடுத்த வருடம் பாருங்கள்....”

“உங்கள் அப்பா பிடிவாதக்காரன் என்று தாத்தா சொன்னார்...”

“மூர்க்கன் என்று தாத்தா சொல்லவில்லையா?”

“அப்படியும் சொன்னார்”

“பணப்பிசாக என்று”

“ம்ம் உன் காதல் கலியாணத்துக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தால்....”

கங்காதரன் அவளது மன ஆழத்தை அறியும் நோக்கோடு கேட்டான்.

“அதுவும் யோசிக்க வேண்டிய விஷயமே. தாத்தா முழு அனுமதி முன்னரே தந்து விட்டார். மூர்க்கரோடு பேசியோ, போராடியோ வெல்ல முடியாது என்றுதான் என்மகனோடு பேசுவதையே விட்டுவிட்டேன் என்று தாத்தா இடையிடையே சொல்லுவார். ஆனாலும் அப்பா எதிர்ப்புக் கூற என்ன இருக்கிறது...”

சரோஜினியின் மனதில் ஓரளவு தேக்கமும் ஒருவகை அச்சமும் அடி மனதில் இருப்பதை அவனால் உணர முடிந்தது.

“சினிமாவில் காட்டப்படுவது போல வாழ்க்கை அமைந்து விடுவதில்லை.”

“நீங்கதானே சினிமாவில் காதலை பொழுது போக்காக்கி பணம் பறிக்கிறார்கள் என்று சொல்னீர்களே. எங்க கல்லூரி மாடம் ஒரு நாள் சொன்னா ‘காதலிக்கும் காலம் தான் வாழ்க்கையில் சந்தோஷமான காலம், பின்னர் கலியாணம் என்பது அடியிலிருந்து கரும்பைச் சாப்பிட்டு கசந்து போகும் காலம் என்று...”

“பலருடைய அனுபவ உண்மைகளை நாம் ஏற்பதில்லை. அனுபவத்திலேயே பின்னர் அறிந்து கொள்கிறோம். உங்க மாடம் சொன்னதில் உண்மை இருக்கிறது. அதனால் தான் போலும் சினிமாக்களிலும் காதலிக்கும் காலத்தை மட்டும் பொழுது போக்கிற்காகக் காட்டி விட்டு, துன்பமான குடும்ப வாழ்க்கையைக் காட்டாமல் விட்டு விடுகிறார்கள்.”

“அப்பா காதலித்தே அம்மாவைக் கட்டினார். வீட்டிலே ஒரே சண்டை. அதற்கிடையிலேயே நாங்கள் வளர்ந்தோம்.”

சரோஜினி சிரித்தபடி சொன்னாள்.

“அப்படியா?”

“எங்கே அம்மா, அப்பாவைக் காதலித்துப் பிடித்தீர்கள் என்று சிரித்தபடி வீட்டுச் சண்டை முடிந்த போது கேட்டேன். ‘அந்தக் கதையை விட்டி. அப்போது வெறும் கிளார்க்காக இருந்தார். பாவம், ஏமாற்றக்கூடாது என்று இரக்கப்பட்டுக் கட்டினேன். இப்போது பதவி உயர்வு, பணம் அத்தோடு திமிரும் வந்து விட்டது. எப்படியெல்லாம் பேசி அடிக்கிறார் பார்த்தாயா? என்றார். அப்படியெல்லாம் எனக்கு நடந்துவிடக்கூடாது”

வலிந்த சிரிப்பை வரவழைத்தபடியே சரோஜினி சொன்னாள்.

“நீயும் இரங்கித்தான் என்னைக் கட்ட வருவாய் போலிருக்கிறது” அவளது கன்னத்தைத் தட்டிவிட்டுச் சொன்னாள்.

அப்பா அங்கு வந்து ஐந்து, ஆறு மாதங்கள் ஆகி விட்டது. முன்போலவே இடையிடை கங்காதரனிடம் றாழுக்கு வந்து சென்ற போதும் முகத்திலும் நடையிலும் முன்னர் இருந்த உற்சாகமும் கலகலப்பும் சரோஜினியிடம் இருக்கவில்லை.

“அப்பாவிற்கு எங்கள் விஷயம் பற்றி கொஞ்சம் தெரிய வந்து விட்டது. தம்பியும் கூறியிருக்க வேண்டும். நான் நேடியாகவே எல்லாம் சொல்லி விட்டேன். தாத்தாவின் அனுமதியையும் தெரிவித்தேன்.”

“நல்லது. நான் உன் நல்ல வாழ்க்கையை விரும்பும் அப்பா தானே. ஏன் இவற்றையெல்லாம் மறைக்க வேண்டும். நான் ஒருவனைப் பேசி பெண் பார்க்க வருகிறார்கள் என்று சொல்லும் போது திடீரென காதலைச் சொல்லி ஏன் சண்டை போட வேண்டும். நீ சொல்லுவதெல்லாம் நல்லதாகவே இருக்கிறது. எப்படியும் நான் ஒரு தடவை நேரமிருக்கும் போது கும்பகோணம் போய் என் நண்பர்களிடம் விசாரித்து விட்டே முடிவைச் சொல்லுகிறேன் என்றார்?”

சரோஜினி அப்பா கூறியதை அப்படியே கங்காதரனிடம் ஒப்புவித்தாள். கடைசியாக அவர் கூறிய வார்த்தையை மட்டும் தணிக்கை செய்து விட்டாள்.

“நான் விசாரித்து முடிவு சொல்லும் வரை காதலையும் கூடித் திரிவதையும் கொஞ்சம் கட்டுப்படுத்தி வை”

18

சரோஜினி கும்பகோணம் சென்று திரும்பிய அப்பாவின் முடிவு கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்தாள். இத்தனைகாலம் கட்டிய கோட்டையெல்லாம் இடிந்து போவதை அவளால் எண்ண முடியவில்லை. எல்லாம் அழிந்து உலகில் தானே தனித்து நிற்பதான உணர்வு ஏற்பட்டது. ஆறுதல் கூற, ஆலோசனை பெற எவருமில்லை. எவ்வித தீர்மானமும் எடுக்க முடியாது தவித்தாள். சாப்பாடு, கல்லுரிப்படிப்பு எதிலும் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. வீட்டில் எதுவும் பேசாமல் நடிக்க முயன்றாள்.

கங்காதரன் மட்டுமே அவளுக்கு மன அமைதியும் ஆறுதலும் தந்திருந்தான். அவனையே கைவிடுவது என்பதை எண்ணிப்பார்க்கவே முடியாதிருந்தது. கங்காதரனை நினைக்கும் போதெல்லாம் இதயத்தை ஈட்டியால் குத்துவது போலிருந்தது. இரண்டு மூன்று நாட்களாகத் தூக்கமின்றித் தவித்தாள். காலேஜ் செல்வதாகப் புறப்பட்டு பாதி வழியில் திரும்பி வந்து படுத்துக் கொண்டாள். ஸ்கூட்டர் ஓட்டவே முடியவில்லை. வழியிலே ‘என்னம்மா கண்ணில்லையா?’ என ஒருவன் கத்தினான். கட்டிலில் புரண்டாள். எவ்விதமும் அமைதி தேடமுடியவில்லை.

எப்படியும் கங்காதரனே தன் பிரச்சினையைத் தீர்க்கத்தக்கவன் என்ற எண்ணம் மனதில் வலுப்பெற்று வந்தது.

கங்காதரனைப் பார்க்காமல், போன் செய்யாமல் நாலு நாட்களைக் கழித்து விட்டாள். அன்று கல்லுரிக்குச் செல்வதாகப் புறப்பட்டாள். நேடியாக கங்காதரனின் பிளாட்ஸ் றாழுக்குச் சென்றாள். அறை பூட்டியிருந்தது. திறந்து உள்ளே சென்று கதவை அடைத்துக் கொண்டாள். நெஞ்சில் முன்னர் அங்கு வரும் வேளை இருந்த மகிழ்ச்சியோ, இன்ப நினைவுகளோ எதுவுமில்லை. நெஞ்சு அடித்துக் கொண்டது.

காலையில் காப்பி தவிர எதுவும் சாப்பிடவில்லை. பசி எடுத்தது. அங்கிருந்த ரொட்டியில் பட்டர் தடவி வாழைப்பழத்துடன் சாப்பிட்டாள். காப்பி தயாரித்துக் குடித்தாள். தன் றுமமாக எண்ணி பெருக்கித் துடைத்துப் பரவாக்கிய அந்த அறை அந்நியர் அறை போல அவளை உணரச் செய்தது.

மேசையிலிருந்த புத்தகங்களை எடுத்துப் படித்துப் பார்த்தாள். மனம் ஓடவில்லை. தொடர்ந்த சிந்தனை உடலையும் மனதையும் சோர்வடையச் செய்தது. டிவியை சில நேரம் போட்டுப் பார்த்தாள். ரூயட் பாடல்களும் காதற்காட்சிகளும் முன்னர் கவர்ச்சியாக இருந்தவை கசப்பாகத் தோன்றின. நண்பகலாகி விட்டது. காத்திருப்போமா, விடுவோமா என மனம் பேதலித்தது. சிறிது நேரம் படுத்துப் பார்ப்போம் என ஃபாணைப் போட்டு விட்டு கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டாள். ஒரு தலையணையை அணைத்துக் கொண்டாள். ஏதோ அறியாமல் தன் நெஞ்சு உடைந்து மண்டை வெடிப்பது போலிருந்தது. வாய்விட்டு அழுதாள். வெளியே கேட்காதிருக்க வேண்டும் என அணைத்த தலையணையால் வாயை அடைத்துக் கொண்டாள். அழுகை ஓய்ந்த களைப்பு வேறு. அவளை அறியாமல் கண்கள் சோர்ந்தன.

கதவு தட்டும் ஓசை. கனவிலேயா என்ற சபலம். மீண்டும் ஓசை. நினைவு வந்தவளாகத் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். உடையைச் சரி செய்து கொண்டு ஓடிச் சென்று கதவைத் திறந்தாள். கங்காதரன்.

எதுவும் பேசாமல் வந்து கட்டிலில் இருந்து கொண்டாள்.

கதவை அடைத்து விட்டு வந்த கங்காதரன் அவளது முகத்தையும் கலைந்த முடியையும் பார்த்து விட்டு வியப்போடு சொன்னான் :

“சரோ, இது என்ன கோலம். காலேஜ் போகாமல் தூக்கமா? முதலில் முகத்தைக் கழுவி முடியை வாரு. என்ன நடந்தது உனக்கு. காலேஜுக்கே போகவில்லையா?”

எதுவும் பேசாமல் சோர்வோடு எழுந்து அவனிட்ட கட்டளையைக் கவனிக்க முதலில் பாத்ரூமிற்குச் சென்றாள்.

கங்காதரன் வெளிப்பைப்பில் முகத்தைக் கழுவி துடைத்து விட்டு, பிறிஜிலிருந்து பாலை எடுத்து காபி தயாரிக்க எரெக்ட்ரிக் அடுப்பிற்குச் கவிச்சைப் போட்டான்.

பாத்ரூயில் முகம் கழுவி, தலைவாரி விட்டு சோர்வோடு வந்து கட்டிலில் அமர்ந்த சரோஜினியிடம் காப்பியைத் தந்தான். ஏதாவது சாப்பிடுகிறாயா எனக் கூறி பிஸ்கெட்டை எடுத்து வந்து கொடுத்தான். அதை வாங்கி விழுங்க முயன்றாள். முடியவில்லை.

“என்ன சரோஜ், என்ன நடந்தது, காலேஜுக்கு போகாமல் இங்கே தூங்குகிறாயே. சொல்லு. அப்பாவோடு பிரச்சினையா? என்ன நடந்தது என்று சொல்லு. உன்முகமே சரியில்லை...”

கங்காதரன் கட்டிலில் அவள் அருகே உட்கார்ந்து அவளது மௌனத்தைக் கலைக்க முயன்றான்.

வலது கையில் பிஸ்கெட் துண்டு அப்படியே இருக்க, அவளது கையில் இருந்த காப்பி கப் கை நடுக்கத்தில் அசைவது போலிருந்தது, கப்பை கையில் வாங்கிய படி ‘சரோ சரோ’ என்று அழைத்தபடி கப்பைக் கீழே வைத்தான்.

“கங்கா... கங்கா...” எனக் கூறியபடி நெஞ்சடைக்க விம்மி விம்மி அழுத் தொடங்கினாள். அவளை அணைத்தபடி முதுகைத் தட்டி ஆற்ற முயன்றான். அழுகை முடிந்து வார்த்தைகள் வெளிவர நீண்ட நேரமானது.

19

சரோஜினியின் அப்பா முருகப்பனின் நியாயத்தில் ஓரளவு உண்மையும் இருப்பதைக் கங்காதரனால் எண்ணிப் பார்க்க முடிந்தது. வெறும் கற்பனையால் அல்ல. தன் குடும்பத்தில் முன்னர் ஏற்பட்ட அனுபவத்தையும் கொண்டேதான். தாயாரின் திருமணப் பிரச்சினையை அவன் அறிந்திருந்தான்.

ஆனால் அதே வேளை வழிபாட்டுக்குரிய தியாகியாக வாழ்ந்த தன் தாத்தாவின் தியாகச் செயலை முருகப்பனின் பேச்சும் செயலும் இழிவுபடுத்துவதாக இருந்ததே கங்காதரனை வருத்தியது.

சரோஜினியின் நிலைக்கு வருந்திய வேளை தான் அடையும் ஏமாற்றத்தைச் சகிப்பதும் மிகச் சிரமமாக இருந்தது. சரோஜினியைச் சமாதானம் கூறி அனுப்பி விட்ட போதும் அவனால் இரவு பூராவும் சாப்பிடவோ, தூங்கவோ முடியவில்லை. எவரிடமும் கூறி ஆறுதலடைய முடியாத துன்பம் வாட்டி வதைத்தது. அவ்வேளையும் தன் தாத்தாவின் நினைவே ஆறுதலளித்தது. தாத்தா கோவிந்தராஜனை சரோஜினியின்

அப்பா முருகப்பனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். மலையும் மடுவும் புனுகும் புழுவும் போலவே ஒப்பிடக் கூடியதாக எண்ணிக் கொண்டான்.

மகாத்மாவின் போதனையைக் கடைப்பிடித்து வாழ்க்கையையே தியாகம் செய்த தாத்தாவையும் தொடர்ந்த பரம்பரையையும் சாதியை மட்டுமே வைத்து முருகப்பன் குறைகண்டு மகளின் வாழ்வுச் சுதந்திரத்தைப் பறிக்க முயன்றது மட்டுமல்ல மேலும் இரண்டு விஷயங்கள் கங்காதரனின் மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்தன. 'அவன் லஞ்ச ஊழலில் என் மானத்தையும் கெடுக்க வந்துள்ளான்' என்பதை சரோஜினியின் தாத்தாவின் மனவேதனை மூலம் அவன் ஓரளவு ஊகித்திருந்த போதும் இத்தனை பயங்கர ஊழல் என கங்காதரன் எதிர்பார்க்கவில்லை, சரோஜினி மூலமே அந்தப் பெருஞ்சாளியின் ஊழலை அறிய முடிந்தது.

சென்னையில் ஆர்.கே மடச்சாலையில் சரோஜினியின் பெயரில் அறுபத்திரண்டு இலட்சம் ரூபாவில் ஒரு ஷாப்பிங் காம்ப்ளெக்ஸ் வாங்கி விட்டிருப்பதாக அவள் கூறியிருந்தாள்.

“கறுப்புப் பணத்தில் என் பெயரை ஏன் மாட்டுகிறீர்கள்?” சரோஜினி கேட்டாள்.

“பணமென்றால் பிறகு என்னடி கறுப்பு. வெள்ளை என்றே பேச்சு...”

“எனக்குத் தேவையில்லை...”

“உனக்கும் தம்பிக்கும் என்று தானே இந்தப் பணமெல்லாம் சேர்த்தேன்...”

“உங்க லஞ்சப் பணத்தைப் பதுக்க என் பெயரை எப்படிப் பயன்படுத்துவீங்க...”

நாட்டுக்காக தியாகம் செய்த தாத்தாவை, ஒரு குடும்பத்திற்காக மக்கள் பணத்தை கொள்ளையடித்துச் சேர்த்த தந்தையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தே சொன்னாள்.

“இப்படியெல்லாம் பேச உனக்கு துணிச்சல் எப்படி வந்தது...” என்று சொல்லி கன்னத்தில் அறைந்தார்.

சரோஜினி கண்ணீரோடு கதை சொன்னாள்.

காதல் விஷயத்தில் கடைசி ஆயுதமாக, இரண்டு வருடங்களாக கங்காதரனுடன் பாஹுவு வைத்திருந்ததைப் பற்றித் தந்தையிடம் சொன்னாள்.

“கர்ப்பமடையாமல் கவனமாகத் தானே நடந்திருக்கிறாய். அப்படியே வேணுமென்றால் இனிமேலும் போய் பட்டி. ஆனால் கலியாணம் மட்டும் கட்டவிட மாட்டேன், அந்தப் பறைப் பரம்பரையில்...”

சரோஜினியின் தாத்தா முன்னர் மகனைப் பற்றி மனநோவோடு கூறியவை அவனது நினைவில் வந்தது: ‘என் மகன் ஒரு மூர்க்கன்’

லஞ்ச ஊழலில் நுழைவது, சாதியைப் பற்றி இழிவாகப் பேசியது இரண்டையும் கங்காதரனின் மனதால் ஏற்க முடியவில்லை.

சரோஜினியின் தாத்தா தியாகி கோவிந்தராஜன் மேல் வைத்திருந்த மதிப்பையும் மரியாதையையும் எண்ணிப் பார்த்தான். லஞ்சப் பணத்தில் ஊறி வாழ்ந்து கொண்டு பெருமை பேசும் முருகப்பனையும் நினைத்துக் கொண்டான்.

நாட்டு விடுதலைக்காகப் போராடி இளமைக்கால வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்தது மட்டுமல்ல மகாத்மா புகட்டிய வழிப்படி நடந்தும் வாழ்க்கையைப் போராட்டமாக்கிய தன் தாத்தாவை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடிந்தது மற்றொரு போராளியால்தான் எனவும் சரோஜினியின் தாத்தாவின் மதிப்பீட்டை எண்ணி மனதைத் தேற்றிக் கொள்ள முயன்றான்.

தன் தாத்தாவின் தியாக வரலாற்றை ஒரு காலத்தில் எழுதி வைக்க வேண்டும், நூலாக வெளியிட வேண்டும் எனவும் அவன் எண்ணியிருந்தான். அதற்கான நாளையும் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே வந்தான்.

கங்காதரன் அறிந்த அளவில் கோவிந்தராஜன் பால கங்காதர திலகரின் வழியில் வந்தவருடன் காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் தீவிரவாதியாகவே இருந்தார். கல்லூரிப் படிப்பை விட்டு கதர் உடுத்து உள்ளூர் காங்கிரஸ் முழுநேர ஊழியனாக உழைத்தார்.

பல்வேறு கூட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபட்டு போலிஸாரின் தடியடி வாங்கியது மட்டுமல்ல அவர்களது கெடுபிடிப் பார்வையும் அவர்மேல் பட்டிருந்தது. பல்வேறு காங்கிரஸ் தலைவர்களையும் அங்கு அழைத்து இயக்கத்தைப் பரவலாக, பலமாக அமைத்த பெருமையும் அவருக்கு இருந்தது. பல நூற்றுக் கணக்கான தொண்டர்களை அங்கு அவரால் திரட்டிவிட முடிந்தது.

இருந்தாலும் தொண்டர்களிடே இரு பிரிவு ஏற்படவே செய்தது. முன்னணி சார்ந்த தீவிரவாதிகள் ஒரு புறமும், மகாத்மா சார்ந்தவர் மறு புறமாகவும் இருந்தனர்.

1942ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 9ல் 'வெள்ளையனே வெளியேறு' என்ற காஸ்கிரசின் மகாநாட்டில் மகாத்மா காந்தியின் அறை கூவலில் இரு பகுதியினரும் இணைந்தபோதும் முரண்பட்ட பணிகளில் ஈடுபட்டனர். தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டதும் ஒரு பகுதியினர் கூட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், மறியல்களில் ஈடுபட்டபோது, 'செய் அல்லது செத்து மடி' என்ற கூற்றை முன்வைத்து தீவிரவாதிகள் ரெயில் நிலையங்களை எரித்து பாதைகளைத் தகர்த்தல், தபால் நிலையங்களை எரித்து டெலிபோன் கம்பிகளை வெட்டுதல், போலீஸ் நிலையங்களைத் தாக்கி தீவைத்தல் போன்ற வேலைகளில் ஈடுபட்டனர். இலட்சக்கணக்கானவர் தாக்கப்பட்டனர். போலிஸார் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தவரை சுட்டுத் தள்ளினர். சிறைகள் நிரம்பின. தீவிரவாதிகள் தலைமறைவாக இருந்து அரசின் பணிகளைச் சீர்குலைத்த போதும் அவர்களிலும் பல்லாயிரக் கணக்கானோர் கைது செய்யப்பட்டனர்.

தலைமை தாங்கும் தீவிரவாதிகளைச் சுடுவதற்கும் போலிஸார் தயாராயிருந்தனர். போராட்டத்தில் ஓரளவு தணிவு ஏற்பட்டதும் தீவிரவாதிகளைத் தேடிப்பிடித்து சிறையில் தள்ளும் வேலை நடைபெற்றது.

தீவிரவாதியான கோவிந்தராஜனோடு கூட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்களில் மட்டும் ஈடுபட்ட சுப்பிரமணியனும் ரெயில் பாதை தகர்ப்பு, டெலிபோன் கம்பி வெட்டு, தீவைத்தல் போன்ற தேசவிரோத, சதிக்குற்றங்களுக்காகத் தேடப்பட்டான். அகப்பட்டால் வாழ்நாள் பூராவும் சிறை, தொடர்ந்த போராட்டத்திற்கு உதவ முடியாமல் போகலாம் என

எண்ணி போலீஸார் வலையில் அகப்பட முடியாதபடி தலைமறைவாக, சிலகாலம் ஒளிந்து வாழ்வதாக முடிவு செய்தனர். அதற்குரிய இடமாகத் தக்க தெருப்பாதையே இல்லாத உட்புறமாக களப்பால் என்ற அரிசனர் வாழும் சேரிப்பகுதிக் கிராமத்தை நாடினர். அக்கிராமத்திலிருந்த காங்கிரஸ் அனுதாபி ஒருவரது குடிசைக்கு நீண்ட இரவுகளாக நடந்து சென்று சேர்ந்தனர்.

வேறு கிராமத்தில் வாழ்ந்த உறவினர், கூலி வேலைதேடி வந்தவர் என அறிமுகப் படுத்தப் பட்டனர். வாராத முடி, மழிக்காத தாடியுடன் அழுக்கான நாலு முழமும் கட்டி சிறு துண்டைத் தலையில் முண்டாசாகக் கட்டிக் கொண்டனர்.

வயிற்றை நிரப்பக் கூலி விவசாயிகளாக மற்றவர்களுடன் ஆங்காங்கே வேலை செய்தனர். பிறருடன் சிலமாதங்கள் பேசுவதைக் குறைத்து அங்குள்ள பேச்சு வழக்குகளையும் பழக்க வழக்கங்கள் சடங்கு முறைகளையும் கற்றுக் கொண்டனர். அவர்களது சிறு தெய்வ வழிபாடுகளிலும் ஈடுபட்டு சேரிவாசிகளாக மாறினர்.

நகரத்திற்குச் செல்பவர் மூலம் சுதேசமித்திரன் பத்திரிகை பெற்றே செய்திகளை அறிந்து வந்தனர். கிராமத்தில் ஓய்வு நேரம் தாராளமாக இருந்தது. விதைப்பு, களைபிடுங்கல், அறுவடை காலங்களிலேயே போதிய வேலை கிடைத்தது. அக்காலங்களில் சிறுவர் தொடக்கம் கிழவர் வரை வயல்களில் உழைத்தனர். கிடைக்கும் கூலி ஆண்டு பூராவும் வயிற்றை நிரப்பவே போதாதிருந்தது. சில காலங்களில் பச்சையினகாயைக் கடித்துக் கொண்டு சோறு சாப்பிடப் பழகினர்.

ஓய்வான காலத்தைச் சேரிமக்களுக்குப் பயன்படும் பணிகளைச் செய்வதில் கோவீந்தராஜனும் சுப்பிரமணியமும் முன்நின்றனர். சேரிப்பகுதியைத் துப்புரவாக்குதல், குடிசைகளைச் சீராக்கல் மட்டுமல்லாமல் சிறுவர் சிறுமியருக்கு எழுதப் படிக்கச் சொல்லித் தருவதிலும் ஈடுபட்டனர். ஆரம்பத்தில் சிறுவர், சிறுமியர் மணவைப் பரப்பி எழுத்துகளையும் எண்களையும் எழுதப் பழக்கினர். பின்னர் அலேட்டுகளில் எழுதப் பழக்கி நோட்டுகள் வாங்கி பென்சிலால் எழுதவும் ஆரம்ப நூல்களைப் படிக்கவும் சொல்லித் தந்தனர். மரங்களின் கீழும் பழைய காலங்களில் குடிசைகளிலும் பாடம் பயிற்றுதல் நடைபெற்றது.

சுப்பிரமணியம் தான் எடுத்து வந்த சத்திய சோதனை நூலை நாஸ்தோறும் பக்கம் பக்கமாகப் படித்து மகாத்மாவின் தியாகம், கொள்கைகளை விளக்குவான்.

மகாத்மா வழியில் காங்கிரஸ் பெறும் விடுதலை மூலமே அவர்களுக்குச் சமத்துவமும் நல்ல வாழ்வும் கிட்டமுடியும் என சுப்பிரமணியம் விரித்துக் கூறுவான்.

சில மாதங்களில் காங்கிரஸ் அலுவலகத்துடன் மறைமுகமாகத் தொடர்பு கொண்டு கரும்பலகை, கிலேட்டுகள், பாடப் புத்தகங்களும் பெற்று கல்வியைப் பரவலாக்கவும் தரத்தை உயர்த்தவும் ஏற்பாடு செய்தனர். அவரவர் ஆர்வத்திற்கு ஏற்ப படிப்பில் தேர்ச்சி பெற்று வந்தனர்.

பெண் பிள்ளைகளில் குறிப்பாக மாரியம்மாவும் காளியாத்தையும் அதிக ஆர்வம் காட்டி கிடைக்கும் புத்தகங்களை அதிகமாகப் படித்து, சந்தேகங்களை ஆசிரியர்களான இருவரையும் அணுகி தீர்த்துக் கொண்டனர்.

மாரியம்மா பெரிய பெண்ணானதும் வகுப்பில் வந்து படிப்பதை நிறுத்திவிட்டனர். அதற்கு எதிர்ப்பாகப் பேசி ஒருமாதம் கழித்து மீண்டும் வகுப்புக்கு வர செய்ததே பெரிய பாடாய் போய்விட்டது. அதைத் தொடர்ந்து காளியாத்தா இருவரதும் வெற்றியின் பின்னர், வயது வந்த தொடர்ந்து காளியாத்தா இருவரதும் வெற்றியின் பின்னர், வயது வந்த பின்னரும் பெண்களின் படிப்பு தொடர்ந்தது. மாரியம்மாவின் பெரியப்பா வீட்டிலேயே தங்கினார். அவர் காங்கிரஸ் அனுதாபியாயிருந்தார். வயல் வேலையிலும் சரி, பாடம் படிப்பதிலும் சரி மாரியம்மாவின் திறமை, கோவிந்தராஜனைக் கவர்ந்திருந்தது. ஏனோ தெரியாது அவளது படிப்பில் அதிகக் கவனம் செலுத்தினார்.

மகாத்மா காந்தியின் தீண்டாமை, சேரி ஒழிப்பு, விதவைத் திருமணம், சமத்துவம், கிராம ராஜ்யம் போன்ற கொள்கைகளில் சுப்பிரமணியனுக்கு அதிகப்பற்றும் ஆர்வமும் இருந்தது. அவனது பிரச்சாரம் கோவிந்தராஜனையும் சிந்திக்கத் தூண்டியது.

கிராமங்களில் குறிப்பாக அரிஜன மக்களின் துன்பங்களையும் கஷ்டங்களையும் அங்கு எதார்த்தமாக இருவராலும் அறிந்துணர்

முடிந்தது. காங்கிரஸ் தொண்டர்களின் கிராமப் பணி மூலமே கிராமராஜஜத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என சுப்பிரமணியம் கூறுவதற்கு மாறாக அரசியலால்தான் சமூக மாற்றம் ஏற்படுத்த முடியும் எனக் கோவிந்தராஜன் கருதினான்.

இரண்டரை ஆண்டுகள் தலைமறைவு வாழ்க்கை நீடித்தது. மீண்டும் நகருக்குச் சென்று சுதந்திரப் போராட்டத்தைத் தொடர்வதாகத் தீர்மானித்தனர். சிரமம் ஏற்பட்டால் மீண்டும் அங்கேயே வருவதாகவும் எண்ணிக் கொண்டனர்.

மாரியம்மாவையும் மற்றைய ஆர்வமாகக் கற்ற ஓரிருவரையும் வகுப்புகளை நடத்தப் பயிற்சி அளித்தனர்.

அவர்களிருவரும் வெளியேற உள்ள செய்தியை ஊகித்த மாரியம்மா மாலையில் ஆற்றங்கரைக்குப் போகப் புறப்பட்ட கோவிந்தராஜனைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“நீங்க ஊருக்குப் போகப் போகிறீர்களாம். உண்மையா?”

கோவிந்தராஜனுக்குப் பதில் கூறுவது கஷ்டமாகிவிட்டது.

“போனாலும், சீக்கிரம் வந்துவிடுவேன்..”

சோர்ந்திருந்த அவளது முகத்தைப் பார்த்தபடி சொன்னான்.

“அங்கே போலிஸார் உங்களைப் பிடித்து விடலாம் எனப்பெரியப்பா சொன்னார்”

மாரியம்மா தலை குனிந்தபடி பெருவிரலால் நிலத்தைக் கீறியபடி சொன்னாள்.

“அப்படியெல்லாம் நடக்காது. நடந்தாலும் ஆச்சரியமில்லை. சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பல ஆயிரக் கணக்கானவர் சிறையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் நானும் ஒருவனாவேன். அதிலென்ன..”

“என்னவோ எனக்குப் பயமாயிருக்கு. இங்கே கிடைக்கும் பேப்பரெல்லாம் இப்போது படிக்கிறேன். உங்க உதவியால்தான்..”

“பயப்பட என்ன இருக்கு. அப்படித் தான் போலிஸார் பிடித்தால் நீ என்ன செய்வாய்..”

“நான் அழுவேன்..”

“நீ என்ன சின்னப் பிள்ளையா ?”

“எப்படியானாலும் நீங்க கட்டாயம் இங்கே எங்களை யெல்லாம் பார்க்க வருவீங்கதானே..”

“நிச்சயமாக. எவரைப் பார்க்கவிட்டாலும் உன்னையாவது பார்க்க வருவேன்..”

சிரித்தபடி கோவிந்தராஜன் சொன்னதும் கீழே பெருவிரலால் வட்டமிட்டதைப் பார்த்தபடி சிரித்தான்.

“வரும்போது என்ன வாங்கி வருவீர்கள் ?”

“புத்தகங்கள்..”

“நல்லது. வேறு..”

“கொலுசும் மெட்டியும். உனக்குப் பிடித்ததை எடுத்துக் கொள்ளலாம்..”

கோவிந்தராஜன் சிரித்தபடி கேலியாகச் சொன்னான். அவ்வார்த்தையைத் தாங்காமல் அவள் தன் குடிசையை நோக்கி ஓடினாள்.

அன்றிரவே இருவரும் எவருமறியாது புறப்பட்டு விட்டார்கள். பலரிடம் பிரிவு பற்றியே கூறவே முடியாதநிலை. மாரியம்மாவின் பெரியப்பா மேற்கே செல்லும் நெடுஞ் சாலைவரை சென்று வழியனுப்பி விட்டு அதிகாலையில் குடிசைக்குத் திரும்பினார்.

மூன்று மாதத்தில் இருவரும் கைது செய்யப்பட்டு சதிக்குற்றம் சாட்டப்பட்டு வழக்கு நடந்தது. ஆறுமாதத்தில் தீர்ப்பு வந்தது. கோவிந்தராஜனுக்கு 10 ஆண்டுக் கடுங்காவலும் சுப்பிரமணியனுக்கு 2 ஆண்டு சிறைத் தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது.

இருவரும் வெவ்வேறு சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். கோவிந்தராஜன் வேலூர் சிறையில் அடைக்கப் பட்டார். பகலில் குவாரியில் கல்லுடைக்கும் வேலை. கடுழியச் சிறை.

1947 ஆகஸ்டில் சுதந்திரம் அறிவிக்கப் பட்டதைத் தொடர்ந்து அரசியல் சிறைக் கைதிகள் எல்லோரும் விடுதலை செய்யப் பட்டனர்.

சுதந்திரதின விழாவுடன் சிறை சென்று போராடிய கைதிகளும் கௌரவிக்கப்பட்டனர். கோவிந்தராஜன் பாராட்டுகள் எதையும் ஏற்க முன்வரவில்லை. உடனேயே அரசியலாதிக்கம் தேடுவதில் பலர் முன்னின்றனர்.

1948 ஜனவரி 26ல் மகாத்மாகாந்தி சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார். அதையொட்டி மகாத்மா அலை எங்கும் வீசத் தொடங்கியது.

நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்து விட்டது. இனிமேல் தீவிரவாதப் போக்கு வேண்டியதில்லை. மகாத்மா காட்டிய வழிநடப்பதும் கிராமராஜனும் அமைப்பதுமே சரியானவழி என கோவிந்தராஜனும் முடிவு செய்தார்.

மூன்று ஆண்டுகளாகவும் களப்பால் கிராமம் கோவிந்தராஜனின் நெஞ்சில் நாள்தோறும் சலனம் ஏற்படுத்திய போதும் அங்கு போக முடியவில்லை. அதற்கான சூழ்நிலையையும் தீர்க்கமான முடிவை நடைமுறைப் படுத்துவதையும் எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மகாத்மாவின் பேச்சு, எழுத்துகள் மட்டுமல்ல செயலாற்றும் துணிச்சலும் அவனைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தன. வாழ்க்கையில் எதிர் நீச்சல், ஏதாவது மகாத்மா போதனையைத் தன் வாழ்வில் சாதிக்க வேண்டும்.

அன்று காலை எழுந்து கதருடையுடன் தோளில் பையுடன் பஸ் ஏறிச் சென்று நெடுஞ் சாலையில் இறங்கி களப்பால் கிராமத்தை நோக்கி நடந்தான். ஏதோ ஒரு வித உந்தலும் துணிச்சலும், மாலை ஐந்து மணி வரையில் கிராமத்தை அடைந்தான். அவன் வரவை அறிந்ததும் குடிசைகளில் இருந்தவரும் வயல்களில் வேலை செய்தவருமாக எல்லோரும் ஓடிவந்தனர். தமது மகிழ்ச்சியையும் ஆரவாரத்தையும் தெரிவித்தனர். அங்குள்ள படிப்பு, வளர்ச்சி, சுதந்திரதினக் கொண்டாட்டம் பற்றிய செய்திகளைச் சொல்லினர்.

கோவிந்தராஜன் கண்கள் படபடக்கும் நெஞ்சுடன் மாரியம்மாவைத் தேடின. காணவில்லை.

மேலும் பொறுமையின்றி ஆற்றாநிலையில் அவளது பெரியப்பாவிடம், ‘மாரியம்மா எங்கே? காணாமே’ எனக் கேட்டான்.

“அவளுக்குக் கலியாணமாகிவிட்டது..”

அவளது நெஞ்சம் ஒரு கணம் அதிர்ந்தது. சிறிது நேரம் எதுவுமே பேச முடியவில்லை.

“எங்கே”

“இங்குதான்..”

“அப்போது ஏன் வரவில்லை..”

“அவளது புருஷன் மிராகதாரிடம் அதிகக் கூலி கேட்டான் என்று கொலை செய்து விட்டார்கள். விதவையாகிவிட்டாள். அதுதான்..”

“என்ன கொடுமை..”

கோவிந்தராஜன் நெஞ்சே மீண்டும் அதிர்ந்தது. ஊமையானான். ஒரே மௌனம்.

இரவு பூராவும் சிந்தனையில் தூக்கமே வரவில்லை. காலையில் ஆற்றங்கரைக்கு வேப்பங் குச்சியுடன் முன் போலப் போகும் போதும் எங்கும் நோட்டம் போட்டான். மாரியம்மா கண்ணில் படவில்லை. தூரத்தில் வயலுக்குப் பெண்களுடன் நடந்து போவது போலப் பிரமை.

காலையில் எல்லோரும் வயலுக்குச் சென்று விட்டனர். அவளைக் கவனிக்க வீட்டில் பெரிய தாயார் மட்டும் இருந்தாள். காலையில் பழஞ்சோறைக் கொடுத்து விட்டுப் பசலுக்காகப் பொங்கினாள்.

பெரியதாய் அங்குள்ள செய்திகள் எல்லாம் சொன்னாள். மாரியம்மா அங்கு கிடைக்கும் பத்திரிகைகள் படித்து செய்திகளை எல்லோருக்கும் சொல்வதும் கலியாணம் நடந்து மூன்று மாதத்திலேயே விதவையானது பற்றியும் விரிவாகச் சொன்னாள்.

“குழந்தை எதுவும் உண்டாகவில்லையா?”

“இல்லை. அப்படியிருந்தாலும் அவளுக்கு ஒரு ஆறுதல் கிடைத்திருக்கும்.”

மாலையில் எல்லோரும் குடிசைகளுக்குத் திரும்பிவிட்டனர். மீண்டும் எல்லோரும் வந்து அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். மாரியம்மா மட்டும் வரவில்லை.

எல்லோருடனும் பேசி முடிந்ததும் பெரியப்பாவின் குடிசையிலிருந்தே அவரிடம் தன் திட்டத்தைக் கூறி மாரியம்மாவை அழைத்து வரும்படி சொன்னார்.

தயக்கத்தோடு வந்த மாரியம்மாவின் மூன்றாண்டு வளர்ச்சியுடனும் உழைத்த உடற் கட்டுடனும் அவளைப் பார்த்தான். முன் பார்த்த சிறு பெண்ணாக அவளில்லை. சேலை கட்டியிருந்தாள். நன்கு வாராத முடியை அள்ளி முடித்திருந்தாள். குளத்தில் குளித்து வந்த குளுமை தெரிந்தது.

“எல்லாம் சொன்னார்கள். நான் உன்னைப் பார்க்கவும் தானே முன்னர் கூறியபடி வந்தேன்..”

மாரியம்மா விம்மி விம்மி அழுத் தொடங்கினாள்.

அவள் அழுகை ஓயும் வரை எதுவும் பேசாமல் சிறிது நேரம் இருந்தான்.

“உன்னை அழைத்துப் போகவே நான் வந்தேன்.”

கண்களை முந்தாணைச் சேலையால் துடைத்தபடி கீழே நோக்கிய பார்வையை சிறிது நிமிர்த்தி வியப்போடு அவனைப் பார்த்தாள்.

“வேலைக் காரியாக அல்ல என் வீட்டுக் காரியாக...” கோவிந்தராஜன் தொடர்ந்து சொன்னார்.

“அதெப்படி முடியும்..”

“ஏன் முடியாது? பெரியப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டேன். அவர் உன் அப்பா, அம்மாவிடம் சொல்லுவதற்குப் போய்விட்டார்..”

“என்னவோ எனக்குப் பயமாயிருக்கு”

“நான் இருக்கிறேன். பயப்பட எதுவுமில்லை”

கோவிந்தராஜன் தன் பையைத் திறந்து மகாத்மாவின் சத்திய சோதனை நூலின் பாகங்களையும் அவளிடம் நீட்டினான். அவள் முன்னே வந்து பெற்றுக் கொண்டு கண்களில் ஒற்றிவிட்டுத் திரும்ப முயன்றாள்.

“நில்லு இன்னும் இரண்டு பரிசுகள் கொண்டு வந்தேன்..”

இரண்டு கொல்குகளைக் கையில் எடுத்துக் காட்டியபடி சொன்னார் :

“நீ காலில் மாட்டுகிறாயா ? நான் மாட்டிவிடவா..”

அவன் வெட்கச் சிரிப்புடன் தலை குனிந்து விட்டு அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்ப முயன்றான்.

“ம்ம் இங்கேயே நீ மாட்டு..”

அவர் முன்னாலேயே குனிந்து அவற்றை மாட்டிக் கொண்டான். மீண்டும் திரும்ப முயன்றான்.

“மற்றப் பரிசு இருக்கிறது. நானே போட்டு விடுகிறேன். கால்களை நீட்டு..”

ஆசிரியருக்குக் கீழ்ப்படியும் மாணவி போல எதுவும் மறுக்க முடியாத நிலையில் கால் விரல்களை நிமிர்த்தினாள். அவன் இருகால் விரல்களிலும் மெட்டியை மாட்டிவிட்டான்.

“இது என் முடிவு மட்டுமல்ல. மகாத்மாவின் வேண்டுகோள்.”

இன்னும் ஒரு பரிசு இருக்கிறது எனக்கூறி கதர் சேலை ஒன்றையும் கதர் சட்டையுடன் துண்டு ஒன்றையும் கொடுத்து விட்டுச் சொன்னான் :

“விடிய முன்னரே இதைக் கட்டிக் கொண்டு வா. நாம் அதிகாலையிலேயே புறப்பட்டு விடுவோம்..”

“அப்பா, அம்மா, பெரியப்பா” என அவன் சொல்லவும் எல்லோரும் உள்ளே நுழைந்தனர். மங்கிய வெளிச்சத்தில் அவளது கால்களைப் பார்த்து அதிசயித்தனர்.

20

கோலிந்தராஜன் மாரியம்மாவுடன் மாலையில் கும்பகோணத்தில் தன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். தந்தையார் அவ்வேளை இல்லை. தாயாரும் அண்ணியும் மட்டுமே இருந்தனர். மாரியம்மா தயக்கத்துடனேயே அவ்விட்டுள் காலடி எடுத்து வைத்தாள். அவளது மனமும் உடலும் ஓரளவு பதறவே செய்தது. அத்தகைய வீட்டை அவள் தன் வாழ்நாளில் பார்த்ததும் இல்லை; நுழைந்ததுமில்லை.

அண்ணியே முதலில் இருவரையும் பார்த்துவிட்டு ‘அத்தை இங்கே வாங்கோ’ எனக் குரல் எழுப்பினாள். பஸ் நிலையத்தில் இறங்கிய உடனேயே அவளுக்கு குங்குமமும் அள்ளி முடிந்த கூந்தலில் வைக்க மல்லிகைச் சரமும் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தான். ஆனாலும் அண்ணியாலும் அம்மாவாலும் அவன் பட்டிக் காட்டுப் பெண்ணை அழைத்து வந்திருப்பதை இனங்கண்டு கொண்டனர். முகத்திலே பிரயாணக்களை.

“அம்மா, என் மனைவி மாரியம்மா..” என்று கூறிவிட்டு மாரியம்மாவைப் பார்த்து சொன்னான்:

“என் அம்மா, அண்ணி”

மாரியம்மா கையைக் கூப்பி வணங்கினாள்.

காலில் விழுந்து வணங்கக்கூடாது என வழியிலேயே சொல்லியிருந்தான். எவரும் எவர்காலிலும் விழக்கூடாது, அது அடிமைத்தனம் என்பது அவன் கணிப்பு.

“நான் முன்னர் தலைமறைவாக இருந்த கிராமத்திலிருந்து அழைத்துவந்தேன். முதற் பிரயாணம். களைத்து விட்டாள். குளிக்கச் செய்து உடையை மாற்றச் செய்யுங்க, அண்ணி..”

தயக்கத்தோடு நின்ற மாரியம்மாவை அண்ணி அழைத்துச் சென்றாள். அவர்கள் மறைந்ததும் தாயார் தலையில் கைவைத்தபடி அவனிடம் நெருங்கிவந்தாள்.

“என்னடா ஊர், பேர் தெரியாத பெண்ணைத் தாலியும் கட்டாமல் அழைத்து வந்திருக்கிறாயே. அப்பா வந்ததும் என்ன சண்டை நடக்குமோ... எனக்கே பயமாயிருக்கு..”

“நான் இரண்டரை வருஷம் வாழ்ந்த களப்பால் தான் ஊர், அவள் பெயர் மாரியம்மா..”

“சாதி சனம்..”

“சேரிப் பெண்தான். விதவை..”

“என்ன துணிச்சலோடு அழைத்து வந்தாய்..”

“நீங்களும் ஒரு மருமகள் கேட்டீங்க..”

“உன் விதண்டாவாத கேலிப் பேச்சு வேண்டாம். அப்பா வர முன்னர் அழைத்துக் கொண்டு எங்காவது போய்விடு. உன்னை மன்றாட்டமாய் கேட்கிறேன்..”

அழுகைக் குரலாக ஒலித்தது.

“இல்லை அம்மா, அப்பாவிற்கும் மருமகளை ஒரு தடவையாவது காட்ட வேண்டாமா ? அவர் ஏற்கா விட்டால் பிறகு பார்ப்போம்..”

“அப்படியும் ஒரு நினைப்பா. உன் அப்பாவை உனக்குத் தெரியாதா. பிடிவாதம் வேண்டாமடா. நான் சொல்வதைக் கேள்” தாயார் மகளின் தோள்களை இரு கரங்களாலும் பிடித்தபடியே கெஞ்சும் குரலில் சொன்னாள்.

“பார்க்கலாமம்மா. பசிக்கிறது. குளித்து விட்டு வருகிறேன். சாப்பாடு போடம்மா, அவளுக்கும் பசி ...” கோவிந்தராஜன் கூறிக் கொண்டே தன் அறையில் நுழைந்தான். தன்பையை வைத்துவிட்டு டவலை எடுத்துக் கொண்டு குளிக்கச் சென்றான்.

அம்மாவும் அண்ணியும் இருவரையும் உட்காரச் செய்து பதட்டத்தோடு சாப்பாடு பரிமாறினர். அடிக்கடி வாயில் பக்கத்தைப் பயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டனர்.

அம்மா கோவிந்தராஜனின் அறைக்குள் சென்று அவனது பை ஒன்றை எடுத்துத் தன் அறையுள் நுழைந்தாள். மூன்று கைத்தறிச்

சேலைகளையும் தன் சட்டைகளையும் எடுத்துப் பையில் வைத்தாள். மூத்த மகளின் அறைக்குள் மாரியம்மாவை அழைத்து வரும்படி மருமகளிடம் கட்டிக்காட்டினாள்.

நீராடி, புதிய உடை, வாரி முடிந்த கூந்தல், மல்லிகைச் சரம், நெற்றியில் குங்குமம். மாரியம்மா புதுப் பெண்ணாகவே காட்சியளித்தாள்.

முகத்தில் ஓரளவு பட்டிக் காட்டுத்தனம் தவிர ஒரு குறையுமில்லை. இளமைப் பொலிவு அப்படியே இருந்தது. சாதி, விதவை என்ற கற்பனைகளே அம்மாவைப் பயமுறுத்தின.

பையிலுள்ள சேலை சட்டையை மாரியம்மாவிடம் காட்டி ஆயிரம் ரூபா பணத்தையும் அதனுள் வைத்தாள். அவளின் கையில் இரண்டு காப்பைப் போட்டு ஒரு தங்கச் சங்கிலியைக் கழுத்தில் இடச் செய்து சட்டைக்குள் மறைக்கச் செய்தாள்.

“இதெல்லாம் எதற்கு- அவருக்குத் தெரியாமல்..”

அத்தை, மாமி, அம்மா என்று எவ்வாறாயினும் அழைக்கத் துணிவு வரவில்லை.

“இவையெல்லாம் உனக்காக வைத்திருந்தவை. கவலைப்படாதே. அப்பா வந்ததும் சொல்லிவிட்டு வேறு இடத்துக்குப் போய் விடலாம்..”

அம்மா சமாளித்துப் பேசினார். பதட்டத் தோடும் பயத்தோடும் என்ன பேசுவது, செய்வது என்று தெரியாமல் மாரியம்மா மருண்டு கொண்டிருந்தாள்.

அப்பா வந்ததும் நடைபெறப் போகும் நாடகத்தைப் பார்க்க மாரியும் மருமகளும் தயாராயினர். இருந்தாலும் அப்பாவிற்கு முன்னர் அண்ணனே வந்தான். நிலமையை அறிந்து கிராமத்துக்குப் போய் விடும்படி அவனும் தம்பிக்கு அறிவுரை வழங்கினான்.

அப்பா வந்ததும் நடைபெறக் கூடிய நாடகத்தின் தீவிரத்தைக் குறைப்பதாக மூத்தவனே தந்தையை தனிய அழைத்து விஷயத்தைக் கூறிவிட்டு, “கோவிந் ... இங்கே வா...” என அழைத்தான்.

அவன் மாரியம்மாவுடன் வந்தான். மாரியம்மாவிடம் 'அப்பா' என்றதும் மாமனுக்குக் கை கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்தான்.

“சரி சரி ஒரு இரவு கூட இந்த விட்டில் நீ தங்கமுடியாது. இப்பவே புறப்பட்டுவிடு. இந்த வீட்டில் மட்டும் உன் வாழ்நாளில் காலடி எடுத்து வைக்காதே..”

“காலையில் போகலாமே..” அம்மாவந்து சொன்னாள்.

“காலேஜுக்கு அனுப்பினேன். பாதிப் படிப்பில் காங்கிரஸ் தீவிரவாதியாக மாறினான். ஆகஸ்டு கலவரத்தில் எத்தனை தடவை போலீஸ் இங்கே வந்து தொல்லை தந்தது. தலைமறைவாக ஓடினாய். பின்னர் சிறையிலே போயிருந்தாய். இப்போது சேரிப் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு ஆசி பெறவாறாய்..... என்ன துணிச்சல்.. இப்பவே புறப்படு. எங்க குடும்பப் பெயரையே எங்கும் எடுத்து மானத்தை வாங்காதே..” எதிர் பார்த்தபடியே நீதிபதியின் தீர்ப்பு.

கோவிந்தராஜன் அறைக்குள் சென்று தன் பையை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். அம்மா, மாரியம்மா எடுத்து வந்த பை போலக் காட்டியபடி மற்றப் பையை எடுத்து வந்து மாரியம்மாவிடம் தந்தான்.

மௌன ஊர்வலமாக இருவரும் அவர்களைத் திரும்பிப் பாராமல் வாயிலை நோக்கி நடந்தனர். அண்ணன் மட்டும் வாயில்வரை சென்றான்.

“தானும் ஒரு ராமானுஜர், மகாத்மாகாந்தி என்ற நினைப்பு இவனுக்கு..”

வாயிலை நோக்கிச் சென்ற இருவரையும் பார்த்தபடி தந்தையார் முணுமுணுத்தார்.

21

பத்து மைல் தூரத்தில் அவர்களது பூர்வ குடியான குக்கிராமம் இருந்தது. நஞ்சை நிலமாக இரண்டு ஏக்கர் நிலம். காவல் காரனுக்காக சிறு குடிசை. அங்கு இருவரும் குடியேறினர்.

இருவருமே வயல் வேலையைக் கவனித்தனர். கோவிந்தராஜன் காங்கிரஸ் கமிட்டியில் அங்கத்தவனாக இருந்ததால் இடையிடை கமிட்டிக் கூட்டங்களுக்குப் போய் வந்தான்.

கிராமப்புறத்தில் அவனுக்குத் தனி மதிப்பு இருந்தது. அங்கேயே மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டியவை பல இருந்தன.

மாரியம்மாவிற்கு ஆண்குழந்தை பிறந்து இறந்தது. பின்னர் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. கிராமத்தவர் உதவினர். கஸ்தூரி எனப் பெயரிட்டார்.

அரசியல் சுதந்திரத்திற்கே திலகர், காந்தி வழியாகப் போராடினார். தற்போது குடும்பத்துப் பொருளாதாரத்திற்காகப் போராட வேண்டியிருந்தது. சில ஆண்டுகளிலே கதர் உடுத்து இயக்கத் துடனிருந்தவர்களெல்லோரும் பல வழிகளிலும் பணம் திரட்டுவதைப் பார்த்து வருந்தியதோடு காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியிலிருந்து நீங்கிக் கொண்டார்.

கஸ்தூரி கிராமப் பள்ளிக் கூடத்தில் படித்து வந்தாள். பின்னர் அடுத்த கிராமத்திலுள்ள உயர் நிலைப் பள்ளியில் எஸ்.எஸ்.எல்.சி வரை படித்தாள். கல்லூரிப் படிப்பிற்காக நகரத்திற்குச் செல்லவேண்டும். பிரயாணம், செலவு ஆகியவைக் கேற்ற வாய்ப்பில்லாததால் கிராமத்திலேயே வாழ்ந்து பெற்றோருக்கு உதவினாள். தந்தையார் ஸ்ரீரவில் நடத்திவந்த சேரிப் பிள்ளைகள் படிப்பிற்கும் உதவினாள். மேலும் வீட்டிலே தொடர்ந்து நூல்களைக் கற்று வந்தாள்.

கஸ்தூரியின் திருமணப் பிரச்சினை வந்தபோதே சாதி அமைப்பின் கோர உருவத்தை கோவிந்தராஜனால் காணமுடிந்தது. சீர், தனமாகப் பேசவும் எதுவுமில்லை. தாத்தாவின் பரம்பரை நிலமாக இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தை மட்டும் தொடர்ந்து செய்யும் உரிமை இருந்தது.

படித்த பெண், நல்ல குடும்பம் எனக் கலியாணம் பேச வந்தவளுக்குக் கடை சியில் அம்மாவின் சாதி பற்றி அறிந்ததும் கை விட்டு விட்டனர்.

“கவலைப்பட எதுவுமில்லை. எங்கோ இருந்து ஒருவன் துணிச்சலோடு வருவான் வாழ்க்கையில் எதிர் நீச்சல் போடத்

தயாரானவர் எவருமில்லை என்று கூறமுடியாது.” கோவிந்தராஜன். மாரியம்மாவிற்கு ஆறுதல் கூறினான்.

கிராமத்தில் கஸ்தூரியைத் தெரியாதவர் எவருமில்லை. சிறுவர் சிறுமியர் கஸ்தூரி அக்கா என்றே அழைத்து வந்தனர். சேரிப் பகுதியில் உள்ள விவசாய குடும்பத்துப் பையன் ஒருவன் கஸ்தூரி மேல் ஒரு கண் வைத்திருந்தான். இரவுப் பள்ளி முடிந்து சிலவேளை அவனே அவளை அழைத்து வருவான். ஒரு நாள் அவளது விருப்பத்தைக் கேட்க இருந்தான். அவன் கஸ்தூரியை வீட்டில் விட்டுத் திரும்பும் வேளை வழியில் உயர் சாதிப் பையன்கள் ‘உயர் சாதிப் பெண் வேணுமாடா’ என அவளை அடித்து விட்டனர்.

வயது பதினெட்டைக் கடந்து விட்டது. கிராமப் புறத்தில் அது கலியாணத்திற்குப் பிந்திய வயதே. இறுதியில் கோவிந்தராஜன் எண்ணியபடியே ஒருவன் வந்தான்.

கூலி விவசாயிகளைச் சங்கத்திலும் கம்யூனிஸ்டு இயக்கங்களிலும் சேர்க்கும் வேலைகள் அப்பகுதியிலும் தீவிரமாக நடைபெற்று வந்தது. பெரும் பாலும் வெளியூர்களில் இருந்தே கல்லூரிப் படிப்பை விட்டு விட்டு இயக்கத்தில் சேர்ந்தவரும் இருந்தனர். பாண்டியன் விவசாயக் கல்லூரியின் இறுதியாண்டுப் படிப்பை விட்டு வெளியேறி இயக்கப் பணியில் ஈடுபட்டவன். இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட சித்தாந்த முரண்பாட்டினால் பாண்டியன் இயக்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டான். அகில இந்திய விவசாயப் புரட்சியா, தமிழ்நாட்டுப் புரட்சியா முதன்மையானது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு.

கோவிந்தராஜனையும் குடும்பத்தவரையும் பிரச்சனைகளையும் பாண்டியன் நன்கு அறிந்தவன். கஸ்தூரிக்கு அங்குள்ள நல்ல பெயர் பற்றியும் தெரிந்தவன். கஸ்தூரியையும் இடையிடை அப்பகுதியில் கண்டு பேசியுள்ளான். அவனிடம் ஒரு சைக்கிள் இருந்தது. கிராமப் புறமெல்லாம் இயக்க வேலை செய்வதற்காக தன் ஊரிலிருந்தே அதைக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக கஸ்தூரி சேரிக்குச் செல்லும் வேளையாகக் காத்திருந்து, பாண்டியன் சைக்கிளில் தான் எதிர்பாராமல்

அவ்வழி வந்ததாக காட்டியபடி சைக்கிளிலிருந்து இறங்கி கஸ்தூரியின் பின்னே நடந்தான்.

“கஸ்தூரி என்னைத் தெரியுமா?”

“நல்லாவே தெரியுமே..”

“அப்பா காங்கிரஸ் தியாகி. நான் என்ன கட்சி தெரியுமா?”

“கம்யூனிஸ்டு..”

“கம்யூனிஸ்டு என்றால் பயமா?”

“இல்லையே. இங்கே நீங்க செய்யும் இயக்க வேலை எல்லாம் மக்களுக்கெல்லாம் நன்மைதானே..”

“நான் இயக்கத்திலிருந்து வெளியேற நேர்ந்துவிட்டது..”

“அப்படியா? அப்போது இனி என்ன செய்யப் போறீங்க. ஊருக்குப் பயணமா?” வியப்பான குரல்.

“இல்லை இங்கேயே விவசாயம் செய்யப் போகிறேன். கலியாணமும் செய்யப் போகிறேன்..”

“நல்லதுதானே. பெண் எல்லாம் பார்த்து விட்டீங்க போல இருக்கு..” - கஸ்தூரி கேலிச் சிரிப்போடு சொன்னாள்.

“ஆமாம்”

“எங்க கிராமமென்றால் எனக்குத் தெரியவேண்டுமே. யாரந்த திர்ஷ்டசாலிப் பெண்..”

“நீயேதான்..” கஸ்தூரி ஒரு கணம் திகைப்படைந்து நின்றாள். உடல் பூரிக்க மெல்லிய சிரிப்போடு தலை குனிந்தாள்.

“நண்பர்களோடு வந்து அப்பாவைக் கேட்கப் போகிறேன். பிடிக்கவில்லை என்றால் இப்பொழுதே சொல்லிவிட வேண்டும்..”

கஸ்தூரி எதுவும் பேசாமல் தலை குனிந்தபடி ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் மெல்லென அடியெடுத்துவைத்து நடந்தாள்.

“மௌனமும் ஒரு மொழிதானே. நான் போய் விட்டுவருகிறேன். கஸ்தூரி..” என்று கூறியபடியே வந்த வழியே திரும்பி சயிக்கிளில்

ஏற்புறப்படும் ஒலி கேட்டு கஸ்தூரி திரும்பிப் பார்த்தாள். சைக்கிளில் ஏறிவிட்ட பாண்டியனும் அதே வேளை தலையைத் திருப்பினான். எதிர்பாராத மோதல். சந்திப்பு. அவன் அவனது பார்வையைத் தாங்க முடியாமல் தலை குனிந்தபடி உடல் பூரிக்க தன்னுள் சிரித்தாள். அது உதடுகளையும் மெல்லெனத் திறந்தது.

22

பாண்டியன் குடிசை மாப்பிளையாக அங்கு நுழைந்தான். அவர்களது இரண்டு ஏக்கர் நிலத்து விவசாயத்தோடு அவன் நின்று விடவில்லை. அப்பகுதியில் குத்தகைக்குக் கிடைக்கும் நிலங்களையும் எடுத்து விவசாயத்தை விரிவாக்கினான்.

அரசியலில் வேறுபட்ட போதும் மாமனார் கோவிந்தராஜன் மேல் பாண்டியன் மதிப்பு வைத்திருந்தான். அவரது எதிர் நீச்சல் வாழ்க்கை, அதனால் ஏற்பட்ட தொல்லைகள், கஷ்டங்களைச் சகித்து வாழும் துணிச்சலையும் மதித்தான். வாய்ப்பான வாழ்க்கையை விட்டு கர்மயோகி போன்ற வாழ்க்கையை தானே ஏற்றவர். அதற்காக என்றும் கவலைப்படாதவர்.

விவசாயத்தைப் பாண்டியன் விரிவாக்கி உழைப்பது பற்றியும் மாமனார் எவ்விதத் தடையும் கூறவில்லை. அவனது முயற்சிக்கு ஆதரவும் உழைப்பும் குடும்பமாகத் தந்து உதவினார். விவசாயக் கல்லூரியில் படிப்பை உதறிவிட்டு இயக்கத்திற்காக வந்தபோதும் அவனுக்கு முன்னைய விவசாயக் கல்வி அவ்வேளை பயன்பட்டது. புத்தகக் கல்வியிலிருந்து நடைமுறைப் பயிற்சி.

அவ்வேளை எதிபாராமல் உலகப் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் பாண்டியனுடைய முயற்சிக்குப் பயன்தந்தது.

இரண்டாவது உலக யுத்தம் முடிந்ததை ஒட்டி ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளில் யந்திர உற்பத்திகள் சிறிது சிறிதாகப் பெருகிவந்தன. டிராக்டர்கள், இரசாயன உரங்கள், பூச்சிக் கொல்லி

மருந்துகளின் உற்பத்தி பெருகி உலகச் சந்தையில் தேக்கமடையத் தொடங்கின. அவ்வேளை உலக வங்கியின் தலைவனாக இருந்த மக்னமாரா 'பகமைப் புரட்சி' என்ற குரலை முன்வைத்து மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு கடன் உதவியை விரிவு படுத்தினான். சந்தையில் தேங்கியிருந்த விவசாய உற்பத்திச் சாதனங்கள் எங்கும் நுழைந்தது. அதன் தாக்கம் இந்திய அரசின் குரலாகவும் கிராமப் பகுதிவரை நுழைந்து பணக்கார விவசாயிகளை உருவாக்கியது. பாண்டியனும் அச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். குறைந்த வட்டியில் வங்கிக் கடன், டிராக்டர், இரசாயன உரம், கிருமி நாசினி, விவசாயக் கூலிகள் ஆகியவை கொண்ட பணக்கார விவசாயியானான். அங்குள்ள விவசாயிகள் சங்கத்தில் முக்கிய பிரமுகராகியும் விட்டான். விவசாயக் கல்வி அறிவு, வங்கி, சங்கங்களில் தனி மதிப்பு அளித்தது.

குடிசை அருகே டிராக்டர் ஸெட்டுடன் அடக்கமான வீடு, மோட்டார் சைக்கிள், செக்புத்தகம், வெள்ளை உடை, வீட்டில் அயன் சேல் ஆகிய தகுதிகளைத் தேடிக்கொண்டான்.

மூன்று ஆண்டு இடைவெளியில் கஸ்தூரி இரண்டு பையன்களைப் பெற்றெடுத்தாள். பெயரிடுவதில் அவன் தலையிடவில்லை. கஸ்தூரி தன் தந்தையிடமே விட்டாள். அவர் கங்காதரன், திலகர் எனப் பெயரிட்டார்.

கோவிந்தராஜன் தன் பெயரை வைக்க அவர் முயலவில்லை. அவரது தந்தையார் இறந்த செய்தி வந்தது. வீட்டுக்குச் செல்லாமல் சுடலைக்கு மட்டும் சென்று வந்தார்.

கஸ்தூரிக்கு நகரத்திலுள்ள வீட்டில் பங்குரிமை கிடைத்தபோதும் உடனே அவர்கள் கோரவில்லை.

கங்காதரன் கிராமத்துப் பள்ளியில் மூன்றாவது வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது திடீரென மாரடைப்பால் கோவிந்தராஜன் மரணமடைந்தார். கிராமத்தவரே சேர்ந்து இறுதிக் கடமையைச் செய்தனர். பத்திரிகை, வானொலிச் செய்திகள் எதுவுமே பிரபல்யப் படுத்தாமல் விடுதலைப் போராட்டத்தியாகியின் வாழ்வு முடிவுற்றது. ஒருவாரப் பத்திரிகையின் அடிப்பகுதியில் 'சுதந்திரப் போராட்டத் தியாகி கர்மயோகியாக வாழ்ந்து மறைந்தார்' என்று

குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது. அவரது பெயரில் கிராமத்தில் ஆரம்பப் பள்ளி ஒன்றை நடத்துவதில் மாரியம்மாவும் கஸ்தூரியும் ஈடுபட்டனர்.

ஆரம்பக் கல்வியைக் கிராமத்தில் முடித்து கும்பகோணம் அரசினர் கல்லூரியில் கங்காதரன் கல்வியைத் தொடர்வதில் எவ்வித பிரச்சனையும் இருக்கவில்லை. தாத்தாவின் பங்குரிமையாக நகரிலே கிடைத்த வீடும் அவர்கட்கு நகரில் தங்கிப் படிக்கப் பயன்பட்டது. பின்னர் திலகரும் சேர்ந்து கொண்டான்.

கங்காதரன் கல்லூரியில் முதல்தர மாணவனாக விளங்கினான். தாத்தாவின் அரசியலையும் தியாக வாழ்வையும் பாட்டி, அம்மா மூலம் மட்டுமல்ல அவர் சேகரித்து வைத்திருந்த நூல்கள் மூலமும் கற்றான். பின்னர் தந்தையின் அரசியலும் அவனைக் கவர்ந்தது. கல்லூரிப் பேராசிரியர் மூலமும் தன் அறிவை வளர்த்துக் கொண்டான். பேராசிரியர் முரளிதரன், பார்த்திபன், சத்தியமூர்த்தி ஆகியோரும் அவனது நண்பர்களாகினர்.

அவனது கல்வி, அரசியலறிவு பேராசிரியரின் சிபார்சின் பேரிலேயே இளம் வயதிலேயே உதவி மந்திரியின் செயலர் வேலையும் கிடைத்தது.

பாண்டியனின் எதிர்பாராத மரணத்தைத் தொடர்ந்து தம்பி திலகர் கிராமத்திலிருந்து விவசாயத்தைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை ஏற்க நேர்ந்தது. மாரியம்மா, கஸ்தூரியின் அனுபவமே அவனுக்கும் விவசாயத்தில் பயன்பட்டது.

23

தமிழக கவர்னர் சென்னாரெட்டி ஜெயலலிதாமேல் ஊழல் வழக்குத் தொடர்வதற்குக் கலைஞர் கருணாநிதிக்கு அனுமதி வழங்கினார். அன்றுவரை என்னை எவருமே தொட்டு விடமுடியாத தெய்வீக சக்தி உள்ளதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்த முதலமைச்சரை முதன் முதலாக அச்செய்தி திணற அடித்தது.

அதனிடையே 69 சதவீத இடஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டுவந்த பிற்பட்ட வகுப்பினர், செடியூல்ட் காஸ்ட், பழங்குடியினருக்கு 50 சதவீதத்திற்கு மேலாக சலுகை வழங்கக் கூடாது என்ற உச்ச நீதி மன்றத்தின் தீர்ப்பு தமிழகத்திற்குப் பிரச்சினையை ஏற்படுத்தியது. ஏற்கெனவே 69 சதவீத உரிமை பெற்றுவந்தவர் பாதிப்புக்கு உள்ளாவதை அவர்கள் இழந்து விடத்தயாராக இல்லை. அது பெரிய அரசியல் பிரச்சினையானது.

முதலமைச்சர் பிரதம மந்திரிக்கு முறையிட்டுத் தீர்வுகாண டில்லிக்குச் சென்றார். தம்மீது வழக்குத் தொடரக் கவர்னர் அனுமதி வழங்கியதையும் முறையிட்டதாகச் செய்திகள் வந்தன. இரண்டு விஷயத்திலும் பயனில்லாமல் போனது.

உச்ச நீதி மன்றத்தில் இட ஒதுக்கீட்டுப் பிரச்சினையை எடுப்பதாக முதலமைச்சர் கூறினார்.

அதே வேளை 69 சதவீத ஒதுக்கீடு தமிழகத்திற்கு வழங்கக்கூடாது, மற்றைய முன்னணி சாதி மக்கள் பாதிக்கப் படுகின்றனர் என்ற மனுவை உச்சநீதி மன்றத்தில் தாக்கல் செய்ய வழக்கறிஞர் விஜயன் காலை விமானத்தில் செல்ல இருந்தவர் இரவு குண்டர்களால் தாக்கப்பட்டு படுகாயமடைந்தார். அது பெரிய செய்தி ஆனது. அரசே ஏற்பாடு செய்தது என்ற குற்றச்சாட்டு பலம் பெற்றது.

சட்டசபையில் ஆறுவயது தொடக்கம் பதினோரு வயது வரை தமிழகத்தில் உள்ள பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் கட்டாயக் கல்வி வழங்கப் படுவதற்கான சட்ட விதிகள் விவாதத்திற்காகச் சமர்ப் பிக்கப்பட்டன. ஜெயலலிதா ஆட்சியில் கொண்டு வரப்பட்ட முற்போக்கான சட்டம் எனப்படலும் பத்திரிகைகளும் பாராட்டின.

பேரறிஞர் அண்ணாதுரை சி.ஐ.ஏ.க்கு உளவாளியாக இருந்தார் என மத்திய தேர்தல் அதிகாரியாக இருந்த சேஷன் தன் சுய வரலாற்று நூலில் எழுதியதை ஒட்டி அவர் தமிழக மக்களின் கண்டனத்துக்கு உள்ளானார். அதிமுக தொண்டர்கள் அவரைத் தேர்தல் பணியில் ஈடுபட விடாமல் விமான நிலையத்தில் தடுத்தனர். பின்னர் அவர் வந்து தங்கியிருந்த தாஜ் ஓட்டலில் 20 ஆட்டோவில் வந்திறங்கிய 100 கட்சித்

தொண்டர்கள் தாக்க முயன்று ஒட்டலுக்குச் சேதம் விளைவித்ததாகப் பரபரப்பான செய்திகள் வெளிவந்தன.

இதற்கிடையே உலகத் தமிழ் மகாநாடு தஞ்சாவூரில் நடத்த ஏற்பாடாகியிருந்தது. உலகின் பல பாகங்களிலிருந்தும் தமிழ் அறிஞர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் படிப்பதற்கு அழைக்கப் பட்டிருந்தனர்.

தஞ்சாவூரே விழாக்கோலம் பூண்டது. இருந்தாலும் முதலமைச்சரின் 'கட் அவுட்டு'களும் பிரச்சாரங்களுமே அங்கு முதன்மை பெற்றதாக பார்வையாளரும் பத்திரிகையாளர்களும் கூறினர். அது தவிர அதிமுக பிரச்சார விழாவாகவும் உலகத் தமிழ் மகாநாடு ஆக்கப் பட்டதாக செய்திகள் வெளியாயின.

இதற்கிடையில் இலங்கையிலிருந்து ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் படிக்க அழைக்கப்பட்டவருக்கு விசாவழங்க இந்திய அரசினர் மறுத்தனர். ஏற்கெனவே விசா பெற்று வந்த கலாநிதி சிவத்தம்பி, கலாநிதி வேலுப்பிள்ளை மற்றும் சுவீடிஷ் பேராசிரியர் ஒருவரும் திருப்பி அனுப்பப் பட்டனர். உலகத் தமிழ் விழா சாட்டாக விடுதலைப் புலிகள் ஊடுருவலாம் என்ற அச்சத்தினாலேயே அனைவரும் தடை செய்யப்பட்டதாக விளக்கம் கூறப்பட்டது. ஏற்கெனவே ஈழத்தமிழ் அகதிகள் தமிழகத்தில் கல்வி கற்க வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தனர். அவற்றில் விடுதலைப் புலிகள் ஊடுருவலாம் எனக்கூறி அவர்கட்கு உயர் கல்வி வாய்ப்பும் தடை செய்யப்பட்டது.

24

ஆயிரம் கோடி அளவான ஊழல் கொண்ட 28 குற்றச்சாட்டுகளை ஜெயலலிதா மேல் சுமத்தி நீதி மன்றத்தில் திமுக குற்றப் பத்திரிகையை தாக்கல் செய்தது.

கவர்னர் சென்னாரெட்டியைத் தமிழகத்திலிருந்து அகற்றும் ஜெயலலிதா ஜனாதிபதிக்கு மகஜர் அனுப்பினார். தமிழகத்தில் கவர்னர் முதலமைச்சருக்கிடையில் ஏற்பட்டுள்ள பகைமை இந்திய அரசியல்

சாசனத்தின் செயலற்ற தன்மையைக் காட்டுகிறது என சட்ட நிபுணர்கள் விளக்கம் தரத்தொடங்கினர்.

அதே வேளையில் திரைப்படப் பரிசளிப்பு விழாவில் ஆங்காங்கே வன்முறைகள், வெடிகுண்டு வெடிப்பதை வைத்து ரஜனிகாந்த் பேசும் போது தமிழகத்தில் வெடிகுண்டு கலாச்சாரம், நிலவலவதாகக் குற்றம் சாட்டினார்.

அதே மேடையில் அக்குற்றச் சாட்டைக் கேட்டும் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை என முதலமைச்சர் வீரப்பனை அழைத்துப் பேசிவிட்டு அமைச்சரவையிலிருந்து நீக்கிவிட்டார்.

எம்ஜிஆர் ரசிகர் மன்றம் தன் ஆதிக்கத்தில் வைத்திருப்பதாகவும் தக்க நடவடிக்கை எடுப்பதாகவும் வீரப்பன் ஜெயலலிதாவிற்குச் சவால் விட்டார்.

ஜெயலலிதாவின் எதிர்ப்பு அணிகளையும் ரஜனிகாந்த் சினிமா ரசிக ஆதரவாளர்களையும் திரட்டி காங்கிரஸ் ஆட்சியைத் தமிழகத்திற்கு மீண்டும் கொண்டுவரும் முயற்சியில் மூப்பனார் ஈடுபட்டார். ஆனால் அதற்குக் காங்கிரஸ் தலைவராகவும் பிரதம மந்திரியாகவும் இருந்த நரசிம்மராவ் ஆதரவு வழங்குவதாக இல்லை. ஜெயலலிதாவுடன் கூட்டுச்சேரும் நோக்கத்துடனேயே பிரதமர் செயலாற்றிவந்தார்.

அமைச்சர் வீரப்பனை விரட்டியதையும் ரஜனிகாந்தின் பகைமையையும் உதவியமைச்சரும் கங்காதரனும் ஒரே நோக்கிலேயே பார்த்தனர்.

ஜெயலலிதா அளவுக்கு மீறிய பகைமைகளைத்தேடிக்கொண்டிருக்கிறார். மற்றவர் ஆலோசனைகளைக் கேட்பதில்லை என்பதை இருவரும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

“வயதிலும் அனுபவத்திலும் பெரியவரான சோமசுந்தரம் போன்றவராவது அறிவுரைகள் கூறுவதில்லையா”

கங்காதரன் அமைச்சரவையிலுள்ளே நிலவும் உறவுகளை அறியும் நோக்குடன் கேட்டான்.

“மற்றவர் அறிவுரை கூறுவதையே அவர் விரும்பமாட்டார். அறிவுரை கூற முயன்றாலும் அவர்களது ஆலோசனையைக் கேட்கமாட்டார். அதனால் எவரும் எதுவும் கூறமுயல்வதில்லை.”

“நெருங்கி நின்று அவரைப் புகழ்ந்து இச்சகம் பேசுபவரை மட்டுமே கேட்டு மகிழ்ச்சியடைவார் போலிருக்கிறது.”

“ஆமாம். நீ கூறுவதில் உண்மை இருக்கிறது.”

கங்காதரனின் கூற்றை முற்று முழுதாக ஆதரிப்பதாக அவர் குரல் ஒலித்தது.

“தமிழ் மொழியில் அரசன், அரசி என்ற நிலப்பிரபுத்துவ மன்னராட்சிக்காலத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகவே அரசு என்ற சொல் இன்றும் நிலைத்துள்ளது. அரசியற் தலைவியாக, இந்திய அரசியலில் முன்னெவரும் ஏற்படுத்தாத ஒரு இமேஜை, படித்த ஆடம்பர உடை, நகை மட்டுமல்ல பாதுகாப்பு, வெளியூர் செல்லும்போது நூற்றுக் கணக்கான கார் அணிவகுப்புகளையும் ‘கடஅவுட்’ பிரச்சாரங்களையும் ஏற்படுத்திய முதல் அரசி, பெண்மணி இவரேதான். இவ்வீம்புக் காட்சிகள் மக்களைக் கவருமா. மக்களுக்காக ஆற்றும் செயல்கள் கவருமா என்பதுதான் ஆராயப்பட வேண்டியது” கங்காதரன் உதவி அமைச்சரிடம் சொன்னான்.

“பாதுகாப்பு என்ற பெயரால் நாள்தோறும் தெருக்களை ஆங்காங்கே தடைசெய்வது பற்றி எல்லோரும் குறைசொல்லுகிறார்கள். நானே மாட்டுப்பட்டு சிலவேளை அவதிப்பட்டிருக்கிறேன்.”

உதவி அமைச்சர் சிரித்துப் தெரிவித்தார்.

“எல்லா அரசியல் தலைவர்களும் மீடியா நிருபர்களை அடிக்கடி அழைத்து தமது கொள்கைகள், கோட்பாடுகளை நேரடியாக விளக்கி மீடியா ஆதரவு தேடுவர். ஆனால் அம்மாவோ என்றுமே அழைப்பதில்லை. அறிக்கைகளை பக்ஸ்ஸில் ஆங்காங்கே அனுப்பிவிடுகிறார்.” கங்காதரன் சொன்னான்.

“ஒரு பெண் இத்தனை உயர்ந்த பதவிக்கு வந்ததைத் தானும் பாராட்டுகிறார் கனில்லை என்ற குறைபாடும் பேசப்படுகிறது.”

“அவர் சாதாரண பெண்ணல்ல. சினிமா என்ற மக்களைக் கவரும் சாதனம், எம் ஜி ஆரின் நெருங்கிய தொடர்பு ஆகியவையே ஜானகியை வீசி விட்டு இவரைத் தூக்கி விட்டது. எம் ஜி ஆருடன் ஒப்பிடும் போதும் முதலமைச்சர் விவேகமானவர் மட்டுமல்ல பல மொழி பேசவும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் நல்ல தேர்ச்சியும் பெற்றுள்ளார். இவரைப் போலவே அரசியலாதிக்கம் பெற்ற மன்னன் ரீட்டின் துணைவி கதரீன் என்ற சாதாரண பெண் ரஷ்யாவை ஆண்டார். பின்னர் இரண்டாவது கதரீன் த கிரேட் ரஷ்ய நாட்டை முப்பத்துநாலு ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தார்”

“அத்தனை காலம் அல்ல, இங்கே இவரது கட்சி ஐந்து ஆண்டுகள் வரை நீடிக்குமோ என்பதே கவலை. இப்பொழுதே தெரிகிறது. எப்படியும் மீண்டும் நரசிம்மராவின் ஆதரவு அவருக்கு உண்டு. காங்கிரசுடன் கூட்டமைத்து மீண்டும் வந்துவிடலாம் என்ற நப்பாசை எனக்கும் இருக்கிறது. இல்லாது போனால் நமக்கெல்லாம் பெரிய சிக்கல் ஏற்பட்டு விடலாம். எங்கெதொகுதியைத் தோற்பதல்ல, தேடியதைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே.”

உதவி அமைச்சரின் அச்சம் மேலும் பலரிடை பரவியுள்ளது கங்காதரனுக்குத் தெரியும். அரசுக்கு தோல்வி ஏற்பட்டால் நடேசனை எவ்வாறு காப்பாற்றலாம் என்று கங்காதரன் எண்ணிக் கொண்டான். மற்றும் பல புரோக்கர்கள் வந்து செல்வதும் அவனுக்குத் தெரியும். அவர்கள் பற்றி கங்காதரன் அதிகம் கவலைப்படவில்லை.

இலஞ்ச ஊழல்குற்றங்கள் பற்றி சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் நேரத்திலும் கிலேசமின்றி லஞ்ச ஊழல் தொடர்ந்து நடைபெறுவதே விசித்திரமானதாக கங்காதரனுக்குப்பட்டது.

நடேசனைக் காண நேர்ந்த போது கங்காதரன் இந்தக் கருத்தைச் சொன்னான். அதற்கு நடேசன் பதில் கூறினான்:

“தேனில் கையை வைத்தவன் அதை நக்கிக் கொண்டே இருப்பான், அது தேனீக்களின் எச்சத்தால் சேரிக்கப்பட்டதாக எண்ண மாட்டான். பணம் சேர்ப்பதற்கு எல்லையே இல்லை. அதே பணத்தைக் கொண்டு எதிர் வரும் தொல்லைகளையும் நிவர்த்தி செய்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையும் வேறு, ஏற்பட்டுவிடுகிறது”

“இத்தனை அறிவுள்ள உன்னால் கூட இந்தத் தொழிலை இத்தோடு நிறுத்திவிட முடியவில்லை.”

“புலி முதுகில் ஏறினால் அப்படித்தான். ஒரு பக்கத்தால் உதவிக்கு வந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். வாடிக்கையாளர் வேறு. இடையில் விட்டுவிட்டால் கீழேயும் மேலேயும் கூட சந்தேகப்படுவார்கள். ஏதோ கிடைப்பதில். ஒரு பங்கையாவது பயனுள்ளதாக செலவு செய்ய வேண்டும் என எண்ணுவது மட்டுமல்ல செயலாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“நாட்டு மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய தலைவி ஒரு குடும்பத்துள் எல்லாவற்றையும் குவிக்கிறார் என்று குற்றம் கூறுகிறார்கள்” - கங்காதரன் சொன்னான்.

“எப்போதும் தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற அரசியலார் தம்மிடம் நெருங்கி வந்து கேட்கக்கே உதவி செய்வார்கள் என நீங்க தானே முன்னர் சொன்னீங்க” - நடேசன் நினைவூட்டினான்.

“அப்படி மட்டுமல்ல. தம்மைத் தேர்தலில் ஜெயிக்க முன்னின்று உதவியவர்களுக்கு உதவி செய்வதே தமது கடமை என எண்ணிக் கொண்டு உதவுவார்கள் என பிரபல அரசியல் விமர்சகர் வாஸ்டர்லிம்மன் எழுதியுள்ளார்” - கங்காதரன் தான் கற்றதைச் சொன்னான்.

“ஆனால் இங்கே உதவிக்கெல்லாம் பேரம் பேசுகிறார்கள். நீங்களும் எங்கேயாவது வாங்கிக் கொண்டு பங்கு தரும்படி வேண்டுகிறார்கள்.”

“நீ உன்னை வைத்தே அளக்கப்பார்க்கிறாய்” - கங்காதரன் சிரித்தபடியே சொன்னான்.

25

“என்ன ஜெயலலிதா ஆட்சிக்கு ஆபத்து வருகிறதா?”

“ஆமாம் ஆனால் அம்மாவின் முகத்தில் எவ்வித மாற்றத்தையும் பார்க்க மாட்டீர்கள்”

“ஆபத்தில்லை என நம்பிக் கொண்டிருக்கிறாரா? அல்லது நடிக்கிறாரா?”

கங்காதரன் அன்று வீட்டுக்கு வந்ததும் வரவேற்று உட்காரச் செய்து சத்தியமூர்த்தி பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“அவர் நடிப்பில் படியேறி முன்னுக்கு வந்தவர் தானே. அதனால் விவேகமும் மன உறுதியும் அவரிடமில்லை என்று கூறமாட்டேன்”

கங்காதரன் தன் கூற்றை நிதானமாக வார்த்தைகளால் அளந்து சொன்னான்.

“சினிமா என்ற சாதனம் பல கலைகளை உள்ளடக்கிய தொழில் நுட்ப மீடியம் என்பதை நான் சொல்லித்தான் நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. மக்கள் சினிமா என்ற கவர்ச்சியின் பின்னால் ஈர்க்கப்பட்டு மேல்மட்ட அமைப்பில் முதன்மை பெறும் அரசியலுக்கு ஆதரவு வழங்குவதை நாமெல்லாம் குறைபாடாகப் பார்த்து கிண்டலாகப் பேசி வந்தோம். ஆனால் பார்த்திபன் எமக்கு முற்றும் மாறுபட்ட கருத்தைக் கொண்டிருந்தார் என்பதை முன்னர் ஓரளவு அறிந்திருந்த போதும் அவர் விட்டுச் சென்ற குறிப்புகளைப் படிக்கும் போது தான் முழுமையாகப் புரிகிறது” - சத்தியமூர்த்தி கங்காதரனுடன் கலந்து பேச இருந்த விஷயத்திற்குப் பீடிகை போட்டார்.

“நானும் ஓரளவு முன்னர் அறிந்திருந்தேன். எத்தகை அடிப்படைக் கருத்தை வைத்து பார்த்தி தன் கூற்றுகளை கூற முல். வந்தான். கருத்து என்பதிலும் கோட்பாட்டை என்று தான் கூறுவேன். ஏதாவது ஒரு அடிப்படைக் கோட்பாட்டை வைத்துத்தான் தன் எண்ணங்களை, கருத்துகளை விரிவாக்கியிருப்பான். அதையே அறிய விரும்புகிறேன்”

“ஆமாம் சரியாகக் கேட்டாய். மனித புலனுணர்வுகளில் அழகியல் உணர்ச்சிதான் முதன்மையானது...”

“அப்படியா, வியப்பாயிருக்கிறது”

“மனிதனை அறியாமலே கருத்தியலாக சிந்தனையோடு அழகியலுணர்வு ஒட்டி நிற்கிறது. சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் பண்பாடுகள்

என்பவை அழகியலுணர்ச்சி பூரணத்துவம் பெற்று, மனித சாரத்தை முற்று முழுதலாக அனுபவிக்க விடாமல் கட்டுப்படுத்துகிறது...”

“சிந்திக்க வேண்டிய விஷயம் தான். பார்த்தி சாதாரண மனிதனல்ல. அர்த்தம் ஆதாரமில்லாமல் எதையும் சொல்லிவிட்டுப் போய் விடமாட்டான்”

சிரத்தையான முகத் தோற்றங்களுடன் இருவரும் உரையாடிய வேளை மாலதி காப்பித் தட்டுடன் வந்தாள். முதலில் கங்காதரனிடம் கப்பைத் தந்து விட்டு சிரித்தபடி சொன்னாள் :

“இன்று தப்பி ஓடிவிட்டாட்டீர்கள். எத்தனை மணிக்கு டிபன் சாப்பிடுவீர்கள் !”

“இன்று இங்கு சாப்பிடும் நோக்கத்துடனேயே வந்தேன். தற்போது ஏழரை மணிதானே. ஏட்டரை வரையில் சாப்பிடலாம். அல்லதும் நீங்க தயார் என்றதும் சாப்பிட வரலாம். நாங்க சாப்பிட்டுக் கொண்டும் பேசலாம்”

“என்ன டிபன் பிடிக்கும் ?”

“எது என்றாலும் பரவாயில்லை. அதிக சிரமின்றிச் செய்வற்றையே வரவேற்பேன்...”

“இட்லி வடை தோசை பொங்கல் பூரி...”

“இங்கே ஒட்டலே வைத்திருக்கிறீங்க போல இருக்கிறது” கங்காதரன் சிரித்தபடி சொன்னான். மீண்டும் தொடர்ந்தான்:

“இட்லி சட்னியே போதும். மற்றவையெல்லாம் வீண் சிரமம்...”

அவனது விருப்பத்தை ஓரளவு அளவிட்ட திருப்தியுடன் மாலதி உள்ளே சென்றாள்.

“அழகியலுணர்ச்சியால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியையும் இரண்டாகப் பிரித்து பார்த்தி பார்த்துள்ளான். ஒன்று இயற்கையின் படைப்பின் மூலம் பார்த்தும் கேட்டும் ருசித்தும் தொட்டும் மணந்தும் பெறும் புலன் இன்பம்...”

“அடுத்தது...” - கங்காதரன் அறியாமலேயே வார்த்தை வெளி வந்தது.

“அடுத்தது மனிதனால் படைக்கப்படும் கற்பனை சார்ந்த கலைகளால் பெறும் புலன் இன்பம்...”

“இன்பமென்றால் அது எப்படி ஏற்படுகிறது”

‘புலனுணர்வுகள் சிந்தனையில், மூளையில் பட்டு உடலை ஊடுருவுகிறது. அதையே நாம் உடல் பூரித்தது, மகிழ்ச்சி தந்தது, இன்பம் ஊட்டியது, புளகாங்கிதமடைந்தது என்றெல்லாம் கிடைத்த வார்த்தைகளால் எல்லையற்ற உணர்வுகளை ஓரளவு அளந்து கூறுகிறோம்.”

“அதுவும் உண்மையே. உணர்வுகளை எமக்குத் தெரிந்த வார்த்தைகளால், சொற்களாலே விவரித்துக் கூற முயல்கிறோம். முடியாத போது உடலை அசைத்தும் தெரிவிக்கிறோம். கண்கள் கூட சிலவேளை துளிர்த்து விடுகின்றன. நாம் ஓரளவு கட்டுப்பாட்டுடன் ரசிக்கிறோம். பாமர மக்கள் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலையில் சத்தமிட்டுக் கூத்தாடி ஆரவாரம் செய்து உணர்வுகளைத் தெரிவிக்கின்றனர்.”

கங்காதரன் தன் மனதில் உடனே எழுந்த கருத்தை வார்த்தைகளால் சொல்ல முயன்றான்.

“ஒவ்வொருவரும் தமது அழகியலுணர்ச்சியை ஐம் புலன்களால் அனுபவிப்பது மட்டுமல்ல தாமே வெளிப்படுத்திக் கொண்டு மிருக்கிறார்கள். அவரவரின் சிந்தனை, அறிவு, அனுபவங்கள் அவற்றிற்குத் துணை போகின்றன...”

சத்தியமூர்த்தி மிக நிதானமாகவே வார்த்தைகளை அளந்து விஷயத்தைச் சுருக்கமாகக் கூற முயன்றான்.

“ஆமாம். அதில் உண்மையிருக்கிறது. நாம் செய்யும் வேலைகளை ஒழுங்காக அழகாகச் செய்ய விரும்புகிறோம். மற்றவரும் அந்தச் செயலை, அழகை ரசிக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறோம்”

“மாலதி சின்ன வயதில் தோசை கூடும் போதும் அது வட்டமாக, அழகாக வர வேண்டும் என எதிர்பார்ப்பாள். வட்டமாக வராமல் எடுக்கும் போது சிறிது பிய்ந்து விட்டாலும் மற்றவருக்குத் தர மாட்டாள்...”

சத்தியமூர்த்தி சிரித்தபடியே சொன்னார்.

“சிறு பால்சூழ்க்குழந்தைகள் கூட வர்ணங்களைக் கண்டு சிரிப்பதோடு பறித்து விளையாடுவது, வாயில் வைத்து சுவைக்க முயல்வதைக் காண்கிறோமே”

“அவரவர் தமது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கேற்ப அழகை ரசிப்பவராகவும் படைப்பவர்களாகவும் விளங்குகிறார்கள், அனைத்து மக்களுமே. ஒரு பகுதியினர் விழிப்புணர்வுடன் கலைகளைப் பார்க்கின்றனர். படைக்கின்றனர்.”

“இவற்றைப் பொதுமைப்படுத்த முடியாது என நினைக்கிறீர்களா?” - கங்காதரன் திடீரெனக் கேட்டான்.

“கலைகளை, கலை உணர்ச்சிகளை விற்பனைப் பண்டமாக்குபவர் அந்தப் பணியையே செய்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்றே கூறத் தோன்றுகிறது. அதைப் பற்றிப் பிறகு பார்ப்போம். பரவலாக மனித இனத்திற்குப் பிடித்த வண்ணங்கள் பச்சை, மஞ்சள் என்றே கூறுவர். அது இயற்கையைப் பார்ப்பதில் இருந்து எழுந்ததல்ல. உற்பத்தியைச் சார்ந்து வந்தது எனவே பார்த்திபன் கருகிறார். உதாரணமாக மனிதன் தன் நிரந்தர வாழ்வுக்காகப் பயிர் செய்யும் உற்பத்தியில் ஈடுபட்ட காலை தனது உற்பத்தியின் சிறப்பாகப் பச்சைப் பசேலென்ற பசுமையை, தான் வளர்ந்த பயிர்களில் ரசித்து வந்தான். அதே வேளை செய்பயிரின் அறுவடைச் சிறப்பை விளைவித்த தானியத்தின் மஞ்சள் வர்ணத்தில் பார்த்து மகிழ்ந்தான்...”

“அதனால் தான் ‘யெலோமெட்டல்’ என்று கூறும் தங்கத்திற்கு மதிப்பளித்து காலப்போக்கில் பணத்தை அளப்பது, சேமிப்பதாகவும் நகை அலங்காரத்தில் அழகைத் தேடுவதாகவும் வந்திருக்கலாம்...” கங்காதரன் தன் ஊக்கத்தை தெரிவித்தான்

“ஆமாம் அதுவும் ஆராயப்பட வேண்டிய விசயமே...”

“மனித உற்பத்தியும் ஒரு படைப்புத் தொழிலே. அதிலேதான் ஆரம்பத்தில் பயனையும் அழகையும் கண்டான். பின்னர் உற்பத்திக் கருவிகள் வளர்ச்சியடைந்து மேலதிக ஓய்வுகிட்ட, பல்வேறு கலை வடிவங்களும் அழகியலுணர்ச்சி தரத்தக்கவற்றையும் தானே படைக்கத் தொடங்கினான்.”

“விஞ்ஞான வளர்ச்சி கலைகளை மலினப்படுத்தியது என்று கூறுவதை விட பரவலாக்கியது என்றே பார்த்திபன் கூறி சினிமாவை முதல்தர உதாரணமாக வைக்கிறார்”

“அதன் உள்ளடக்கத்தைப் பற்றிக் குறிப்புகள் இருக்கவில்லையா?” - கங்காதரன் கேட்டான்

“அந்த விஷயம் பற்றி பின்னர் சிந்தித்து எழுத இருந்திருக்கலாம். ஆனால் ஒரு விடயத்தை ஆணித்தரமாகக் கூறியுள்ளார். முதலாளித்துவத்தின் பண்ட உற்பத்திப் பெருக்கத்தைத் திட்டமிட்டுக் கட்டுப்படுத்தும் காலத்திலேயே சினிமாவை மட்டுமல்ல அனைத்துக் கலைகளையும் பலமான, பயனுள்ளவையாக்க முடியும் என்று மட்டும் சில குறிப்புகள் உள்ளன”

“அது ஆராயப்பட வேண்டிய விஷயமே. சோஷலிச சமூக அமைப்பிலேயே பண்ட உற்பத்தியைத் திட்டமிட்டு மனித சமுதாயம் அனைத்திற்கும் பயன்படும்படி கட்டுப்படுத்த முடியும் என்ற கருத்து அங்கே தொனிக்கிறது. முதலாளித்துவத்தின் சந்தைப் பொருளாதாரத்தில் அது முற்று முழுதாக சாத்தியமில்லை என்பதையும் காண முடிகிறது.”

கங்காதரன் அவ்வப் போது கூறுபவற்றையும் சத்தியமூர்த்தி தன் தனிக் குறிப்பேட்டில் குறித்துக் கொண்டே வந்தார். அவரும் அவ்வப்போது தான் வைத்திருந்த குறிப்பேட்டைப் பார்த்தே பார்த்திபனின் கருத்துகளைக் கூறி வந்தார். இடையிடையே தன் விளக்கத்தையும் தனிப்பட்ட கருத்தைச் சொல்லி வந்தார்.

குறிப்புகள் பற்றிய விவாதமும் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. நேரம் போனதே அவர்கட்குத் தெரியவில்லை.

மாலதி வந்து இருவரையும் டிபன் சாப்பிட அழைத்தாள். திடீரென சமையல் முடித்து அழைப்பது போலிருந்தது.

“இத்தனை சீக்கிரமாகவா” எனக் கூறிக் கொண்டே கங்காதரன் எழுந்தான்.

“இடிலிவடை ஆறிப்போகும். டிபன் தயாரானதும் அழைக்கும்படி நீங்க சொன்னீங்களே”

உணவுகளைப் பார்த்து விட்டு கங்காதரன் சொன்னான்:

“வடையை நான் கேட்கவில்லையே.”

“பரவாயில்லை சாப்பிடுங்கள். பிடிக்காவிட்டால் விட்டு விடலாம்.”
நளினமாக மாலதி சொன்னாள்.

“நான் கட்டாயம் சாப்பிடுவேன். விருந்தளித்தவர் மனம் நோகாமலிருக்க சாப்பாட்டில் கடிபடும் கல்லையும் விழுங்கிவிடுவர் என முவ எங்கோ எழுதியதாக நினைவு”

‘அப்படிச் சாப்பிட்டு அப்பெண்டிக்ஸ் ஆபரேசனுக்கு போய் விடாதீர்கள்”

மாலதி இத்தனை கலகலப்பாகக் கதைத்து கறுகறுப்பாக இருப்பாள் எனக் கங்காதரன் எண்ணியிருக்க வில்லை. நடேசன் முன்னர் சொன்னபோதும் கதைவிடுகிறான் என்றே எண்ணியிருந்தான்.

மேசையில் தட்டுகளுடன் பாத்திரங்கள், பழம் எல்லாம் அழகாகவே அடுக்கப்பட்டிருந்தது. சிறிய வீடாயிருந்தாலும் தூய்மையாகவே எல்லாம் ஒழுங்காக இருந்தன. அம்மா கோவிலுக்குப் போய் விட்டதாகச் சத்தியமூர்த்தி சொன்னார்.

மாலதியும் எளிமையாகப் பச்சை முல்லைக் கொடி போன்று அச்சிட்ட புடவை கட்டியிருந்தாள். காதணி தவிர இடது கரத்தில் ஒரு தங்க வளையல். நெற்றியில் கரும்பொட்டு. பிள்வுஸ் தோளின் கீழ்ப்புறமாகச் சதையோடு ஒட்டியிருந்தது.

இயல்பாக ஒவ்வொருவரிடமுமுள்ள அழகியல் உணர்வின் வெளிப்பாடாகவே அவரவர் உடையணிந்து அழகுபடுத்திக் கொள்ளுகின்றனர் என்ற புதிய கருத்து அவ்வேளை கங்காதரன் நினைவில் தேர்ந்தெழுந்தது.

தட்டிலே இட்டி வடையை எடுத்து வைத்து, சட்னியை ஓரமாக வைத்து சாம்பாரை இட்லியின் மேல் மாலதி விட்டாள்.

“சமையலே பெரிய வேலை. எடுத்துச் சாப்பிடும் சின்ன வேலைகளை நாங்களே கவனித்துக் கொள்வோம்”

“எங்களுக்கும் இது சின்னவேலையே” என்று கூறியபடி மாலதி உள்ளே சமையற்கட்டுப் பக்கமாகச் சென்றாள்.

“சினிமாத் தியேட்டர்களில் சாதாரண மக்கள் கூட்டத்தினர் பிரபல நடிகை, நடிகர்களுக்காக ஆரவாரித்து, கைதட்டி, விசிலடிப்பதைப் பார்த்தவர்கள், விமர்சகர்கள் கிண்டல் செய்து குறைவாகப் பார்ப்பது தவறு. அவர்கள் தமது அழகியலுணர்ச்சியையும் கலைகள் மேல் வைத்திருக்கும் மதிப்பையும் தமது மொழியில் காட்டுவதாகவே கொள்ள வேண்டும் எனவும் பார்த்திபன் குறிப்பிட்டுள்ளார்”

“ஆமாம் அது ஒரு புதிய விளக்கம் தான்.” கங்காதரன் இட்லியைச் சுவைத்து சாப்பிட்டபடியே சொன்னான், மேலும் தொடர்ந்தான்: “எனக்குக்கூட இந்தக்கருத்து இது வரை நாளாக சிந்தனையில் படவில்லை. பரந்து பட்ட மக்கள் எப்போதும் தவறு செய்கின்றனர் எனப்படித்தவர் கணித்துக் கொள்கின்றனர். மாவோ ஒருவரே அம்மக்களிடத்தில் தவறில்லை, மக்களின் செயல்களைக் கூர்ந்து கற்க வேண்டும் என்றார்”

‘எம் ஜி ஆர், ஜெயலலிதா மேல் கலையுணர்வுடன் மக்கள் வைத்த பற்றுப் பின்னர் அரசியலுக்கும் ஆதரவளித்தது. சினிமாவிலிருந்து ஒதுங்கிய பின்னரும் ஜெயலலிதாவிற்கு ஆதரவு தொடர்வதைப் பார்க்கிறோம்”

“முன்னைய படங்கள் இன்றும் ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றன. டிவியில் வேறு முழுமையாகவும் முக்கிய இசையோடு கூடிய காட்சிகளும் காட்டப்படுகின்றன. நினைவுகளில் தொடர்ந்து கொண்டு செல்லப்படுகிறது” - கங்காதரன் சொன்னான்.

“பல புதிய நட்சத்திரங்கள் வந்து மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன. பலர் அரசியலில் நுழைய அஞ்சுகின்றனர். ரஜினிகாந்த் மறைமுகமாகத் தன் அரசியல் உணர்வைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்” - சத்தியமூர்த்தி புதிய திருப்பத்தை நினைவூட்டினார்.

“திரையிலே இந்த நடிக, நடிகையரின் மேக்கப் போட்ட பொய்மைத் தோற்றத்தையும் ஆடம்பர உடைகளையும் இரவல் குரலில் பாட்டுகள் வருவதையும் ரசிகர்கள் மறந்து விடுவதுதான் விந்தையாயிருக்கிறது.”

“அங்கேதான் நாம் மீண்டும் பார்த்திபன் கூறும் அழகியலுணர்வுக்கு வருகிறோம். மக்களனைவரும் இயல்பாகவே அழகான முகங்களையே பார்க்க விரும்புகின்றனர். அதனாலேயே அழகான நடிக, நடிகையரையே தேடிச் சினிமாவுக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். புகழ் பெற்று இளமையும் அழகும் குறைந்த பின்னரும் முகத்தைப் பூசி, மேக்கப் போட்டு இளமையாகவே காட்டுகின்றனர்” - சத்தியமூர்த்தி பார்த்திபன் கூற்றையே மேலும் விரித்தார்.

“எம் ஜி ஆர் அறுபது வயதிலும் இளைஞர் போல காதல் காட்சிகளில் நடித்து வந்தாரே...”

“அதுதான் கலைஞர்மேல், கலைகள் மேல் மக்கள் கொண்ட மதிப்பு என்று சொல்ல வேண்டும்.”

“ஆமாம் அதுவும் உண்மையே. கதாநாயகன், கதாநாயகியைத் தனித்துவமாக பல்வேறு உடையலங்காரங்களுடனும் காட்டுகின்றனர்.”

கங்காதரனும் மூர்த்தியின் விளக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டான்.

மாலதி மீண்டும் ‘கப்’களுடன் வந்து மேசையில் வைத்தாள்.

“மீண்டும் காப்பியா?”

“ஃ” - புன்னகையுடன் சொல்லிவிட்டு சாப்பாடு முடித்து கைகமுவாமல் உரையாடிக் கொண்டிருந்த கங்காதரனின் தட்டில் மீண்டும் ஒரு இட்லியை வைக்க முயன்றாள்.

“வேணாம் மாலதி...”

“ஒரு இட்லி மட்டும்...”

“அளவுக்குச் சாப்பிட்டாயிற்று. எவரையும் உணவில் அதிகம் சாப்பிடும்படி வற்புறுத்துவது நல்லதல்ல”

மாலதி பின்வாங்கினாள். அதே குரலை முன்னரும் எங்கோ கேட்ட நினைவு வந்தது.

இருவரும் கைகளைக் கழுவி விட்டு டயூடன் முன்னர் உட்கார்ந்து பேசிய இடத்துக்கு வந்தனர்.

அவ்வேளை திடீரென நடேசன் அங்கே வந்தான். உதவி அமைச்சர் கங்காதரனை உடனே போனில் தொடர்பு கொள்ளும்படி சொன்னாராம்.

“வீட்டுக்குப் போய் போன் செய்து விட்டு வருகிறேன்”

கங்காதரன் விரைவாக மூர்த்தி, மாலதியிடம் கூறினான்.

“நல்லது கங்கா, இந்த வேலை இழுபடுகிறது. போன் செய்து விட்டு வந்து விடு. இன்றே முடித்து விடுவோம்.”

“ஆமாம் கட்டாயம். சீக்கிரமாக வந்துவிடுவேன்”

“நண்பகல் இங்கேயே சாப்பிடலாம்” - மாலதியின் கோரிக்கை

“மீண்டும் உங்களுக்கு வீண் சிரமம்...”

“அப்படி எதுவும் விசேஷமான விருந்தில்லை. அண்ணாவோடு சாப்பிடலாம்...”

“சரியங்க...”

நடேசனும் கங்காதரனுடன் புறப்பட்டான். வாசலில் நடேசன் வந்த ஆட்டோ நின்றது.

26

ஆட்டோவில் செல்லும் போது நடேசன் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“நீங்க சொல்லாத செய்தி ஒன்று அறிந்தேன்”

“என்ன அப்படி விசேஷமாக...”

“சரோஜினியைக் கைவிட்ட செய்தி...”

“ஓ அதுவா ? யார் உனக்குச் சொன்னது...”

கங்காதரன் வியப்போடு சொன்னான்.

“சரோஜினி தான்”

“நீ எங்கே அவளைப் பார்த்தாய்?”

“அப்பா ஒரு உதவி கேட்கிறார். வர முடியுமா எனப் போன் செய்தாள். அவள் வீட்டுக்கு சென்றேன். அவளது அப்பாவையும் பார்த்தேன். அவர் ஒரு வேலை செய்து தர முடியுமா எனக் கேட்டு பைலை எடுக்க உள்ளே சென்றார். கங்காவை கடைசியாக எப்போது பார்த்தாய்? என்று கேட்டேன்.”

“அப்பாவின் எதிர்ப்பால் அது சோகக்கதையாகி விட்டது. நான் இப்போது பார்ப்பதில்லை, என்றான்”

“காரணம் ஏதாவது சொன்னாளா?”

“இல்லை. பெரிய இடத்துக்கதையெல்லாம் இப்படித்தான் முடியும் என்று எனக்குத் தெரியும்”

“ஆமா உனக்கு எல்லாம் தெரியும். அவளாகவே வந்தாள். அவளே போனாள். சரி அதை விடு. அவள் அப்பா என்ன உதவி கேட்டார்?”

“மலிவான கட்டிடம் நெடுஞ்சாலையில் வாய்பாக முடிக்கலாம் எனப் புரோக்கர் ஒருவன் அவனை ஏமாற்றி விற்று விட்டான். கறுப்புப் பணத்தில் பாதி எனப் பேசி முழுப்பணத்தையும் கொடுத்து விட்டார். ரிஜிஸ்டர் பண்ணப்போனபோதே பிரச்சினை ஏற்பட்டது...”

“என்ன பிரச்சினை?”

“கட்டிடம் அனுமதியளித்த வரைபடத்தை விட தெருவோரத்தில் இரண்டு மீட்டர் அகலத்தை ஆக்கிரமித்திருப்பதாகவும் அதை இடிக்கும் படையும் எம்எம்சியுடன் பிரச்சினை இருந்ததை புரோக்கர் மறைத்து விட்டான். கொடுத்த கறுப்புப் பணத்தைத் திரும்பிப் பெற முடியாத நிலையில் எங்கோ எல்லாம் முயன்று என்னிடம் உதவி கேட்டான்”

“நீ செய்து கொடுத்தாயா?”

“ஆமாம், சரோஜினி உங்க பிரெண்ட் என்று தான் உதவினேன்”

“அவனே லஞ்சம் வாங்கிச் சேர்த்த பணத்தில் நீ பேரம் பேசவில்லையா?”

“விடுவேனா. எட்டு வாங்கிக் கொண்டு ஆங்காங்கே பகிர்ந்தேன். ஆங்காங்கே உரியவரிடம் கேட்டு விட்டே பேரம் பேசினேன்...”

“சரோஜினி என்ன சொன்னாள்”

“கடைசிநாள் அனுமதி பெற்ற கடிதங்களை வாங்கிக் கொண்டு தாய்யு சொன்னாள். ஒரு கப் காப்பி தந்தாள்”

கங்காதரன் காதல் முறிந்த காரணம் எதையும் நடேசனிடம் கூறவில்லை. அவனது ஊகத்தை அவன் எதிர்த்தும் எதுவும் சொல்லவில்லை.

ஆனாலும் நடேசன் சமாதானமும் கூறினான்.

“அந்தப் பெண்ணை அப்படித்தடுத்தது நல்லதாய் போய் விட்டது. லஞ்சம் வாங்கி கறுப்புப் பணத்தில் புரளும் முருகப்பனின் திமிரும் குடும்பமும் உங்கள் கொள்கைகளுக்குச் சரிவராது...”

“ம்ம்...”

உதவி அமைச்சரை ஆங்காங்கே தேடிப் போனில் பிடிக்க ஒரு மணி நேரமாகி விட்டது. மறுநாள் நடைபெற இருந்த குழந்தைத் தொழிலாளர் பற்றிய கருத்தரங்கிற்குத் தனது பேச்சை எழுதி வரும்படி உதவி அமைச்சர் வேண்டியிருந்தார்.

மீண்டும் சத்தியமூர்த்தி வீட்டுக்கு கங்காதரன் புறப்படத் தயாரானான். உரையாடியபடி ஆட்டோவிற்காக இருவரும் தெருவுக்கு வந்தனர்.

“நீயும் மூர்த்தி வீட்டுக்கு வருகிறாயா? அங்கேயே விருந்து சாப்பிடலாம்...”

“இல்லை எனக்கு வேறு வேலையிருக்கிறது. உங்களுக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா?”

“என்ன..”

“மூர்த்தியையும் மாலதியையும் கிராமத்துக்கு உங்க வீட்டுக்கும் எங்க வீட்டுக்கும் ஒருதலை அழைத்துச் சென்றேன்..”

“அப்படியா ?” - வியப்பான குரல்

“மூர்த்தி மூலம் மாலதியின் விருப்பத்தையும் முடிவையும் கேட்க இருக்கிறேன்.”

“உனக்கா ?”

“என்ன கிண்டலா ? உங்களுக்குத்தான்..”

கங்காதரன் இரண்டு மணிநேரத்தில் மீண்டும் சத்தியமூர்த்தி வீட்டுக்கு வந்து விட்டான். பார்த்திபனின் அழகியலுணர்வு பற்றிய பேச்சாடலை விட்ட இடத்திலிருந்து சத்திய மூர்த்தி ஆரம்பித்தார்.

“இசை கவிதை, நாடகம், நாட்டியம், நாவல், ஓவியம் ஆகிய பல கலைகளை உள்ளடக்கிய பலம் வாய்ந்த தொழில் நுட்ப கூட்டுக் கலை வடிவமாக சினிமா அமைந்துள்ளதை நாம் அறிவோம். கலை வடிவங்கள் சினிமா மூலம் ஜனநாயகப்படுத்தப்பட்டு, பரவலாக்கிய போதும் பாலுணர்வையும் தூண்டுதலாக அமைந்திருப்பது பற்றி பார்த்திபன் எங்காவது குறிப்பிடவில்லையா. முன்னர் ஒரு தடவை கேட்க இருந்தேன். பின்னர் கால நேரம் கிடைக்கவில்லை. அவரையும் அகால மரணத்தின் மூலம் இழந்து விட்டோம்..”

கங்காதரன் நீண்ட காலமாகத் தன் மனதைக்குடைந்திருந்த சந்தேகத்திற்கு விளக்கம், கேட்பது போலிருந்தது.

“ஆமாம், அதைப்பற்றி நான் என்றும் விவாதிக்கவில்லை. ஆனாலும் தன் குறிப்பிலே விசித்திரமான குண்டு ஒன்றைத் தூக்கிப் போட்டுள்ளார்.”

“அது என்ன ?” என்று கங்காதரன் கேட்டதும் குறிப்புகள் அடங்கிய பார்த்திபனின் அந்த ஏட்டைப் பிரட்டிப் பார்த்தபடியே சத்திய மூர்த்தி சொன்னார் :

“அழகியலுணர்வின் ஓர் அம்சமே பாலுணர்வு..”

“என்ன அப்படியா ?” - கங்காதரனின் வியப்புக்குரல்.

“அதை மேலும் விளக்குவதாகப் பார்த்தி குறிப்பிட்டுள்ளார், வள்ளுவர் ஐம்புலனாலும் உணரப்படுவது என்று காதல், காமம், பாலின்பம் என்று கூறியபோதும் பாலுணர்வும் இன்பமும் உளவியலானது. தற்காலிக உணர்ச்சிவசமானது. ஆனால் அழகியலுணர்வு எந்த வேளையும் எவ்வயதினராலும் அனுபவித்து மகிழக் கூடியது..”

“இது ஒரு முற்றிலும் புதுமையான கருத்தே. சிந்திக்கப்பட வேண்டியது. பிராய்டின் இன்பக் கோட்பாட்டை மறுப்பது போலவும் உள்ளது..”

“ஆணோ, பெண்ணோ புலவரோ பெண்ணையோ, ஆணையோ வர்ணிப்பது கூட அழகியலுணர்விலேயே.. அவை பாலின்பத்திற்குத் தூரப்படுவதைத்தவிர மேம்பட்டதல்ல. ✱ வர்ணனை கூட அழகியலுணர்வின் ஓர் அம்சமேயல்லாமல் முழுமையானதல்ல என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.” சத்தியமூர்த்தி குறிப்பேட்டைப் பார்த்தபடியே சொன்னார். மேலும் தொடர்ந்தார்: “ஆணோ பெண்ணோ ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கும் போது முழு அழகோ, அங்கவழகோ தான் முதலில் மகிழ்வுதரும், பால் இன்பம் உளவியல் சார்ந்து பின்னரே ஏற்பட முடியும்”

“இடையிலே ஒரு சந்தேகம். பிறகு நான்கேக்கவும் மறந்து விடலாம். ஏனிந்தப் புலவர்களெல்லோரும் அண்மையில் வாழ்ந்து புகழ் பெற்ற கண்ணதாசன் உட்பட மாணே, மலரே, மரகதமே, குயிலே, மயிலே, மணியே, தேனே என்றெல்லாம் இயற்கையில் காண்பவற்றுடன் ஒப்பிட்டே பெண்ணையும் பாடினார்கள்” - திடீரென நினைவு வந்தவனாகக் கங்காதரன் கேட்டான்.

“மனிதர் இயற்கையில் கண்ட அழகியலுணர்வினையே மனிதரிலும் காண முற்பட்டனர் என்றே கூறவேண்டும். மலரின் மென்மையும் நறுமணமும் குயிலின் குரலினிமை, தேனின் நா இனிமை, மான், மயிலின் பார்வை அழகு என ஐம்புலவின்பத்தையும் குறிப்பிட்டே கூறியிருப்பர். மீண்டும் பார்த்திபனுக்கு வரும்போது இவற்றையெல்லாம் வயது, பால் வேறுபாடின்றி எல்லோரும் எவ்வேளையும் கண்டு, கேட்டு.

பார்த்து, தொட்டு, கலைத்த உடனேயே அனுபவிக்கலாம் பாலின்பத்துக்கு உளவியல் ரீதியாக இருவரது இசைவும் இருக்கவேண்டும்.”

“ஆமாம் பார்த்தி கூற்றில் உண்மையிருக்கிறது. ஆனாலும் மேலும் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.”

“மலரைத் தொடும்போது ஏற்படும் உணர்வு ஒரு குழந்தையை அணைக்கும் போதும் ஏற்படுகிறது. இது பாலுணர்வா? என ஓரிடத்தில் குறித்துள்ளார்.”

“நல்ல வினாவே.”

“இசைக்கலைதரும் அழகுணர்ச்சிக்கு பார்த்தி அதிக முக்கியத்துவம் தந்த வேளை ‘யந்திரத்தில் வேலை செய்து பழகியவனா’ல் இசையை எப்படிச் சுவைக்க முடியும்’ என முதலாளித்துவத்தையும் சாடியுள்ளார். அதேவேளை, ‘இசைதரும் கலையுணர்வோடு தவறான கருத்துகளையும் திணித்துவிட நேரலாம். அத்தகைய முயற்சிகளே இன்று நடைமுறையில் உள்ளது என்றார்.”

“பண்டவிற்பனைக்கு கலைகளைப் பயன்படுத்துவது பற்றி எதுவும் கூறவில்லையா?” - கங்காதரன் கேட்டான்.

“முன்னரேயே சொன்னேனே? சந்தைப் பொருளாதாரத்துக்கு மனிதரிடம் தொக்கி நிற்கும் அழகியலுணர்வைப் பயன்படுத்தி எளிதில் வெற்றி கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலிருந்து விடுபடுவதும் கஷ்டமான காரியம் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்.”

“ஆமாம் திட்டமிட்ட பொருள் உற்பத்தியிலேயே திட்டமிட்ட கலைகளையும் வளர்க்க முடியும் எனப்பேசினோம். பசியைப் போக்கிய பின்னரே கலைகள், அழகியலுணர்வு என்றும் பார்த்தி சொல்லியிருந்தான்.”

“ஜோஜ் தொம்சன் என்ற மார்க்சிய அறிஞரின் கூற்று ஒன்றையும் விரித்து விளக்கியுள்ளார். மனித சாரம் என்ற தன் நூலில் நமது செவிகள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகக் கூர்மைப்பட்டு வந்தது என்றார். செவியின் கூர்மை மூலம் இசைக்கலையை நுட்பமாக்கி ரசிக்கப் பழகிக்

கொண்டோம் என்பதே அவரது கருத்தாகும். உதாரணமாக இந்தியாவில் வேதம் ஒதும் ஒருசில இசை ஒலிகளையே கேட்டு வந்தனர். தியாகையர் வந்து பலவித ராக ஆலாபரணங்களாக இராக ஒலிகளை விரிவுபடுத்தினர். இன்று நூற்றுக் கணக்கான இராக ஒலிகளைக் கேட்டு ரசிக்கத் தக்கதாகச் செவிகளுக்குப் பழக்கிவிட்டோம். அடுத்த அறையில் ஒருவர் பாடுவதைக் கேட்டு அது என்ன ராகம் என்று பிரித்தறிந்து கூறத்தக்கதாக வளர்த்துள்ளோம். பல்வேறு இசைக் கருவிகளையும் பயன்படுத்துவது மட்டுமல்ல பிரித்தறியக் கூடியதாகவும் செவிகளைப் பழக்கிவிட்டோம்.”

“ஆமாம் அது உண்மை நிலையே. எலக்ரோனிக் இசைகளையே ஆக்குவது மட்டுமல்ல கேட்டுச் சுவைக்கவும் பழகிவிட்டோம். மேல்நாட்டில் மோசாட் தோன்று மட்டும் இசையை ஒரு சிறு கலைவடிவம் என்றே கணித்துவந்தனர். இன்று முதலாளித்துவம் வியக்கத்தக்க எத்தனை பிரிவுகளாக இசையை வளர்த்துவிட்டது” - கங்காதரன் சொன்னான்.

“பார்த்திபன் அத்துடன் நிற்கவில்லை. கண்ணால் நூற்றுக் கணக்கான வர்ணங்களைப் பிரித்துப் பார்க்கும் அளவிற்குப் பார்வையை வளர்த்துள்ளோம். பல்கலை, பலவித நறுமணங்களை உற்பத்தி செய்து நுகர்ந்தறியப் பழகிவிட்டோம், அச்ச கோர்ப்பவர் தொடுதல் மூலம் பல்வகை எழுத்துகளையும், பார்வையற்றவர் தொடுதல் மூலம் பிரெய்லி, எழுத்துகளை அறிந்து நூல்களைக் கற்கும் அளவில் வளர்ந்துள்ளோம் என்றெல்லாம் பார்த்திபனின் குறிப்புகள் கூறுகின்றன.”

“ஆடலும் பாடலும் அழகும் என்ற சிலம்பு வரிகள் என் நினைவில் அடிக்கடிவரும். அது போக அழகியலுணர்ச்சி பற்றியே குறிப்புகள் எழுதிய பார்த்தி அவலட்சணம் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லையா?” கங்காதரன் திடீரென நினைவு வந்தவனாகக் கேட்டான்.

“இதே எண்ணம் எனக்கும் ஏற்பட்டது. துருவித்துருவிப் பார்த்தேன் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அவற்றை அழகுணர்ச்சியின் எதிர்மறையாகவே பார்த்தி கொண்டிருக்க வேண்டும். ‘அவலக் குரல்களை, காட்சிகளை, தூர்நூற்றத்தை, முரட்டுப் பிடினை, கசப்பு ருசியை நாம் ரசிப்பதில்லை.”

“ருசியில் கசப்பையும் கவைத்து மகிழ்கிறோம்..”

“அது உண்மைதான். அறுகவை உணவு என்கிறோம். ஆனாலும் நா, நாசி ஆகிய புலன்களால் பெறும் உணர்வுகளைச் சிறிய கலை உணர்வு என்றே கொள்கிறோம். கண், செவி, உடல் மூன்று புலன் கருமே அழகியலுணர்ச்சியைத் தரும் உன்னத உறுப்புகளாகும். கலைகளையும் இம் மூன்று புலன்கள் மூலமே பெற்றுச் கவைத்து மகிழ்கிறோம். அதேவேளை பல்வேறு கலைகளைத் தயாரிக்கவும் நறுமணங்களை உற்பத்தி செய்து முகர்ந்து மகிழவும் பழகியுள்ளோம்.”

“கலை, இலக்கியங்களில் வரும் துன்பியல் காட்சிகள், ஒப்பாரி போன்ற சோக இசைகள் பற்றி என்ன கூறியுள்ளார் ?”

“ஆமாம், அவற்றை நாம் விரும்பாத போதும் கலை, இலக்கியத்தில் யதார்த்த வாழ்வைப் பிரதிபலிப்பதற்காகக் கொண்டு வர நேர்கிறது. மக்களது யதார்த்த வாழ்வு அவலவாழ்வோடு இணைவதால் நாமும் ஒன்றி துன்ப உணர்வை அவலச்சுவை என அனுபவிக்கிறோம். அதை அழகியலுணர்ச்சியின் எதிர் மறையில் ஒன்றாகவே, பார்த்தி கணித்திருக்க வேண்டும் என நான் எண்ணுகிறேன்..”

“இந்த விஷயத்தை மட்டும் பார்த்திபன் விரித்துக் கூறியிருக்கலாம். ஆனாலும் இப்போது நீங்கள் கூறியது போல விரித்து விளக்கம் கூறுவதே நல்லது. துன்பியல் கசப்பான உணவில் சுவைகாண்பது போன்றது. கார உணவும் அதே வகையானதே. பழக்கதோசம். ஒரு காலகட்டத்தில் அதே உணவே கிடைத்திருக்கும். பழகியதைத் தொடர்ந்திருப்போம்.” - கங்காதரன் கூறினான்.

“உலகில் கார உணவை விரும்பாதவரே பெருந் தொகையினர். பியர், காப்பி போன்றவையும் கசப்பானதே. பியர் மயக்க மகிழ்வு தரும் பானம். காப்பியை சர்க்கரையிட்டு இனிப்பாக்குகிறோம். புலனுறுப்புகளுக்கும் முறுக்கேற்றுவதை. அந்த மயக்கத்தில் நாம் சுவையாகக் கொள்ளுகிறோம் என்றும் கூறலாம். காய், கிழங்கு, கொட்டைகள், இறைச்சி, முட்டைகள் ஆகியனவே ஆதி மக்களின் உணவு. எதுவும் காரமாக இல்லையே.”

மாலதி மீண்டும் காப்பியுடன் வந்தாள். காப்பித் தட்டை கங்காதரன் முன் நீட்டிவிட்டு ‘சாப்பாடு தயாரானதும் அழைக்கிறேன்’ என்றாள்.

“விருந்துச் சமையல் வேண்டாம். எங்கேயும் நான் விருந்துக்குச் செல்வதில்லை.”

“விசித்திரமாய் இருக்கிறதே.”

“விருந்தென்பது பெண்களுக்கு அதிகவேலை, உழைப்பு, ஒருவர் சாப்பிடுவதற்காக. திடீரென சாப்பாட்டு வேளையில் வந்து ‘சாப்பாடு’ என்று கேட்டே நண்பர் வீட்டில் சாப்பிடுவேன்.”

“அவ்வேளை வீட்டில் எதுவும் இல்லாவிட்டால்..”

“நல்லது. சாதத்தைப் பொங்கச் செய்து தயிரோடு அல்லது வீட்டில் ஆக்கிய சாம்பார், ரசம் இருப்பின் அவற்றோடு சாப்பிட்டு விடுவேன்.” கங்காதரன் தன் கொள்கையைச் சொன்னான்.

“ஆமாம் நல்ல கொள்கைதான்.”

“மறுதலை இங்கே வரும்போது கேட்டே சாப்பிடுகிறேன் ?”

காங்காதரன் சிரித்தபடி கூறினான். மாலதியும் சிரித்தாள். உள்ளே போய் விட்டாள். அவள்மேல் புதிய உரிமை இருப்பதாக அவனை அறியாமல் உள்மனம் எண்ணியது.

“எல்லாவற்றைப் பற்றியும் சிந்தித்துவிட்டு வந்து மீண்டும் கலந்து பேசலாம். எப்படியும் பார்த்திபனின் சிந்தனையில் தோன்றியவை ஆராயத்தக்க புதிய எண்ணங்களே. வேறு ஏதாவது தற்போது பேசியவற்றில் விடுபட்டவையில் முக்கியமானவை இருந்தால் சொல்லுங்கள்”

“ஆமாம் மற்றும் ஒரு விஷயத்தை மட்டும் தற்போது கூறுவேன். கூலைகள் மேல் விருப்பு வெறுப்பற்றவர்கள் பற்றியும் சில குறிப்புகள் உள்ளன..”

“ஆமாம் அதையும் அறியவேண்டும் சொல்லிவிடுங்கள்” கங்காதரன் ஆவலோடு கேட்டான்.

“சிந்தனையும் பகுத்தறிவும் தான் முக்கியமானவை என்ற கருத்தும் நீண்ட காலமாக நிலவி வந்துள்ளது. கலைகளை விருப்பு வெறுப்பின்றி ஒதுக்கிய அறிஞர்களும் உள்ளனர். சாக்கிரட்டீஸ் கூட அதே கொள்கை உடையவராகவே இருந்தார்.” - சத்தியமூர்த்தி நிதானமாகவே சொன்னார்.

“ஆமாம் அவர் பகுத்தறிவே முக்கியமானது என்று கருதினார். கலைகள் தெய்வ வழிபாட்டைக் குறைக்கலாம், தடை செய்யலாம் என இஸ்லாமிய மதத்தவரும் கூறினர்..” கங்காதரன் மேலும் கூறினான்.

“மேலும் கிறிஸ்தவ மதத்திலும் பிலிஸ்தீனியன் என்று கூறப்படும் குழுக்கள் இன்றும் இருக்கின்றன.”

“தந்தை பெரியாரே பகுத்தறிவையும் பிராமணிய எதிர்ப்பையும் சீர்திருத்தக் கொள்கைகளையுமே முன்வைத்தார். திமுக பிரிந்தபின்னர் அவர்களைக் கூத்தாடிகள் என்றும் கிண்டல் செய்தார்.”

“ஆனால் நாடகம், சினிமா, கலைகள், அடுக்கு மொழிப்பேச் சாற்றல் ஆகியவையே திமுக அரசியலாதிக்கம் பெறத்துணை புரிந்தன.” - சத்தியமூர்த்தி சொன்னான்.

“அதைத் தொடர்ந்தே எம்ஜிஆரும் ஜெயலலிதாவும் அரசியலாதிக்கத்தைக் கைப்பற்றினர்.”

“அழகியலுணர்வு புலனுணர்வுகளில் முதன்மையானது, ஆழமானது. மென்மையானது. பரந்த கலை இலக்கியத்தில் வேர் கொண்டுள்ளது. என்றும் திருப்பிதராதது. பொருள் உற்பத்திக்கும் அழகியலுணர்வுக்கும் உள்ள தொடர்பு ஆராயப்படவேண்டும். மனித சமுதாயம் நிலைக்கும்வரை இந்த ஆராய்ச்சியும் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.” சத்தியமூர்த்தி பார்த்திபனின் கோட்பாடுகளைச் சுருக்கிச் சொன்னார்.

பார்த்திபனின் கோட்பாடுகளை முன்வைத்து இருவரும் தொடர்ந்து விவாதித்தனர். அவனது புதிய கண்ணோட்டம் தமது கண்களைத் திறப்பதாகவும் மேலும் சிந்திக்க வைப்பதாகவும் ஒப்புக் கொண்டனர். அரசியலுக்கும் கலைகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு தமிழ் நாட்டில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களைப் பற்றி மீண்டும் விவாதித்துக் கொண்டனர்.

அவ்வேளை பரந்து பட்ட மக்களைத் திரட்டி அரசியலில் வெற்றி கண்ட இருபெரும் தலைவர்களான மாவோ, காந்தி இருவரும் கலைகள், அழகியலுணர்ச்சி பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்துகள் பற்றியும் பேசிக்கொண்டனர்.

“மாவோ ஒரு கவிஞராக விளங்கினார். கலை, இலக்கியம் பற்றிய தன் கோட்பாடுகளை வகுத்து வழிகாட்டினார். பரந்து பட்ட மக்களுக்கும், போராடும் மக்கள் விடுதலைப் படையினருக்கும் பயன்படத்தக்க கலை, இலக்கியங்களைப் படைக்கவேண்டும் என அறிவுரை கூறினார். புதிய ஜனநாயகப் புரட்சி முடிந்து சோஷலிசப் புரட்சி ஆரம்பித்த காலகட்டத்தில் ரொமானிக் ரியலிஷம் என கற்பனாவாத யதார்த்த வாதக்கோட்பாட்டை ஆதரித்தார்.” - கங்காதரன் கூறினான்.

“மகாத்மாகாந்தி மாவோ போல கலை, இலக்கியப் படைப்புகளில் அதிக ஆர்வம் காட்டவில்லை. மெலோடி ராமாவான அரிச்சந்திர நாடகம் தன்னை மிகவும் கவர்ந்ததாகக் குறிப்பிட்டார்.”

“ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக அகிம்சைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட ஒத்துழையாமை இயக்கம், உண்ணா விரதப் போராட்டத்திலேயே அதிக கவனம் செலுத்தினர். அரசியல் சார்ந்த கலை இலக்கியங்களுக்கும் அவ்வேளை தணிக்கைவேறு இருந்தது.” - கங்காதரன் சமாதானம் சொன்னான்.

“பாரதி பாடல் கூட தடை செய்யப் பட்டிருந்தது”

“பல நாடகங்கள் கூடத்தடை செய்யப்பட்டன”

“ஐம்புலன்களும் இன்பம் பெறுவதாக பாலின்பத்தை வள்ளுவர் குறிப்பிட்டார். பார்த்திபன் பாலுணர்வின் பத்தை அழகியலுணர்வில் இரண்டாவதாகக் கொண்டான். மகாத்மா அந்த இன்பத்தைக் கட்டுப்படுத்தும்படி அறிவுரைகள் கூறினார். முரண்பட்ட கருத்துகளே..” மூர்த்தி சொன்னார்.

“நடைமுறையில் சாதிக்க முடியாதவற்றை யெல்லாம் நிலப் பிரபுத்துவ சமுதாயத்திற்குப் போதித்தார். அவரது போதனைகளைப் பின்பற்றியவர் தமது வாழ்க்கையைப் போராட்டமாக்கினர். சாதி, சமயப் போராட்டங்கள் நின்று விடுவதாக இல்லை..”

கங்காதரன் அன்றைய யதார்த்த நிலையைக் கூறும் போதும் தன் தாத்தாவின் போராட்டம் தன் தாயையும் தன்னையும் கூட எவ்வாறு பாதித்துள்ளது என்பது அவனது அடிமனதில் படிந்திருந்தது.

மாலதி வந்து இருவரையும் சாப்பிட வரும்படி அழைத்தாள்.

உணவு முடித்து கங்காதரன் விடை பெறும் போது மூர்த்தி சொன்னார்: “அடுத்த தடவை இப்பக்கம் வரும்போது தவறாது வருக. பார்த்திபனின் நூலை விரைவில் முடித்து விடுவேன். அச்சுக்குப் போகு முன் நீங்களும் படித்து முடிவு கூறினால் எனக்கும் மனத்திருப்தி ஏற்படும்”

“கட்டாயம் வருகிறேன்”

மாலதியும் வாயில் வரை வந்து வழியனுப்பினாள்.

இரவு வண்டியில் சென்னை புறப்பட்ட போதும் மாலதியின் நினைவு அவன் மனதைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது. அவளை சரோஜினியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். முரண்பட்ட இரு சமூகப் பிரதிநிதிகள் போல அவனது மனதில் பட்டனர். அதே வேளை தோல்வியில் இருவர் ஒன்றிணைய முயல்வதாகவும் தோன்றியது. எப்படியும் நடேசனின் பதிலைப் பார்த்து சிந்தித்து முடிவு செய்யலாம் என மனதைச் சமாதானப் படுத்தினான். கிராமத்துக்கு தாயார். பாட்டியைப் பார்க்க மாலதியும் மூர்த்தியும் சென்ற செய்தியை அவன் அங்கு சென்ற போது எவரும் சொல்லாதது வியப்பாயிருந்தது. நாளானதால் மற்றதிருக்கலாம் என எண்ணினான். தன் அவசரம் வேறு எனவும் நினைத்தான்.

இவற்றை விட்டு மறுநாள் அமைச்சரின் பேச்சுக்குக் குறிப்பெழுதச் சிந்தனையைத் திருப்பினான்.

நாட்டிலே சிறுவர்களுக்கு எத்தனையோ கொடுமைகள் இழைக்கப் படுகின்றன. கொடுமை கொடுமை இளமையில் வறுமை. அத்துடன் வீடுகளிலே பெற்றோரின் தண்டனைகள். இந்தியாவிலேயே ஒன்பது கோடிப் பிள்ளைகளுக்கு கல்விக்கு வசதிகள் செய்யப்படவில்லை. இவர்களுக்குக் கட்டாயக் கல்விக்கு ஏற்பாடு செய்தால் குழந்தைத் தொழிலாளர் பிரச்சனையில் பெரும் பகுதி நீங்கிவிடும். 5 வயது தொடக்கம் 11 வயது வரை கட்டாயக் கல்விக்கு ஜெயலலிதா அரசே

சட்டமியற்றியுள்ளது முற்போக்கான நடவடிக்கை. ஆனால் நடைமுறைப் படுத்தப்படவில்லை. அடுத்தது சிவகாசி, திருப்பூர், கல்லுடைக்கும் குவாரி போன்ற அமைப்புகளிலுள்ள குழந்தைத் தொழிலாளர் பிரச்சனை.

கட்டாயக் கல்வியில் இவர்களில் பெரும் பகுதியினர் உழைப்பிலிருந்து விடுபடுவர். 12 - 14 வயதுள்ளவருக்குத் தீப்பெட்டி, பட்டாஸ் வெடி, கல்லுடைப்பதனால் ஏற்படும் ஆபத்துகளைத் தவிர்க்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும். அதன் வழிவகைகளை அவனது சிந்தனை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தது.

காலையில் 10 மணிக்கு முன்னர் பேச்சை டைப் பெய்து உதவி மந்திரியுடனும் கலந்து பேசிவிடலாம் என அமைதிகண்டான்.

பத்திரிகைகளுக்கும் பேச்சில் பிரதிகள் எடுத்துத்தர வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டான். அவனது புதிய சிந்தனைகள், கருத்துகளே உதவி அமைச்சரின் பெயரில் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் வெளிவரும். அமைச்சரின் பேச்சைப் பாராட்டி ஆசிரியர் தலையங்கங்களும் வெளிவரும். உதவி அமைச்சரே அவற்றை கங்காதரனிடம் காட்டிப் பெருமைப் படுவார்.

குறிப்பெழுதிய நோட்டு நெஞ்சில் இருக்கத் தூங்கிவிட்டான்.

27

முத்துராமலிங்கத் தேவரின் சிலையை தேவகுல வேளாளர் என்ற அழகத்தினர் உடைத்ததாகத் தேவர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தூத்துக்குடியைச் சார்ந்த கொடியன்களும் என்ற கிராமத்தைத் தூக்கினர். இரு சமூகத்தினருமே தமிழக அரசினால் பிறப்படுத்தப் பட்ட அழகத்தவர் எனவும் செடியூல்ட் வகுப்பினர் எனவும் கருதப்பட்டு சலுகைகள் பெறுபவர்.

இருந்தாலும் தேவர்கள் தமது சிந்தனையில் தேவர்குல வேளாளர் அழகத்தவரை விட சாதியில் மேம்பட்டவராகக் கருதுபவர்கள். தமிழகத்திலுள்ள மற்றைய சமூகத்தவரும் இக்கருத்தை ஏற்றுக்

கொள்பவரே. இரு சமூகத்தவரிடையேயும் திருமண உறவோ பிற கலாச்சார உறவுகளோ கிடையாது.

தேவகுல வேளாள சமூகத்தவர் அரிஜனப் போல சாதியில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த போதும் கடந்த ஓரிரு சதாப்தங்களில் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குச் சென்றும், அரசின் சலுகைகள் பெற்றும் பிற இடங்களில் கடுமையாக உழைத்தும் பொருளாதார நிலையில் முன்னேறி வந்துள்ளனர். ஒரு பகுதியினர் வசதியாக வீடுகள் கட்டி, டிவி, பிறிட்டி போன்ற நுகர் பண்டங்கள் வாங்கத்தக்க நிலைக்கும் வளர்ந்து விட்டனர்.

தேவர் சமூகத்தின் மறைந்த தலைவரான முத்துராமலிங்கத் தேவரின் சிலையைத் தேவர் குல வேளாளர் உடைத்து விட்டதாகவே தேவர்கள் அக்கிராமத்தைத் தாக்கினர். தேவர்கள் படையாக வந்து வீடுகளில் நுழைந்து கிராமத்தவரை அடித்து 18 பேர் கொல்லப் பட்டனர். பலர் காயமடைந்தனர்.

வீடுகளில் உள்ள பொருட்களை யெல்லாம் உடைத்தெறிந்தனர். பலகோடி தனியார் சொத்துகள் அழிக்கப்பட்டன. வீடுகள் தீங்கிரயமாக்கப் பட்டன. கலவரம் பல நாட்களாக நீடித்தது.

தேவர் குல வேளாள சமூகத்தவர் போலிஸாரின் பாதுகாப்பை நாடியபோதும் போலிஸார் தேவர் சமூகத்தவரைச் சார்ந்திருந்ததால் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டுப் பேசப்பட்டது. ஜெயலலிதாவின் உயிர்த் தோழியான சசிகலா நடராசன் தேவர்குல சமூகத்தவர் என்பது நாடறிந்த உண்மை.

பத்திரிகை நிருபர்கள் கொடியன் குளம் சென்று நிலமைகளை நேரில் பார்த்து பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் சார்பாக நின்று செய்திகளை வெளியிட்டனர்.

ஜெயலலிதா தன் வளர்ப்பு மகன் சுதாகரனது கலியாண ஏற்பாட்டில் நின்றதால் நிலமையைப் பார்த்து கலவரத்தை அடக்கும்படி உயர் போலீஸ் அதிகாரிகளையும் ஓரிரு அமைச்சர்களையும் அனுப்பினார். பின்னர் ராஜபாளையம் வரை சென்று நிலமைகளை விசாரித்து வந்தார்.

கங்காதரனும் உதவி அமைச்சருடன் நிலைமையைப் பார்த்தறியச் சென்றிருந்தான்.

சாதிப் போராட்டத்திற்குப் பின்னாலுள்ள சமூகக் குழுக்களிடையான போராட்டத்தைக் கங்காதரனால் காணமுடிந்தது. தலித்துகள் பெரும்பாலும் கூலி விவசாயிகளே. அவர்கட்கு பல கிராமங்களில் கிணறு, இடுகாடு, கோவில்கள், வணங்கும் தெய்வங்கள் வேறாகவும் இருந்தன.

மகாத்மா காந்தியையும் காந்தியத்தின் அகிம்சையையும் உயர் சாதியினர் போற்றி சிலையெடுத்து காந்தி ஜெயந்தி கொண்டாடிய காலம்போய் பின்னர் காங்கிரஸ் கட்சியின் செல்வாக்கு நாட்டில் குறைந்து வருவதை அனைவரும் அறிவர்.

அதேவேளை தலித்துகள் என ஒடுக்கப்பட்டவர் அம்பேத்காரைத் தலைவராகக் கொண்டு அன்னாருக்கு சிலை எடுத்து விழாக் கொண்டாடும் போக்கு வளர்ந்து கொண்டிருப்பதையும் காணாதவர் குருடர்களே.

தமிழ் நாட்டிலும் தீவிரவாத இந்துக்கள் இயக்கமாக இந்து முன்னணியும் முஸ்லிம் இளைஞரின் இயக்கமாக ஜியாத்தும் மோதி கொலைகளுடன் வெடிகுண்டு கலாச்சாரமே வளர்ந்து வருவதாக ரஜனிகாந்தே விழாவில் பேசுமளவிற்கு நிலமை மோசமடைந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

கொடியன் குளத்திலிருந்து திரும்பிய கங்காதரன் பேராசிரியர் முரளிதரனிடம் சென்றதும் அவர் கொடியன்குளம் பற்றி வினாவியதும் அவன் பதிலளித்தான் :

“அது அண்மையில் முடியப்போகும் போராட்டமல்ல. ஆனாலும் வெடிகுண்டு கலாச்சாரமாக ஆங்காங்கே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் பிற்போக்கான மதப் போராட்டத்தை விட வர்க்கப் போராக நடைபெறும் ஜாதிப் போராட்டம் முற்போக்கானதே.”

“ஏனப்படியெல்லாம் வெளியே சொல்லுகிறாய்”

முரளிதரன் அவனது துடுக்கான நேரடிப் பேச்சை விரும்பாதவர் போலச் சொன்னார்.

“உங்களுக்குத்தானே சொல்லுகிறேன். மற்றவருக்குச் சொன்னாலும் புரியாது.”

“கிராம்ஸி அரசியல் கட்சி என்றால் என்ன என்று வரை விலக்கணம் கூறியதைப் படித்திருக்கிறாயா?”

“ஆமாம் மக்கியாவல்லியின் இளவரசன் என்ற நூலை விமர்சிக்கும் நீண்ட கட்டுரையில் கூறியதைத்தானே கேட்கிறீர்கள்”

“சரி அதைச் சொல்லேன்”

“அரசியல் கட்சி என்பது ஒரு சமூகக் குழு”

“சாதி என்றால் என்ன?”

“அதுவும் ஒரு சமூகக் குழுவே”

“அப்போது சாதியை அரசியல் கட்சியாகக் கூறுவதில் என்ன தப்பு”

“தப்பில்லை..”

“ஏன் இந்தக் கருத்தை சாதியைப் பற்றி ஆராய்ச்சி நடத்தும் எவரும் முன்வைக்க வில்லை”

“விசித்திரமானதுதான்”

“தேர்தலின்போது ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் எந்தச் சாதிக்காரனை, சமூகக்குழுவை, பெரிய அரசியல் கட்சியின் உட்பிரிவான சமூகக் குழுவினரை நிறுத்தினால் வெற்றி பெறலாம் என ஆராயப்பட்டே இந்தியா பூராவும் வேட்பாளர் நிறுத்தப் படுகிறார்கள்.”

“ஆமாம். பல தொகுதிகளில் ஒவ்வொரு சாதியினரும் தமது சாதிக்காரரை, அரசியல் கட்சிக் காரரை, தமது சமூகக் குழுவைச் சார்ந்த வரை தேர்தலில் நிறுத்துவதைப் பார்க்கிறோமே. சில தொகுதிகளில் ஐம்பது நூறு பேர்வரை போட்டியிடுகின்றனர்.”

“ஆகவே வெற்றிபெறும் அரசியல் கட்சிக் காரர் தோல்வியடைந்த சமூகக் குழுவினரை அடக்கி ஒடுக்கவே முயல்வர். அதற்கு அரசியந்திரமும் பயன்படும்.”

பேராசிரியர் முரளிதரன் சாவதானமாகக் கூறினார்.

“ஆனாலும் படி நிலையான சாதிகளிடையே பகைமை உறவு ஏற்பட்டு மோதிக் கொள்வதை வர்க்கப் போராட்டமாகப் பார்க்க முடியாதா. கிராம்ஸியின் படி பார்த்தால் இது அரசியல் குழுக்கள் மோதுவதாகிவிடாதா.”

“அரசியல் குழுக்களிடையே பகைமை உறவு ஏற்பட்டு மோதிக் கொண்டன என்றும் சொல்லலாம்.” - பேராசிரியர் சமாதானம் சொன்னார்.

“அப்படிப் பார்த்தால் தமிழ் நாட்டில் எத்தனை அரசியல் குழுக்கள்? இந்தியாவில் எத்தனை?”

“அதனால்தான் ஒவ்வொரு கட்சியும் வாக்குரிமைப் பலத்தை வைத்துக் கொண்டு தனிப்பட்ட ஒதுக்கீடு கேட்டும் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றன என்கிறேன்..”

“சாதி அடிப்படையிலான எல்லையற்ற போராட்டங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன எனச் சொல்ல வருகிறீர்கள். அப்படித்தானே”

“ஆமாம். அதேவேளை சாதிச் சண்டைகளை வர்க்கப் போராட்டம் என்று முற்று முழுதாகக் கூறிவிட முடியாது. ஏனெனில் ஒவ்வொரு சாதியினரிடையேயும் ஏற்றத்தாழ்வான வர்க்கங்கள் தோன்றி வருகின்றன. தேசிய இனப்போராட்டத்தில் அனைத்து வர்க்கங்களும் சேர்ந்து ஒடுக்கும் இனத்திற்கு எதிராகப் போராடுவது போலவே இங்கேயும் நடைபெறுகிறது. ஆளும் அரசியல் கட்சியின் வன் முறையால் அவ்வப்போது தற்காலிகமாக சாதிப்போராட்டங்கள் ஒடுக்கப்படும். மீண்டும் மீண்டும் சாதிப்போராட்டங்கள் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்...” - பேராசிரியர் சொன்னார்.

“அப்படியானால் இதற்கு விடிவே கிடையாது என்று சொல்லுகிறீர்களா?” - கங்காதரன் கேட்டான்.

“கல்வி, வேலை வாய்ப்பு, மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை முதலில் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். வறுமை ஒழியவேண்டும். அதன் பின்னரே சாதி, மத, இன, மொழி வேறுபாடுகளில் தணிவு ஏற்படுத்த முடியும்.”

“கிராம்ஸியின் கோட்பாட்டின்படி பார்த்தால் அவர் ஆட்சியிலுள்ள அரசியல் கட்சி, வர்க்கங்கள், அரசு என மூன்றாகப் பிரிக்கிறார். ஆளும் அரசியல் கட்சிக்கும் அரசுயந்திரத்திற்கும் இடையாக வர்க்கங்களை வைத்துள்ளார். அதே வேளை பலம் வாய்ந்த தொழிலதிபர்கள், நிலப்பிரபுக்கள், பணக்கார விவசாயிகள் எப்போதும் ஆட்சியிலுள்ள அரசைச் சார்ந்தே நிற்பர். அரசு மாற நேர்ந்தாலும் புதிய அரசியல் கட்சியுடனே சேர்ந்து கொள்வர். தொழிலதிபர்கள் ஒருபோதும் அரசியல் கட்சி அமைப்பதில்லை என்றும் கூறினார். இந்த நிலையில் சாதி வேறுபாடுகளைப் பார்க்காமல் உழைப்புச் சுரண்டப்படும் வர்க்கங்கள் அனைத்தும் ஒன்று திரண்டு அரசு யந்திரத்திற்கு எதிரான வர்க்கப் போராட்டமாக எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். அத்தகைய சோஷலிசப் புரட்சி மூலமே விடிவு தேட முடியும்.”

“பத்திரிகைகளையும் தனிச் சமூகக் குழுவாக, அரசியல் கட்சியாகவே கிராம்ஸி கூறுகிறார்” - கங்காதரன் தான் கற்றதை நினைவு கூர்ந்து சொன்னான்.

“ஆமாம். அப்படியே கணித்துள்ளார். ஒவ்வொரு பத்திரிகையும் ஏதோ ஒரு சமூகக் குழுவைச் சார்ந்தோ, அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தோ நிற்பதை நாம் அன்றாடம் பார்க்கிறோம். நடுநிலைச் செய்திப் பத்திரிகை என்று எதுவும் கிடையாது...”

“கொடியன்களும் போன்ற சாதிக் கலவரங்களை முற்றாக நிறுத்தி முடியாது என்று நீங்களும் சொல்லுகிறீர்கள்” - கங்காதரன் சொன்னான்.

“ஆமாம். அரசு வன்முறையால் அவ்வப்போது இணக்கம், சமரசம் காணப்படும். ஆனாலும் மீண்டும் மீண்டும் ஆங்காங்கே வெடித்துக் கொண்டே இருக்கும். சீகார் மாநிலத்தைப் பார்த்தாலே இதைத் தெளிவாகக் காணலாம்.”

“கிராம்ஸியின் பார்வைப்படி ஒவ்வொரு சாதியும் ஒரு சமூகக் குழு, ஒவ்வொரு சமூகக் குழுவும் அரசியல் கட்சியாகிறது என்று கணிக்க வேண்டும் என்பதை நீங்களும் ஒப்புக் கொள்வதாகிறது.” கங்காதரன் கிராம்ஸியை விட்டு விடுவதாக இல்லை.

“எந்தச் சமூகக் குழுவும் அரசியலுணர்வு கொண்ட குழுவாக இயங்கும் என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது....” பேராசிரியர் சொன்னார்.

“தோல்வியடைந்த சாதியினர் பின்னர் ஹர்த்தால், வேலை நிறுத்தம் என அறிவிக்கின்றனர்...”

“அது சமரசத்தை ஏற்படுத்தும் சாத்வீகப் போராட்டமே. வேலை நிறுத்தங்களைக் கிராம்ஸி அப்படித்தான் கூறுவார். இத்தகைய சாதி, சமய ஏற்றத்தாழ்வுகளை வைத்துக் கொண்டே உலக நாகரிகத்தில் நாம் உயர்ந்தவர் என்று வீம்பு பேசுவதும் வியப்பானதே” - முரளி சிரித்தபடி சொன்னார்.

“வாழும் முறை தான் நாகரிகம் என்றால் நமது நாகரிகம் சாதி அடிமை நாகரிகம், பெண்ணடிமை நாகரிகம், பாதிமக்களே எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர் நாகரிகம், சிலைக் கடவுள்களை வணங்கும் நாகரிகம், வறுமையில் வாடும் மக்களையும் கொண்ட நாகரிகம், பண்பாடு என்றும் கூறலாம்.” - கங்காதரன் பேராசிரியர் கூற்றை விரித்தான்.

28

முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவின் வளர்ப்பு மகன் எனக் கூறப்பட்ட சுதாகரனுக்கும் பிரபல சினிமா நடிகராகத் திகழ்ந்த சிவாஜிகணேசனின் பேத்திக்கும் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. சுதாகரன் ஜெயலலிதாவுடன் போயஸ் கார்டனில் தங்கியிருந்த உடன் பிறவாச் சகோதரியான, உயிர்த்தோழியான சசிகலாவின் அக்கா மகனாகும்.

இந்தத் திருமணத்தை இந்தியாவில் எங்கும் நடைபெறாத மிகப் பெரிய ஆடம்பரத் திருமணமாக நடத்த ஜெயலலிதா தீர்மானித்தார்.

தேர்தல் நெருங்குவதை ஒட்டியும் தமிழகத்திலுள்ள அதிமுக கிளைக்கட்சித் தலைவர்களாக உள்ள அறுபதினாயிரம் வாரையிலானவர்களையும் அழைத்து விருந்து தருவதே நோக்கம் எனக் கூறப்பட்டது.

சாந்தோம் கடற்கரையில் இருபத்தைந்து ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் பந்தல்; பல கிலோமீட்டர் தூரம் வரை வாழைகளும் தோரணங்களும் சென்னை நகரத்தில் ஒரு பகுதி விழாக் கோலம் பூண்டது.

பந்தல் அலங்காரங்கள், கட்அவுட்டுகள், மின் விளக்குகள் பார்த்த இடமெல்லாம் கண்களைப் பறித்தன.

திருமணத்திற்காகத் தமிழகத்துத் தலைசிறந்த நாதஸ்வர வித்துவான்கள், கலைஞர்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டனர்.

தனியார் திருமணத்திற்காக 30 கோடியிலிருந்து 100 கோடி ரூபாய் வரை செலவிடப்படுவதாகப் பத்திரிகைகள் ஆரூடம் கூறிக் கண்டித்தன.

அரசியல் ஆதாயம் தேட எடுத்த திருமணப் பிரச்சாரம் எதிர்ப் பிரச்சாரத்தால் தோற்கடிக்கப்பட்டது.

உதவி அமைச்சர் தனது கவலையை கங்காதரனிடம் சோகத்துடன் கூறினார் :

“அரசியல் பலம் தேடுவதாக ஆரம்பித்த ஆடம்பரம் தோல்வியாகி வந்து விட்டது.”

“எப்பொழுதும் அரசியலில் பலனளிக்கும் எனச் செய்யப்படுபவை தோல்வி தரலாம். அதே வேளை தோல்வி தரக்கூடியது எனச் செயற்படுவது வெற்றி தரலாம். எனதையும் அரசியலில் உறுதியாகக் கூறி விட முடியாது”

“தனியார் திருமணத்திற்கு இத்தனை செலவா ?”

“அதற்காகத் தானே திருச்சியில் நடைபெறப் போகும் கட்சி மகாநாட்டில் 5000 தம்பதிகளுக்கு இலவசத் திருமணம் நடத்துவதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.” - கங்காதரன் சமாதானம் கூறினான்.

“ஐயாயிரம் திருமணம் செய்யும் சோடிகளைத் தேட வேண்டும். என்னிடமும் ஐநூறு புதுத் தம்பதிகளைத் தேடும்படி கோட்டா தரலாம்”

“இதெல்லாம் வெறும் பிரச்சாரமே. திருமணமானவர்களைக் கூட கட்சியிலிருந்தோ, கட்சி சாராத ஏழைகளிலிருந்தோ அழைத்து வந்து மாலை மாற்றிப் பரிசு பெறச் செய்யலாமே. பயணச் செலவு. சாப்பாடெல்லாம் இலவசம் தானே.”

“அங்கே ஒரு குடும்பக் கல்யாணத்திற்கு கோடிக்கணக்கான செலவு. இங்கே மகாநாட்டுக்காகவும் 5000 திருமணத்திற்காகவும் விரயம். இதைப்பற்றி மக்கள் என்ன நினைப்பார்கள்” - உதவியமைச்சர் சோர்வோடு சென்றார்.

“அது யோசிக்க வேண்டியது தான். உங்களிடம் இளவரசன் என்ற புத்தகம் தந்தேனே. படித்துப் பார்க்கவில்லையா. அரசன் ஆடம்பரமாக, விரயமாகச் செலவழிப்பதனால் மக்களிடம் அதிக வரி வசூலிக்க வேண்டும். மக்களுக்கு எதுவும் தராவிட்டால் கஞ்சத்தனம் என்றும் மன்னனைச் சொல்வார்கள். அவற்றிடையேதான் அரசன் நடக்க வேண்டும் என்றான். இங்கே வீண் விரயம் என்ற கருத்தே மேலோங்கி விட்டது. இது ஆபத்தானதே.” கங்காதரன் தான் கற்றதை நடைமுறையில் காண்பதோடு விளக்கினான்.

உதவி அமைச்சர் தான் அந்த நூலைப் படிக்காதது தவறே என மனதில் எண்ணிக் கொண்டார். கங்காதரனின் விளக்கமும் நூலின் கருத்தும் சரியாகவே அவருக்குத் தோன்றியது.

“நாம் எல்லாம் வேஷ்டியும் சட்டையுமாக எங்கள் கிராமங்களுக்கு, தொகுதிகளுக்குப் போய் வருகிறோம். முதலமைச்சர் அரசி போல ஆடம்பரமாகச் சுற்றி வருகிறார். அப்போது தான் மக்கள் ஆதரவு காட்டுவார்கள் என தப்பிப்பிராயம் கொண்டுள்ளார்...”

“ஆமாம். நீங்கள் சொல்வது சரியே தான். இது மன்னராட்சிக் காலமல்ல. மக்களாட்சிக் காலம். உங்களைப் போல மக்களுடையுடன் சென்று அரசியல் ஆதரவு பெறுவதே சரியான வழி. சாதாரண மக்களை விட உயர்ந்தவராகக் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது. முதலமைச்சர் இன்னும் சினிமாத் தோற்றத்தையே காட்டி ஆதரவு பெறலாம் எனத் தவறாக நினைக்கிறார். முன்னைய அளவான அழகான உடற்குடும் இல்லை...” கங்காதரன் சொன்னான்.

“சுப்பிரமணியசாமி வேறு பிரச்சாரம் செய்கிறார்.”

“ஆமாம். முதலமைச்சரின் நகைகளும் உடையும் ஒரு கோடி ரூபாய் பெறும் என்று. பழைய இமேயும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர் என்ற ‘கட் அவுட்’ பிரச்சாரமும் எம்.ஜி.ஆரின் அடையாளமான இரட்டை இலையும்

ஆதரவு தரவே செய்யும். ஆனால் முன்னர் போல முற்று முழுதாக இருக்காது.”

“எப்படியும் முதலமைச்சரின் செல்வாக்கிலேயே தங்கியிருக்கிறோம். நானெல்லாம் சாதாரண கட்சித் தொண்டனாக இருந்தேன். இந்த நிலைக்கு வந்ததே அவரின் ஆதரவினால்தான். தோல்வி ஏற்படுவதைத் தான் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியாது...”

“அப்படியெல்லாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. பணம் தேடிவரக்கான சட்டங்களே உள்ளன. ஆகப் போனாலும் தேடியதில் ஒரு சிறு பங்கு வருமானவரிப் பகுதியினர் பறித்தெடுக்க முயல்வர். சில வேளை வக்கீல்களுக்கும் சிறு பங்கு தர நேரும். அவ்வளவே தான்.”

கங்காதரன் உதவி அமைச்சருக்கு ஆறுதல் கூறி அமைதிப்படுத்தினான்.

“வட தென் ஆற்காட்டில் புறம்போக்கு நிலவரி, டீபொண்ட், சர்வதேசக் கம்பனிகளை எல்லோரும் எதிர்க்கிறார்கள். நிதியமைச்சரிடம் சொல்லி நிறுத்தி விட முடியாதா?” - கங்காதரன் ஆலோசனை கூறினான்.

“நிதி அமைச்சர் முதலமைச்சரிடம் பேசி அனுமதி பெற வேண்டும். அதற்கு அவருக்கும் துணிச்சல் வேண்டும்ல்லவா. கோவாவிலிருந்து சூழல் மாசுபடும் என விரட்டப்பட்ட டீபொண்ட் கம்பனிக்கு நைலோன் உற்பத்தி செய்ய முதலமைச்சரே அனுமதி வழங்கினார். மற்றும் பல சர்வதேச கூட்டுக் கம்பனிகளுக்கும் நிதி அமைச்சர் அல்ல முதலமைச்சரே நேரடியாகப் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி அனுமதி வழங்கினார்.”

29

வழக்கறிஞர் சண்முகசுந்தரம் காதையர்களால் தாக்கப்பட்ட சம்பவம் வக்கீல்கள் இடையேயும் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது. அவர் திமுக சார்ந்திருந்ததால் கட்சி சார்ந்தவரும் அனுதாபத்துடன் ஆதரவு

வழங்கினர். சாலை மறியல், கூட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் சென்னை நகரில் தொடர்ந்து நடந்தன.

அதைத் தொடர்ந்து முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவின் ஆட்சிக்காலம் பூராவும் தொடர்ந்து வன்முறை ஆட்சி நடைபெற்றதாகப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.

மத்திய அமைச்சர் சிதம்பரம் தாக்கப்பட்டது, ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி சந்திரலேகா மேல் அசிட் வீசப்பட்டது, வழக்கறிஞர் விஜயன் தாக்கப்பட்டது, கவர்னர் சென்னாரெட்டி கேரோ செய்யப்பட்டது, தேர்தல் அதிகாரி சேஷன் தன் கடமைகளைச் செய்யவிடாமல் தடுக்கப்பட்டது, தங்கியிருந்த ஓட்டலுக்கு சேதம் விளைவித்தது, நக்கீரன் ஆசிரியர், முன்னாள் அமைச்சர் ராஜாராம் தாக்கப்பட்டது என முக்கிய குற்றச்சாட்டுகள் சுமத்தப்பட்டன.

இவை பற்றி உதவி அமைச்சர் கங்காதரனிடம் சொல்லி அன்று தன் கவலையையும் தெரிவித்தார்.

“அரசு என்றால் வன்முறை வடிவமே. கட்சியாளர்களைக் கொண்டு அதிகாரிகளுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கலாம். அல்லது நம்பிக்கையான போலீசாரைக் கொண்டு தண்டிக்கலாம். கூலிப்படையினர், குண்டர்களைக் கொண்டு செயல்படுபது பின்னர் என்றும் ஆபத்துத் தரக் கூடியது.” - கங்காதரன் சொன்னான்.

“உனது பேச்சைக் கேட்டால் இது பற்றியும் மக்கியாவல்லி ஏதோ சொல்லியிருக்கிறான் போலிருக்கிறது.”

“ஆமாம். இளவரசன் எப்போதும் தனக்கு நம்பிக்கையான படையினரிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டும். கூலிப்படையை ஒருபோதும் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பதை அழுத்தத்திருத்தமாகப் பல ஆதாரங்களைக் கூறிச் சொல்லியுள்ளான்.”

“அதுவும் அப்படியா. எந்த விஷயத்தையும் அவன் விட்டு விடவில்லை போலிருக்கிறது.”

“பலாத்காரம் மிக்க மன்னனையே இராணுவம் விரும்பும். ஏனெனில் இராணுவம் எதுவும் செய்யலாம் என்றார். இன்று போலீசாரும்

வன்முறையால் இணக்கம் காணும் அமைச்சரை விரும்பலாம். ஏனெனில் அவர்களுள் தாம்விரும்பியதைச் செய்யலாம்.” - கங்காதரன் இளவரசனை மீண்டும் நினைவூட்டினான்.

“எப்படியிருந்தாலும் முதலமைச்சர் வேகமாகச் சில விஷயங்களில் செயலாற்றினார் என்பதை மறுப்பீரா?” உதவி அமைச்சர் முதலமைச்சரைப் பாராட்டுமுகமாகச் சொன்னார்.

“அது உண்மைதான். சர்வாதிகார நிலையில் வேகமாகச் சில செயல்களை ஆற்றலாம். ஆனால் அவற்றைத் தொடர்ந்து நடைமுறைப்படுத்துவது இயலாது போகலாம்...” - கங்காதரன் சொன்னான்.

“உதாரணமாக ஏதாவது சொல்ல முடியுமா?”

“அனுமதியின்றிப் போஸ்டர்கள் ஒட்டுவதைத் தடை செய்யச் சட்டமியற்றப்பட்டது. நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. தற்போது மாடுகள் தான் அந்தப் பணியைச் செய்கின்றன. காவிரி நீருக்காக விவசாயிகளின் ஆதரவு பெற உண்ணாவிரதமிருந்தார். பின்னர் அப்படியே விட்டு விட்டார். மீனவருக்காகக் கச்சை தீவைக் கைப்பற்றுவேன் என உறுதி கூறினார். இலங்கைக் கப்பற் படையினர் இன்றும் தமிழக மீனவர்களைச் சுட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றனர். உச்சிமப்பட்டித் தொட்டில்கள் அப்படியே விடப்பட்டன.”

“அரசியற் கட்சிகள் கூறும் உறுதி மொழிகளை எல்லாமே நடைமுறைப்படுத்த முடியுமா?”

“முடியாது தான். அதனால் அரசினர் உறுதிமொழி எதுவும் கூறக் கூடாது என நான் சொல்ல வரவில்லை. பெரும்பாலான மக்களுக்குப் பயன்படக் கூடியவற்றைத் தொடர்ந்து செயலாற்ற வேண்டும். அல்லது செயலாற்றுவவராகக் காட்டிக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்” - கங்காதரன் சொன்னான்.

“மக்களுக்கு எதைக் கொடுத்தாலும் மேலும் மேலும் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பீர்...?”

“அந்தப் புத்தகத்தில் சில பகுதிகளைப் படித்திருக்கிறீர்கள் போல தெரிகிறது...”

“ஏதோ ஓரிரு பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்திருக்கிறேன். இனிமேல் முழுவதையும் படிக்க வேண்டும்.”

“பரவாயில்லை. எந்தப் பக்கத்தைப் புரட்டினாலும் உங்களுக்குச் சார்பாக ஏதோ ஒரு விஷயம் இருக்கும். தீச் செயலின்றி நற்செயலாலும் மன்னன் வெறுக்கப்படலாம் என்றும் சொல்லியுள்ளான்.”

“அப்படியா”

“உங்கள் ஆட்சிக்குச் சார்பாகப் பல விஷயம் இருக்கும். விமர்சிப்பதாகச் சில இருக்கும். ஆட்சி எப்படி அமையப்பாது என்றும் சில அறிவுரைகள் இருக்கும்.”

“இனிமேல் கட்டாயம் படித்துப் பார்ப்பேன்..”

“பிந்தி விட்டீர்கள் என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. உங்களை நீங்களே விமர்சிப்பதற்கும் அந்நூல் பயன்படுக. மக்களைப் புரிந்து வெற்றி கொள்ள முயல வேண்டும். அவர்கள் தொடர்ந்து முழு ஆதரவு தருவார்கள் என எதிர்பார்க்கக் கூடாது...”

“இப்பொழுதே ஆரூடம் சொல்லுகிறாயா?”

“அல்ல. எதிர்பாராமல் மக்கள் புறக்கணித்து விட்டால், மக்கள் ஏமாற்றி விட்டார்கள். நன்றி கெட்டவர்கள், நம்பிக்கைத் துரோகிகள். பொய்யர், புரட்டர்கள்...” என்றெல்லாம் பேசுவதில் பயனில்லை. தொடர்ந்து அவர்களது தேவைகளை ஓரளவு கவனித்துத் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு அளவுக்கு மீறிப் பொய் கூறி ஏமாற்றிவிட்டு மீண்டும் போகும் போது நீங்க கூறும் அதே பொய் வார்த்தைகளை அவர்களும் கூறிக் கொண்டிருக்கலாம் தானே. நீங்கள் ஏமாற்றியது போல அவர்களும் தேர்தலின் போது ஏமாற்றி விடலாம்.”

கங்காதரன் உதவி அமைச்சரை மறைமுகமாக அச்சுறுத்தியதோடு தர்க்கமாக அறிவுரையும் சொன்னான்.

கோட்பாடு எதுவுமின்றி சந்தர்ப்பவாதமே ஒரே அரசியல் வழிபாடு என இளவரசன் நூலைக் கிராமஸ் விமர்சித்திருப்பது பற்றி கங்காதரன் உதவி அமைச்சருக்கு எதுவும் சொல்லவில்லை. சொன்னாலும் அவனுக்குப் புரியாது என கங்காதரன் எண்ணிக் கொண்டான்.

தேர்தல் நெருங்குவதை அறிந்து திருச்சியில் மாபெரும் கட்சி மகாநாடு நடத்தும் ஏற்பாடுகளை முதலமைச்சர் செய்தார். மூன்று நாள் மகாநாட்டுடன் வளர்ப்பு மகன் சுதாகரனின் திருமணச் செலவின் கண்டனங்களைத் தீர்க்க 5000 தம்பதிகளின் திருமணங்களின் செலவைக் கட்சி பொறுப்பதாக ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. தமிழகம் எங்குமிருந்து கட்சித் தொண்டர்கள் லாரிகளில் கட்சியாளர்களையும் கட்சி சார்பானவர்களையும் கொண்டுவந்து குவித்தனர்.

திருச்சி மகாநாட்டைத் தொடர்ந்து தேர்தல் பிரசாரங்கள் குடு பிடித்தன.

அதிமுக, மூப்பனார் சார்ந்த காங்கிரஸ் தம்மோடு இணைந்து தேர்தலில் கூட்டாகப் போட்டியிடும் எனக் காத்திருந்தது. அந்த நம்பிக்கையில் முன்னர் அதிமுக விலிருந்து பிரிந்து சென்ற திருநாவுக்கரசு மீண்டும் அதிமுகவில் சேர்ந்து கொண்டார்.

பிரபல சினிமா நடிகர்களும் கட்சிகள் வாரியாகப் பிரிந்தனர். திமுக வுடன் பல முக்கிய சினிமா நடிகர்கள் இணைந்து நின்றனர்.

மூப்பனாருடன் இணைந்த ரஜனிகாந்த் ஜெயலலிதாவுக்கு எதிராக சில வார்த்தைகளைத் தூக்கிப் போட்டார்.

“ஜெயலலிதா நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்வார் எனத் தேர்ந்து அனுப்பினோம். ஒரு குடும்பத்தின் நலனுக்கே சேவை செய்தார். அவரை மீண்டும் தேர்ந்து அனுப்பினால் தமிழகத்தை ஆண்டவனாலும் காப்பாற்ற முடியாது.”

எல்லோரது பிரச்சாரங்களுக்கும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்துவந்த ஜெயலலிதா ரஜனிகாந்துடன் மோத வில்லை. மீண்டும் வீரப்பனுடனேயே மோதிக் கொண்டிருந்தார். எம்ஜிஆர் ரசிகர் மன்றத்தைப் புதுப்பித்து

தன்னுடைய ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வர வீரப்பன் முயன்று கொண்டிருந்தார்.

தமிழ்நாட்டுத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் அதிமுகவுடன் இணையுமா, திமுகவுடனா என மக்கள் காத்திருந்தனர். திமுகவுடனேயே இணையும் எனப் பெரும்பாலோர் மட்டுமல்ல மூப்பனார் காங்கிரஸ் அணியினரும் எதிர் பார்த்திருந்தனர்.

ஆனால் இறுதியில் அதிமுகவுடன் இணைந்து தேர்தலில் போட்டியிடும் படி காங்கிரஸ் தலைவர் நரசிம்மராவின் ஆணை வந்தது.

அந்த ஆணையை எதிர்த்து மூப்பனார் காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் கட்சித் தலைமையகமான சத்தியமூர்த்தி பவனில் ரகளை செய்தனர். நரசிம்மரால் படத்தை எரித்து கோஷம் எழுப்பினர். திமுகவுடன் இணையும் படி தொண்டர்கள் வேண்டினர்.

டில்லியிலிருந்து வந்த மூப்பனார் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சியைவிட்டு தமிழ் மாநில காங்கிரஸ் என்ற கட்சியை நிறுவினார்.

திமுகவுடன் இணைந்து தேர்தலில் நிற்பதாக வேட்பாளரை நிறுத்தினர். குறுகிய காலத்தில் தேர்தல் பிரசாரம் குடு பிடித்தது.

ஆங்காங்கே நடத்தப்பட்ட அபிப்பிராய வாக்கெடுப்புகள் திமுக தமிழ் மாநில காங்கிரசுக்கே வெற்றி கிடைக்கும் என்று கூறிய போதும் ஜெயலலிதா தமது போலீஸ் உளவுப் பகுதியினரின் அறிக்கைகளைக் கேட்டு தமக்கே வெற்றி என நம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

தமிழ்நாடு சுற்றிய பிரச்சாரம் முடிந்து சென்னையில் ஜெயலலிதா மக்களிடம் ஆதரவு கேட்டு வருகிறார் என்ற பிரச்சாரம் மட்டுமல்ல நெருப் போக்குவரத் தெல்லாம் அவரது பாதுகாப்புக் காகவும் பிரச்சார வசதிக்காகவும் மூடப்பட்டு அன்று ஆங்காங்கே பஸ்களும் வண்டிகளும் மணிக் கணக்காக நிறுத்தப்பட்டன. நாள்தோறும் அவரது பிரயாணத்திற்காக வாகனங்கள் நிறுத்தப் பட்டதால் அவதியுற்ற மக்கள் அன்றும் கூட்டு மொத்தமாகத் தொல்லைப் பட்டனர்.

பஸ்களும் கார்களும் பிறவாகனங்களும் ஆங்காங்கே குறுக்குத் தெருக்களில் நிறுத்தப் பட்டன. மாலை வீடு திரும்ப பஸ்களில் மூச்சு விடமுடியாது நெருக்கமாக நின்றிருந்த மக்கள் பொறுமையிழந்து ஜெயலலிதாவையும் போலீஸாரையும் திட்டிக் கொண்டிருந்தனர். பல நாட்கள் அவ்வாறு தடுக்கப்பட்ட பஸ்ஸில் அகப்பட்டு அனுபவப்பட்ட பஸ் பிரயாணி ஒருவர் கால் கடுக்க நின்றபடியே சோர்வடைந்த பிரயாணிகளுக்கு ஆறுதல் தருவதாகச் சொன்னார் :

“இன்றுதான் அரசியின் கடைசித் தர்பார். இன்று மட்டும் பொறுத்திருப்போம்.”

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

நாவல்கள்

ஈனத் தொழில்
நகரமும் சொர்க்கமும்
ஒரு மண்ணின் கதை
'நீ, ஒரு பெண்'
வன்முறை வடுக்கள்
மரணத்தின் நிழலில்
ஒரு குடும்பத்தின் கதை
இரண்டாவது சாதி
உலகச் சந்தையில் ஒரு பெண்
ஒரு பெண்ணின் கதை
விலங்கில்லா அடிமைகள்
சூரியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை!
பொய்மையின் நிழலில்...
அயலவர்கள்
புதிய சந்தையில்
இளமையின் கீதம்
அந்நிய மனிதர்கள்
வதையின் கதை
மண்ணும் மக்களும்
போர்க்கோலம்
தரையும் தாரகையும்
செவ்வானம்
சடங்கு
நீண்ட பயணம்

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

சிறுவர்க்கான சிந்தனைக் கதைகள்
கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை
சங்கமம்
ஒரே இனம்
நல்லவன்

கட்டுரைகள்

அறிவுக் கடிதங்கள்
பெண்ணடிமை தீர
கலையும் சமுதாயமும்
குந்தவிக்குக் கடிதங்கள்
குமரனுக்குக் கடிதங்கள்
மான்விழிக்குக் கடிதங்கள்

பாரி நிலையம்

184 பிராட்டே : : சென்னை 600 108.